Peterdi Pál –
Garasi Lajos

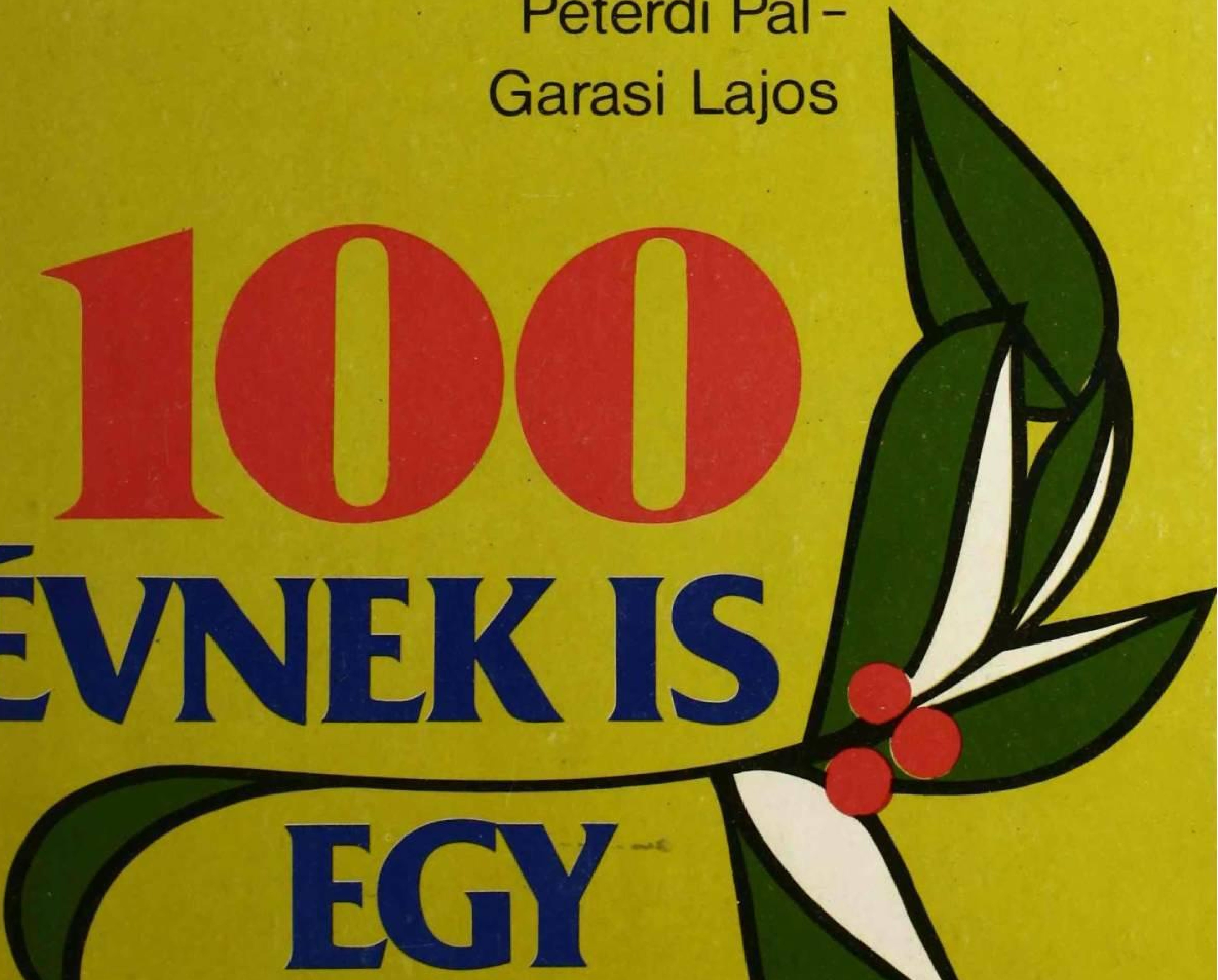

100 ÉVNEK IS EGY A VÉGE

A III. kerületi TTVE története
1887–1987.

3

PETERDI PÁL —
GARASI LAJOS

100 ÉVNEK IS EGY A VÉGE

PETERDI PÁL—GARASI LAJOS

100 ÉVNEK IS EGY A VÉGE

A III. KERÜLETI TTVE TÖRTÉNETE
1887–1987

Statisztikai Kiadó Vállalat 1986.

A borítót Vémi József készítette.
© Peterdi–Garasi 1986.

Lektorálták:
Marsi Erzsébet
Kenyér István

ISBN 963 02 4548 5

Felelős kiadó: Koch Henrik
Tipográfia: Kiss Károly
Megjelent 11+16 oldal melléklet (A/5) ív terjedelemben
Statisztikai Kiadó Vállalat
Felelős vezető: Kecskés József igazgató
Nyomdaüzem – 86–5170–09

ELŐSZÓ

Kedves Olvasó!

Állt-e már az óbudai Dunaparton a helyiérdekű vasút sínjei mellett, a park szélén? Ott, ahol a Nagyszombat utca torkollik az Árpád fejedelem útjába. Nézett-e már az öreg gesztenyefák lombjain át az Árpád-híd ívelő tartóira? Most Nagyszombat utcának hívják. Volt a neve Határ út is. Régen. 100 évvel ezelőtt bizonyosan.

Ezek a fák az ember mércéjével mért 3–400 év történelmét susogják. Nekik talán óráknak, napoknak tűnnek azok az évek, amelyeknek szemtanúi voltak és amelyek ebben a könyvben megjelennek.

100 év!

Mi most büszkék vagyunk. Egy évszázad munkásságáról, szenvedéséről, örömeiről, gólokról, méterekről számolunk be, igaz, nagyon szűkösen, de mint ha együtt éltünk volna le ezt a 100 évet. Mintha magunk arattuk volna a babérokat, tűrtük volna el a keserves vereségeket, sikertelenségeket. Gondolatban ott ülünk most is az óbudai kiskocsmában, ahol az a néhány lelkes és az akkori időkhöz mérten talán tehetős ember létrehozta „Az Egyletet".

1887. január 26.

III. ker. Torna és Vívó Egylet. Így nevezték el. Ekkor még nem volt Ferencváros, Újpest, Vasas, Kispest ... jóformán futball sem. Volt OTE (... Óbudai Torna Egylet). A nagy rivális Óbudán. Két szervezet, amelyben igazán folyt a sport, naivan, nem profi módon, de amelyeket komolyan „jegyzett" a korabeli nagy sportsajtó a „Sportvilág".

Emlékezzünk.

Dr. Stern József elnök, több mint 30 éven át. Ruda Győző a titkár és egyben évtizedeken keresztül szinte minden sportág ügyes gyakorlója. Fazekas János, a Hönich fivérek, Szabó Jenő és a többi sportolók, a vezetők százai, akikről megemlékezik a krónika és akiket mindenki elfelejtett, vagy akikről még ma is beszélnek: Bíró Sándor, Kléber Gábor a régmúlt példaképei, Mészöly Kálmán, Korényi Olga, Palotás Péter a közelmúlt nagyságai.

Ki győzné sorolni azokat a neveket, amelyeknek volt valami közük a TVE, az Árpád SE, az ÁMOTE, a Textilfestő, a TTVE, vagy éppen a híres, a nagy III. ker. FC életéhez.

100 év!

Mi csak tízet, esetleg két-három tízeket ismerünk belőle. Határ utcai pálya . . . Hévízi úti pálya. Talán két kilométer sincs közöttük, mint ahogyan nincs különbség a problémákban a ma és a régmúlt között. MEGÉLNI, ÁTÉLNI, SZINTEN MARADNI . . . Ez volt ennek a kis egyletnek a fő problémája mindig. Kevés pénz, nagy lelkesedés, szép célok. Közben sok siker és balsiker, kellemetlen kisiklások és nagy, emlékezetes győzelmek.

Ünnepelünk, születésnapot ülünk. Nem gondtalanul, nem csupán jókedvvel! A TTVE sínjei ma sem teljesen csiszoltak, a „motor nem eléggé olajozott". Sok a buktató. De amíg sorra szűntek meg a közelmúltban is régi sportszervezetek, nálunk a célok ma is a régiekhez hasonlóak: jobb eredményeket elérni, feljebb kerülni.

Óbuda társadalma – a társadalmi és politikai vezetéssel karöltve, az üzemek és intézmények vezetőivel összefogva megalakította a III. ker. TTVE Baráti Kör Egyesületet. Feladata a TTVE célkitűzéseit erkölcsi és anyagi eszközökkel segíteni. Most valami megmozdult Óbudán. A szakosztályok feladatai jelenleg már nem a kiesés elkerülésére irányulnak. A hagyományokat ápoljuk. Nevelő egyesület voltunk, vagyunk. Több mint háromszáz kisgyerek ugrik, fut, úszik, focizik, kézilabdázik naponta sporttelepünkön, igyekszik elsajátítani sportága alapjait. Ezzel párhuzamosan fejlesztjük a szenior sportot is, Óbudán egyik bázisa vagyunk a szabadidősportnak. Büszkék vagyunk arra, hogy csak az utóbbi évek termését tekintve számtalan sportolónk került az élvonalba, hogy csak néhányat említsek: a Szimcsák fivérek, Garaba, Esterházy, Kunszt, Kőhalmi, Müller stb. A célunk marad minél több ilyen tehetséges sportolót adni a magyar élsportnak.

Jó lett volna kiadni egy 5000 oldalas könyvet. Ez talán elegendő lenne ahhoz, hogy maradéktalanul ismertesse ennek az egyesületnek a múltját.

Erre több ok miatt nem kerülhet sor, de reméljük, így is képet kap az olvasó egy-egy mozzanatban erről a változatos múltról.

Szeretném megköszönni Peterdi Pálnak, hogy a tőle megszokott kedves, humoros és kritikus írásával ízt adott a könyv oldalainak, Garasi Lajosnak, hogy sok évi kutatómunkával felderítette és rendelkezésünkre bocsátotta a 100 év alatt megjelent dokumentumokat, kidolgozva az Egylet sporttörténelmét, Kiss Károlynak a könyv megjelentetésével kapcsolatos segítségét, Marsi Erzsébetnek a lektori munka elvégzését, Kecskés Józsefnek a Statisztikai Kiadó Vállalat igazgatója és vezetőinek segítségét, Vémi József grafikusnak a könyv borító tervezéséért, Jónás Jenőnek és Marton Károlynénak a több ezer oldalas forrásanyag leírását és sokszorosítását, és mindenkinek, akik valamilyen formában hozzájárultak e kiadvány megvalósításához.

Nagyon sok segítőtársunk van most is, mint az elmúlt évtizedben. Sorolhatnám a neveket, de félek, hogy nem lenne vége. Így tehát csak néhány, az Egyesületet és sportot szerető ember nevét említem: Steiner Arnold a III. ker. Pártbizottság titkára és vezető munkatársai Kalmár György és Barabás Béla, Kiss Imre a III. ker. Tanács elnöke és vezető munkatársai Páncél Sándor és Dr. Rádi Károly, Balogh Kálmán a III. ker. TSF vezetője, Dr. Gritz Arnold a Baráti Kör elnöke, Dr. Tatár József, Kolozsvári János és Benkő Tibor a Pamutnyomóipari Vállalat vezetői. Tudom, hogy politikai, erkölcsi és anyagi segítségük nélkül nem tudnánk fennmaradni és fejlődni.

Végül köszönetet mondok a sok, név szerint fel nem sorolható társadalmi munkásnak, akik a munkás hétköznapok segítői.

Abban a reményben bocsátom útjára könyvünket, hogy az olvasó kellemes szórakozás közben megismeri és megszereti Egyesületünket, munkálkodásunkat és a jövőben a társadalmi támogatás az egyik erős eszköze lesz a III. ker. TTVE-nek, Óbuda legpatinásabb sportbázisának.

Koch Henrik
elnök

Egyszer volt, hol nem volt
1887–1901

A III. kerületi Torna és Vívó Egylet 1887. január 24-én alakult.

A megalakulást huszonhét lelkes fiatalember mondta ki.

Hogy hol?

Hát kérem... Óbudán akkor még nem volt kultúrközpont, művelődési ház, emlékmúzeum, viszont volt kisvendéglő. Tehát egy kisvendéglő különszobájában. Még mindig százszor jobb és modernebb dolog egy kisvendéglőben sportklubot alakítani, mint egy sportklubban kisfröccsöket hajtogatni...

A huszonhét fiatalember nem csupán lelkes volt, egyszerű is. Iparosok, tisztviselők, akár fehér, akár kék gallért viseltek – proletárok.

Társadalmi rétegződésük megfelelt az akkori, földszintes kisváros panorámájának. Mintha egész Óbudát látta volna az ember abban a kis szobában, magasról, fordított színházi látcsövön át.

Torna és vívás.

A kor sportágai.

Egyrészt a takarékosság ugyebár... A „torna" szóba akkoriban minden belefért. Futás, ugrás, kerékpározás, kötélmászás, füleslabda. A „torna" szó csaknem egyértelmű volt azzal, hogy „sport". Fogalom. Gyűjtőnév.

A vívás pedig?

Istenkém, lehetett a növekvő erőt fitogtatni egy kicsikét, meg a huszáros virtust is, hogy no lám, hiszen harcos népség lennénk mi, óbudaiak is, Himmeldonnerwetter...

Utána meg össze lehetett ülni a tarka abroszok felett, egy pohár világosba mártani a kackiás bajszot és álmodozni, hogyan lesz, miként lesz, ha egyszer majd megnövünk.

Hosszú ideig ez lehetett a legfőbb programpont. Ez az utolsó. Az álmodozás.

Hiszen már az 1890-es titkári jelentés – Kovács Rezső népiskolai tanító gondos műve – arról kesereg, hogy a tornaszakosztály kedd–csütörtöki, meg a vívószakosztály szombati összejöveteleinek látogatottsága mennyire megcsappant.

Igen, a derék titkár már 1890-ben a régi szép idők múlásán kesergett.

Azon, hogy bizony, milyen lelkesen tornászgattak, vívogattak Óbuda legényei akkor, amikor még csak egy tánceterem, sőt, télen csupán egy polgári ház ebédlője állt rendelkezésükre! Most meg, amikor a derék Halász igazgató úr már a Kiskorona utcai iskola igazi tornatermét is a rendelkezésükre bocsátotta – egyre hanyatlik a harci kedv.

Persze az sem volt csupa öröm, hogy a január 25-re tervezett táncvigalom elmaradt.

Hogy miért?

Hát kérem – az influenzajárvány miatt. (Van új a nap alatt?) Igaz, ezt a kiesést jócskán pótolta a tagság június 21-én, amikor a nyári mulatság megbeszélésére sereglettek a „Római Fürdő"-re kis üdítő „közvacsorára".

Persze nem szabad azt hinni, hogy e tagság minden ténykedése a fehér asztalok mellett ment végbe. Ha a sport egyre gyorsuló vérkeringésével még nem is tudtak együtt dobbanni, szükség esetén komolyan és fegyelmezetten mozdultak.

1891 februárjában például a következő nagypecsétes levél érkezett dr. Stern József elnök címére a polgármesteri hivatalból:

„A Duna folyamnak áradása által a fővárost és lakosságát a közelmúltban oly közelről fenyegető árvízveszedelem alkalmával a mentési munkálatok előkészítése körül készséggel felajánlott szíves közreműködéséért fogadja a központi árvízbizottmánynak őszinte köszönetét."

1894. március 24-én pedig rendkívüli közgyűlésre ült össze a tagság. Határozat született, hogy a nemzet nagy halottját, Kossuth Lajost meggyászolandó, a temetés napjáig mindenki fekete karszalagot viseljen. A határozattal egyidőben a közgyűlés 86 forintot tett postára Kossuth Lajos felállítandó szobra javára.

Időközben két nagy esemény zajlott le a klub életében.

1891 decemberében háziversenyt rendeztek a tornászok. A mászásból és magasugrásból álló összetett versenyt Ruda Győző miniszteri számtiszt nyerte, aki ezért a teljesítményéért ezüst érmet kapott.

Később pedig edzőváltozás történt. Az ellenőrző bizottság kiderítette, hogy az igazán nagy eredmények elmaradásáért a két mester felel.

A jelentésekből:

„Megállapítottuk, hogy a tagok buzgalma – Leszák Károly vívómester dicséretre méltó törekvése ellenére – lényegesen megcsappant."

„Leszögezzük, hogy Ruh Géza, a tornászok művezetője kiváló képességei ellenére sem mutatott fel figyelemre méltó haladást."

A két mesternek mennie kellett, s hogy Leszákot később mégis visszafogadták – hát istenem, a klubvezetők lelke már akkor bonyolult lehetett. Legalábbis erre vall a III. kerületi Torna és Vívó Egylet 1894-i beszámolója:

„Volt az egyletnek 49 működő tagja, a kik közül 84 torna órán 694 egyén és 58 vívó órán 476 egyén vett részt, mely látogatottság a tagok számához képest 12,07%-nak felel meg. A tornatanítást Ruh Géza vezette június hóig, ekkor lemondott állásáról és helyébe Bábel Rezső lépett, kinek működésével az egyleti élet nagy lendületet nyert. A vívást Leszák Károly tanította. Az egylet december 8-án házi viadalt rendezett és részt vett a torna szövetség május 27-i ünnepélyén, Szegeden, november 4-én az NTE és december 9-én a MAC házi viadalán. Idegen versenyeken az egylet tagjai közül Ruda Győző és Jassovitz Lajos vettek rész, előbbi a MAC és MTK, továbbá a torna szövetség versenyén két harmadik és egy első díjat nyert, utóbbi a MUE versenyén eredménytelenül versenyzett. Az egylet az elmúlt évben 613 forintot vett be és 604 forintot adott ki, jelenlegi vagyona 305 forint 50 krajcár. Az egylet elnökévé újólag dr. Stern Józsefet, titkárává pedig Ruda Győzőt választották."

Ez az utóbbi két hír teljesen érthető. Dr. Stern József végtelenül buzgó, lelkes ember volt és mindig akadt, amit a tejbe aprítson. Amint a beszámolóból is kiderül: ez az egyesület már akkor sem bővelkedett anyagiakban. Az elnököt viszont joggal tekinthette „bázisszervnek". Dr. Stern Józsefre mindig lehetett számítani, afféle egyszemélyes baráti kör volt. Az egyesületi táncmulatságokra például mindig megváltota a jegyét és legtöbbször még egy százast is rátett.

Vagyis az egész évi költségvetésnek jó hatodrészét . . .

Ruda Győző pedig jó tízegynéhány éven át az egyesület legjobb atlétája, országos hírű versenyzője, sőt, bajnoka . . .

Érdekes felfigyelni arra, hogy ez a mindig szerény klub már az első időktől kezdve mennyi „nagy embert" adott a magyar sportnak. Az első tíz esztendő legjobb tornászainak, atlétáinak névsorában felbukkan például Ruda Győző mellett Fazekas János és Minder Frigyes neve is . . .

Nos, Ruda Győző és Fazekas János tagja volt az első Magyar Olimpiai Bizottságnak, Minder Frigyes pedig 1903. április 5-én balösszekötőt játszott a csehszlovákok ellen pályára lépő magyar labdarúgó válogatottban. Gólt is rúgott, a mérkőzést 2 : 1-re nyertük. Igaz – és ez azóta is jellegzetesen „óbudai" dolog – Minder Frigyes akkor már a BTC színeiben kergette a labdát.

Ám lapozzunk bele az 1895-ös esztendő eseményeibe. Az ügy ettől fogva nagymértékben egyszerűsödik, hiszen a Sport-Világ című lap gazdagon szállítja a híreket.

Június 13. Az MTK tavaszi viadala. 100 m síkfutás: 1. Weisz Ármin MTK 11″. . . 11. Pösztinger Nándor III. ker. TVE . . .

Szeptember 29. A MUE úszóversenyen a Lukácsfürdő férfi uszodájában. 66 m: 1. Hochstein Rezső III. ker. TVE 50 4/5″,. 220 m: Hochstein Rezső III. ker. TVE 3′42″.

Október 20. A MAC őszi viadala. Kerékpárverseny térelőnnyel 3000 m: 1. Nikolits Feoder báró 5′1/2″. . . 4. Weisz Manó III. ker. TVE. Síkfutás

300 m: 1. Kiss Elemér MTK 42"... 3. Weisz Manó III. ker. TVE ... Sokoldalú legény lehetett ez a Manó!

Jutott azért bírálatból is. A Sport-Világ nem tett lakatot a szájára. 1895. december 29-i számában például a következőket írta:

„Múlt heti lapunkban megkezdett, egyleteink év végi dísztornázásáról szóló referádánk folytatásában a központtól távoleső Ó-Budára akarunk áttérni, hol fővárosi sportéletünk zajos hullámzása még kevéssé érezhető és hol a létező és hazánk legrégibb sportegyletei közé számítható két tornaegylet (az OTE volt a másik. Szerk.) kölcsönös versengése daczára eddig kevés mozgalmat és még kevesebb haladást észlelhettünk. A III. kerületi Torna és Vívó Egyletet az utóbbi időben modernebb szellem lengi át és többször látjuk versenyzőit nyilvános versenyeink alkalmával szerepelni, itt tehát legalább a jó akaratot kell megbecsülni."

1896 májusában viszont már ünneplésre is nyílik mód. A Sport Világ 21. számának 5. oldalán ez áll:

„A III. ker Torna és Vívó Egylet tagjainak·önkéntes adakozásából zászlót szerzett, mely zászló ritkítani fogja párját az egyletek zászlai között. A rendkívül értékes munka a napokban látható volt az Oberhauer utóda cég kirakatában a Váczi utczában. A zászlóanya dr. Stern József elnöknek neje lesz. A felavatási ünnepség f. hó 31-én délután 1/2 4 órakor fog tartatni Ó-Budán, a főtéri katonai ruhatár hatalmas udvarán. Az ünnepség dísz tornával lesz egybekötve, amelyre valamennyi székesfővárosi testvér-egylet közreműködését kérni fogja az egylet. Lesz felvonulás, szabadgyakorlatok, csapattornázás, kezdők, haladók versenye és egy közös (nyílt) verseny. Azután a III. ker. Torna és Vívó Egylet szabadgyakorlatokat fog bemutatni zászlókkal."

Szóval, ha nem is emelték örökké magasra, lengetni mindig akadt mit.

De maradjunk a sikereknél. Még, ha mai szemmel olykor furcsa számokban születtek is.

Az egyesület 1896-os millenáris versenyén például Ruda Győző 542 cm-es teljesítménnyel nyerte a „távolugrás a bakon át" elnevezésű versenyszámot. A győzelem értékét növelte, hogy egy igen neves sportember, az első olimpia egyik magyar résztvevője, Tapavicza Momcsilló (NTE) szorult a második helyre. Reiszmann Rezső ugyanezen a versenyen 16.54-gyel nyerte a félkaros kalapácsvetést, a kezdők tornaversenyén pedig Hochstein Rezső győzött a „terem ellenkező végéből való nekifutással történő póznamászásban".

1896-ban teljesült a tagság régi vágya. Az Ujlaki Téglagyár Szépvölgyi úti telkén sportpályához jutottak. A sebtében létesített teniszpálya (!) 52 napon át 650 játékost látott vendégül. Decemberben aztán vízzel öntötték fel, de a korcsolyaszezonból semmi sem lett, mert a tél abban az évben egyszerűen elmaradt.

A millenniumi esztendő őszét különös kis szenzáció tette emlékezetessé. Lovagias ügy támadt a III. kerületi Torna és Vívó Egylet, valamint a Magyar Úszó Egylet között.

A Magyar Hírlap szeptember 22-i számában a következő közlemény látott napvilágot.

*

SPORTEGYLETEK VISZÁLYA

A Magyar Úszó Egylet és a III. kerületi Torna és Vívó Egylet között tudvalevőleg kellemetlen affér támadt. Az utóbb nevezett egylet az ügy elintézését igazoló, következő nyilatkozat közzétételére kérte fel lapunk főszerkesztőjét:

„A III. kerületi Torna és Vívó Egylet tekintetes választmányának

Budapesten.

Folyó hónap 6-án azon megbízást nyertük önöktől, hogy a Magyar Úszó Egyesülettől kérjünk feltétlen lovagias elégtételt a nevezett egyesület által f. évi augusztus 29-én önökhöz intézett levélben foglalt azon sértésért, mely szerint a MUE önöket „durva és indokolatlan becsületbeli sérelem" elkövetésével vádolja. Ezen megbízásnak eleget teendő felkerestük ismételten Porzsolt Gyula dr urat, a MUE elnökét, de nem sikerült őt megtalálnunk, minélfogva f. hó 8-án megjelentünk a MUE Nagymező utca 5-ik számú házában lévő helyiségében és az ott jelenlevő Füzesséry Árpád dr. egyesületi titkár úr útján kértünk a MUE-tól a fentebbi sértésért feltétlen elégtételt. Füzesséry Árpád úr kijelentette, hogy a kihívást tudomásul veszi, azt az egyesület választmánya elé terjeszti s a választmány útján kiküldendő két segéddel f. hónap 10-én délután 4 órakor fogunk alulírott Barcs Marczel dr. lakásán találkozni. A megjelölt időpontban a segédek helyett csupán Füzesséry Árpád dr úr jelent meg a fent meghatározott helyen, azt adván hírül, hogy a választmányi ülés még nem volt megtartható. Ugyanakkor és ugyanott újabban elégtételt kértünk a MUE-tól, azon újabb sértésekért, amelyek a Sport-Világ 1896 évi 36. számában közzétett levélben önök ellen intéztettek. Ezt is tudomásul vette Füzesséry Árpád dr. úr. Mindezen kihívásokra azután f. hónap 16-án levelet kaptunk, amelyben a MUE az elégtételt kereken megtagadja. Ezzel megbízatásunk véget érvén, mi ezen ügyet az önök részéről a lovagiasság szabályainak megfelelően befejezettnek nyilvánítjuk.

Budapesten, 1896. szeptember 18-án. Kemény Miklós dr, ügyvéd, tart. huszárfőhadnagy, Barcs Marczel dr. ügyvéd, tart. huszárhadnagy."

Mindezekből kitűnik, hogy a sport érdekeinek szem előtt tartása mellett, a lovagiasság szabályait is a legszigorúbban betartottuk s nyugodtan bocsájtjuk eljárásunkat társegyesületeink és a közönség bírálata alá.

A Budapesti III. ker. Torna és Vívó Egylet választmánya.

* * *

Néhány napra rá a válasz is megérkezett. A Sport-Világ 1896. évi 39. számának 7. oldalán.

*

Nyílt tér
A III. ker. Torna- és Vívó Egylet
választmányának

Folyó hó 22-én a napilapokban, különösen a Magyar Hírlapban önök azt állítják, hogy a MUE választmánya önöknek „lovagias elégtételt nem adott”. Erre konstatáljuk, hogy mi voltunk első sorban a sértett felek, s mi kértünk első sorban önöktől lovagias elégtételt segédjeink által és írásbelileg. Önök segédeket nem neveztek meg és az elégtétel megadását írásban is megtagadták; erre mi az ügyet befejeztük és az önök eljárását férfiatlan kibúvásnak minősítettük. Az utóbbi kifejezésért önök elégtételt kérnek tőlünk, de kedélyesen elhallgatják az első sértést, amely mindig a mérvadó. Kijelentjük, hogy mindaddig, míg az első sorban történt sértésért elégtételt nem adnak, addig a második sorban történt sértésért elégtételt nem adhatunk.

A mi dr. Baracs Marczel és dr. Kemény Miklós tart. huszártiszt urak „kritikáját” illeti, mi azt kompetensnek nem tartjuk és határozottan visszautasítjuk.

Budapest, 1896. szeptember 22.

A Magyar Úszó-Egyesület igazgató választmánya

*

Az ügy persze – párbaj magyar módra – elsimult. Valamivel később, 1897 nyarán. A Sport-Világ 23. számában közös közlemény látott napvilágot.

*

A Magyar Úszó-Egyesület és a III. ker. Torna- és Vívó Egylet között tavaly felmerült ügy végleges elintézést nyert. Most az alábbi jegyzőkönyv közlésére kérnek fel bennünket:

Jegyzőkönyv

Felvétetett a Magy. Úszó-Egyesület és a Budapesti III. ker. Torna- és Vívó-Egylet közt felmerült ügyben, Budapesten, 1897. június 9-én este 10 órakor dr. Stern József úr lakásán (Budapest, III. ker. Tavasz utcza 16) és folytatólag 1897. június 14-én d.u. 4 órakor dr. Füzesséry Árpád úr lakásán (Budapest, VI. ker. Nagymező utcza 5). Jelen voltak: Barátosi Porzsolt Gyula és dr. Füzesséry Árpád urak, mint a Magyar Úszó-Egyesület megbízottjai; dr. Stern József és Ruda Győző urak, mint a Budapesti III. ker. Torna- és Vívó-Egylet megbízottjai. Alulírottak, mint a két egylet választmányának megbízottjai egyhangúlag konstatáljuk:

1. Hogy a két egylet között felmerült becsületbeli ügy kölcsönös félreértések folytán állott elő.

2. Hogy a Budapesti III. ker. Torna- és Vívó-Egylet részéről a Magyar Úszó-Egyesület által kért fegyveres elégtétel feltétlenül meg nem tagadtatott, ennélfogva a két egyesület részéről külön-külön levont konzekvenciák elesnek.

3. Hogy a két egyesület részéről sértési intenció ki volt zárva és a mennyiben egymást a váltott hivatalos levelekben tényleg mégis sértették volna, alulírottak ezeket a sértéseket a két egylet részéről ezennel kölcsönösen visszavonják és azokat meg nem történteknek jelentjük ki.

Ezek alapján a két egyesület alulírott megbízottjai egyhangúlag kijelentjük, hogy a Magyar Úszó-Egyesület és a Budapesti III. ker. Torna- és Vívó-Egylet között felmerült becsületbeli ügy mindkét részről a lovagiasság szabályai szerint végleg elintéztetett.

K. m. f.
Barátosi Porzsolt Gyula s. k.
Füzesséry Árpád s. k.
mint a Magyar Úszó-Egyesület megbízottjai
Dr. Stern József s. k.
Ruda Győző s. k.
mint a Budapesti III. ker. Torna- és Vívó-Egylet megbízottjai

*

Mindebből egyetlen maradandó tanulság vonható le. Ha valaki párbajozni óhajt, nem kell rögtön a kardot csörtetnie. Az esetek túlnyomó többségében bőven elég, ha a tollat jól forgatja.

És végre vissza a sporthoz!

A „Kerület” 1897-es titkári jelentésének sárgult lapjain két figyelemre méltó hír ékeskedik:

1. Az egyesület taglétszáma 101-re emelkedett!

2. – és ezt most szó szerint –: „A hajítólabda (füleslabda) játékot az idén kevésbé űzték. Inkább a rúgó-labda (football) játék vált kedveltté, amelyet a téli napokon is igen sok tag fáradhatatlanul játszott”.

Persze, persze, a foci!

De előbb még röpke gyorsbeszámoló két másik sportág felvirágzásáról.

A TVE úszóinak tizenhétfőnyi kis csapata 1897-ben már két versenyt is rendezett a Lukács Uszodában. A dolgot megkönnyítette, hogy az uszoda igazgatósága díjmentesen bocsátotta rendelkezésükre a versenymedencét. Hát... ilyen is volt...

A két verseny közül a második, a szeptemberi bizonyult izgalmasabbnak. Ez már nemzetközi jellegű volt, Max Hirschfeld, a „Breslauer Schwimmverein 1885” kiválósága is Budapestre érkezett Óbuda kedvéért. Más kérdés, hogy babér egy szál sem termett neki. Egyetlen szerény harmadik hely jutott a díszvendégnek, 220 méteren Fodor Géza és Gräfl Károly mögött, Hochstein Rezsővel holtversenyben.

Íme, a győztesek:

Junior verseny 67,2 m: Fliegl Kálmán III. ker. TVE 49 2/5″,

Háton úszás 66 m: Kugler Sándor III. ker. TVE 55″

Nyeretlenek versenye 44,8 m: Weisz Géza MUE 33 1/5″

Senior verseny 134,4 m: 1. Hochstein Rezső 1′45″, 2. Fodor Géza, 3. Fliegl Kálmán és Kugler Sándor... mindannyian a III. ker. TVE versenyzői!

Előfordult-e valaha még ilyesmi a magyar úszósportban?

A Sport-Világ hosszasan méltatta a versenyt.

A következőket írta 1897. évi 32. számában.

*

A III. ker. Torna és Vívó-Egyesület úszóversenye

Sikerült ünnepélyt számíthat a III. ker. T és VE derék vezetősége eredményei közé, melyet az ifjú tagok buzgó közreműködése s az egyesület korifeusainak lelkes munkássága helyezett legszebb úszóversenyeink sorába. Hogy mily versenyző anyaggal rendelkezik a magyar úszósport, azt legjobban ama körülmény bizonyítja, hogy az idén az ország különböző részein rendezett úszóversenyek úszóinkat nem merítették ki, hanem ellenkezőleg, a változó eredmények által fellelkesítve tömegesen vesznek részt nem csak saját, hanem testvéregyletek által rendezett ünnepélyeken.

A III. ker. T és VE versenye eredmények tekintetében az idei versenyeket jóval felülmúlta.

A senior versenyen Hochstein Rezső a III. ker. T és VE tehetséges, de versenyeken annyira balsorssal küzdő versenyzője mutatta meg remek formájával, hogy a 134,4 méteres távon nem csak hazánk, hanem a kontinens legjobb úszója.

*

Fenn, a Szépvölgyi úton – no nézd csak! – a hölgyek is pályára léptek. Az egyesület házi teniszversenyét Haberler Sarolta k.a. nyerte Lidmayer Micike és Varga Ilona kisasszonyok előtt. Akkor, amikor széles Budapesten nők számára jobbadán még nézni is ildomtalanság volt a sportot! Hiába, volt valami lendület ebben a szerény kisegyesületben!

És mert a jó hírből sosem elég, ebben az évben megszületett a III. ker. TVE első országos bajnoksága.

Méghozzá miben?

Tornában? Nem!

Vívásban? Dehogy!

Atlétikában.

A Sport-Világ 37. száma nem lelkendezi agyon a szívderítő eseményt. Pontosan ennyit ír Óbuda diadaláról:

Magyarország bajnoksága athletika

Gátfutás 1/4 angol mérföld: 1. Pöstinger Nándor III. ker. T és VE. 6 induló. Könnyen nyerve.

Gonduljuk csak meg: ha ma nyerne országos bajnokságot egy óbudai atléta – mennyivel nagyobb szenzáció lenne a sportsajtó számára!

Viszont öt lapszámmal később, 1897. november 7-én érdekes hírt közöl a Sport-Világ:

Budai football csapatok

a címe az Óbudai Torna Egylet és a III. ker. Torna és Vívó egylet kebeléből megalakult football egyletnek. Ők már mintegy két hónapja gyakorolják a nemes játékot és október 31-én kimondták megalakulásukat. Tagjai közt nem egy kiváló atléta erőt találunk a kiknek neve sokat ígérővé teszi a csapat jövendő működését. A csapathoz jelenleg a következők tartoznak: RUDA, FAZEKAS, Barlai, Argay, Lenz, Kiss, MINDER, Kékessy, Bedők, Frey, Sasse, PÖSZTINGER. (Nagybetűkkel a TVE tagjait írtuk.)

Az év utolsó híre is jó hír. A hivatalos kimutatás szerint az 1897-es teljesítményei alapján a III. ker. TVE úszásban 2., atlétikában 6. a legjobb magyar egyesületek ranglistáján!

Kezdjük a következő évet egy sporttörténeti érdekességű hírrel.

1898. május 29-én és 30-án atlétikai versenyt rendeztek Eperjesen. Ruda Győző az 1/4 angol mérföldes gátfutásban is, a diszkoszdobásban is a harmadik helyen végzett.

Ez még önmagában nem lenne sporttörténeti érdekességű hír. Ruda Győző emberemlékezet óta minden sportág minden versenyszámában elindult és helyezést ért el.

Hanem, hogy mindkét versenyszámot a BTC 20 éves versenyzője, Guttmann (Hajós) Alfréd nyerte. A 13% angolmérföldes gátfutást 1′15″-cel, a diszkoszdobást 27,37 cm-rel.

Guttmann (Hajós) Alfréd!

Aki e név viselőjében az 1896-os athéni úszóolimpia kétszeres bajnokát gyanítja – nem téved. Ez még a sport polihisztorainak a kora volt!

Persze, persze Hajós Alfréd eredményei mai szemmel nem túlságosan figyelemre méltók. A mai úszók sokkal gyorsabban úsznak és a mai futók sokkal gyorsabban futnak.

De hát feltennénk itt egy kérdést: vajon hány mai úszó tudna az 1898-as Hajós Alfrédnál gyorsabban futni? És hány futó gyorsabban úszni?

Ez az eperjesi verseny érdekes akkorddal ért véget. A TVE és az OTE versenyzőinek kombinált csapata futballmeccset játszott a BTC első gárdája ellen. BTC I – ez persze fogalom volt abban a nagyon fiatal magyar futballvilágban. Hiszen tudvalevő az első hazai mérkőzést is ennek az egyesületnek a két csapata játszotta egymás ellen.

A BTC Eperjesen is győzött. De mindössze „két nyert kapuval". És ez az eredmény aztán mindjárt fellobbantotta az óbudai öntudatot. „Ha ők tudják, miért ne tudhatnánk mi is?"

Az első számú következmény az lett, hogy a derék Fazekas János tisztségeinek száma újra megszaporodott. Most már nem csupán „pénztáros és zászlótartó és a foot-ball alosztály kapitánya".

Ettől kezdve a labdarúgás mindenhová befészkelte magát. Olykor a legváratlanabb helyeken bukkant fel.

Az ember például gyanútlanul olvassa a Sport-Világ beszámolóját, eltűnődik a magyar atlétika különös dolgain, aztán egyszerre csak . . .

De tartsunk rendet.

Nézzük a tudósítást, aztán majd adott pillanatban a sokkhatás elkerülése céljából, figyelmeztetjük az olvasót . . .

Tehát . . .

Athletika, torna

A Budapesti III. kerületi Torna- és Vívó-Egylet múlt vasárnap (1898 augusztus 14-én) tartotta első idei házi versenyét a millenáris pályán. A szomszédban a nyári lófuttatás megnyitóját tartották míg a délután rekkenő meleg volt s így nem csodálkozhatni, hogy csak a legintimebb közönség volt jelen, mely a sikerülten rendezett versenyeket mindvégig szemlélte.

Felelevenített újdonság volt a kalapácsdobás versenye olyan feltételekkel, mint ahogy azt a millenáris évben (1896) a Magy. Testgyakorlók Köre kezdeményezte. Ez a versenyfaj csak nálunk létezik, ha létezésnek lehet mondani azt, hogy eddig vagy háromszor rendeztek ilyet. Az angol „kalapácsdobás" neve után alakított verseny ez, melyben az eszköz formátlanságát semmi sem motiválja. Az első versenyben deszkáról 13 m-t dobott a győztes Gillemot, a másodikban földről 16 m 65 cm-t Bauer Rezső. Most Ruda Győző 15 m 76 cm-t ért el, földről dobván.

Az angol stylű, kétkarú kalapácsdobás világrekordja 48 m 29 cm. Flanagan-é; Szilágyi Gyula orsz. rekordja 28 m 37 cm.

Annyi még a meghonosítandó sportnem nálunk, hogy az egy karral való kalapácsdobás versenyét rendeznünk sem hagyomány, sem valami különös czél nem indokolja s reméljük, hogy a „III. k. T és VE", mely alkalmas gyakorlótérrel rendelkezik, legközelebbi versenyén oly kalapácsdobást rendez, melynek legalább eredményei lesznek hasonlíthatók más létező eredményekhez. Dicséretre méltó igyekezete pedig meg fogja találni jutalmát.

(Tessék vigyázni, most jön a fordulat!)

Felelevenített újdonság volt a football-rúgás versenye. Fazekas János (III. ker. T és VE) 47 m 75 cm-es távrúgása máris azt mutatja, hogy a külföldön általában divatos versenynemen még nemzetközi versenyre is eléggé kiválóak footballistáink.

(És lejebb, a részletes eredmények között . . .)

Football-rúgás. Nyílt verseny. Elsőnek és másodiknak ezüst, harmadiknak bronz-érem.

1. Fazekas János (III. k. T és VE)	47 m 75 cm
2. Guttmann Alfréd (BTC)	41 m 55 cm
3. Klebersberg (BTC)	38 m 30 cm

Résztvettek még: Minder Frigyes, Kugler Sándor, Bernát János, Kékessy Imre (III. k. T és VE)

A versenynek szélcsendes idő kedvez. Nekifutással és szabad utánlépéssel rúgnak. Fazekas eredménye az első hazai rekord e téren.

(Ha már itt tartunk rúgott Fazekas János ennél jóval nagyobbat is. 1899. szeptember 24-én, a BTC versenyén is megrendezték a számot. A Sport-Világ tudósítása:)

Labdarúgás távolba:

1. Fazekas János III. ker. T és VE	53 m 10 cm
2. Langtait Antal BTC	52 m 20cm

Az eredmény magyar rekordot képez, de nem lehet, a nagy hátszél miatt annak elismerni, mert a szél a labdát nagyon elvitte.

Óbuda labdarúgó-eseményei most már gyors iramban követték egymást. Idézzük a Sport-Világ tudósításait.

A Budapesti III. ker. Torna- és Vívó-Egylet 1899. február 26-án tartotta meg évi rendes közgyűlését dr. Stern József elnöklete alatt. Az elmúlt évben kezdte az egylet a football-játékot művelni s a III. ker. T és VE és az OTE közös csapatjának legnagyobb része rendszerint a III. ker. T és VE tagjai közül került ki. Igy Eperjesen az egylet tagjai közül heten, az OTE tagjai közül négyen játszottak a BTC I. csapata ellen. Az 1899. évben még nagyobb mérvben szándékozik az egylet a football-játékot művelni s önálló football-csapat szervezése van folyamatban.

Sport-Világ, 1899. április 30.

A Budapesti III. kerületi Torna és Vívó Egylet megalakította football-csapatát s a Magyar Football Clubot mérkőzésre hívta ki. Minthogy azonban a klub részéről Jász Géza értesítette a III. ker. T és VE-t, hogy a klub pályája az ügető versenyek alkalmából annyira megrongálódott, hogy annak helyreállítása huzamos időt vesz igénybe (a millenáris pálya pedig minden vasár és ünnepnapon le lévén foglalva) s a tervezett mérkőzés egyelőre elhalasztatott.

(Jellegzetesen óbudai sors: valami úgy indul, hogy rögtön el is marad. Viszont akad egy momentum, amelyből erőt meríthet a III. kerület minden polgára. A TVE ekkor már tizenkettedik születésnapját is betöltötte. Ezzel szemben a Ferencvárosi Torna Club csak három nappal később, 1899. május 3-án este 1/2 7-kor tartotta alakuló közgyűlését.!)

Hát persze előbb-utóbb azért csak összejött! A III. ker. TVE labdarúgócsapata lejátszotta első „igazi" mérkőzését és – ahogy már ilyenkor lenni szokott, jó kiadós vereséget szenvedett.

Sport-Világ, 1899. évi 45. szám.

Magyar Football Club 6 : 1 győzött a III. ker. Torna és Vívó Egylet ellen

Budapest, november 19-én.

Múlt vasárnap a Magyar FC pályáján a MFC mérkőzött a III. ker. T és VE-vel, melynek ez volt a debutje. A mérkőzés meglehetősen érdektelen volt, a III. kerületiekkel szemben könnyű dolga akadt a MFC gyakorlott játékosainak. Előbbiek csapatában volt ugyan néhány gyakorlott játékos, de ezek nem segíthették eredményhez a különben gyenge csapatot.

A MFC állandóan támadott, a III. kerületieknek ritkán sikerült támadólag fellépni és ilyen esetben is megtört támadásuk a MFC hátvédein. A MFC 6-szor hajította a labdát a kapuba, egyet ezenkívül a bíró érvénytelennek nyilvánított. A III. kerületiek egy goalját a MFC egyik játékosa rúgta be maga saját kapujukba. Bíró Kandó Gyula (Műegyetem FC) volt.

(És a következő lapszámban rögtön a tiltakozás!)

Helyreigazítás: Múltkori számunkban azt írtuk, a Magyar Football Club és a III. ker. T és VE mérkőzéséről, hogy előbbiek 6 : 1 arányban győztek és, hogy a MFC kapott goalját egyik hátvédjük rúgta.

Ruda Győző úr, a III. ker. titkárja arról értesít bennünket, hogy a bíró 5 goalt adott meg a MFC-nek és, hogy az 1 goalt, melyet a MFC kapott a III. ker. csatárai közül Kékessy rúgta.

(Szóval nem 6 : 1, hanem csak 5 : 1. Mindjárt más!)

A TVE még 1899-ben megmérkőzött a MUE-vel (5 : 0-ra kikapott), 1900 tavaszán az FTC-vel (4 : 1-re megint kikapott), aztán 1 : 1-eket csinált előbb az OTE-vel, majd az Újpesti Fottball Clubbal.

Az első győzelemért Eperjesre kellett utazni. Ez 1900 szeptemberében történt, méghozzá a Sport-Világ tudósítása alapján a következőképpen.

A Budapesti III. ker. T és VE folyó 23-án délután mérkőzött az Eperjesi T és VE football csapatával Eperjesen. A mindvégig szép és érdekes mérkőzést igen nagyszámú előkelő közönség nézte végig. A III. kerületiek állandóan támadnak s a labda ritkán jut a III. kerületiek térfelére s vagy 20 percznyi küzdelem után sikerül Bernáthnak először s rá két percre Ludwignek másodszor a labdát az eperjesiek kapujába küldeni. A második félidő elején Lindner harmadszor küldi a labdát az ETVE kapujába, míg végre heves küzdelem után sikerül az eperjesiek gyors csatárainak a III. kerületiek hátvédjein áttörni s a kapus által szépen kivédett labdát a kapuba küldeni, több eredményt azután egyik fél sem ért el. A III. kerületieken meglátszott a hosszú út fáradalma és az eperjesiek híres vendégszeretete (!?) de azért a csapat minden egyes tagja jól megállta helyét s Domonkos a III. kerületiek addigi középső csatára kapusi minőségben (!) kitően bevált . . .

Szóval 3 : 1 Eperjesen.

És egy nagyon izgalmas gyorshír. A Sport-Világ 33-ik számából.

Labdarúgás. A III. kerületi Torna és Vívó Egylet már megállapította az őszi szezonra matcheinek határnapjait. Ezen matcheken fog bemutatkozni a III. kerületiek csapatában a prágai Deutscher Fussball-Club csapatának volt tagja, Schabenski Leo a kinek szereplése minden esetre érdekelni fogja a fővárosi footballistákat.

Minden esetre!.

Az év másik szenzációja: Bábel Rezsőtől a kiváló és lelkes mestertől „megszabadul" a Kerület. Persze nem ok nélkül. Az edző is a piacról él, Bábel Rezső titokban egy másik egyesülethez is elszegődött. A dolog kipattant és a vezetőség Bábel Rezsőnek, „hervadhatatlan érdemei elismerése mellett" – útilapút kötött a talpa alá.

Az új évszázad nagy eseménnyel köszönt rá a magyar sportra. 1901. január 19-én az István főherceg szállóban megalakult a Magyar Labdarúgók Szövetsége. Ott volt Fazekas János is. Óbudán tudták, hogy ha valami új indul, akkor nem árt, ha az ember már a rajtnál ott tülekedik.

Az MLSZ február 16-i ülésén kimondta, hogy bajnokságot kell indítani. Egy napra rá le is játszották az első magyar bajnoki mérkőzést. Ennek során a BTC 4 : 0-ra verte a Budapesti Sport Clubot.

Az első magyar labdarúgó bajnokság két osztályában tizenhárom csapat indult.

A III. kerületi TVE nem volt köztük.

Hogy miért?

A jóég tudja.

Talán mert honalapítással volt elfoglalva. Pályaépítéssel.

Ezzel kapcsolatban újra a nyakunkba zúdul egy csomó újsághír. Természetesen valamennyi a Sport-Világból.

1900. november 25.

A Budapesti III. kerületi Torna és Vívó-Egylet 1901. évi január hó 12-én játszótér alapja javára tánczvigalmat rendez. Hisszük, hogy a rendezőbizottság fáradozásait teljes siker fogja koronázni. A művészi kivitelű meghívók deczember hó közepe után fognak szétküldetni.

A Budapesti III. kerületi Torna és Vívó-Egylet a Székesfőváros által a Dunaparton átengedett területen létesítendő játékterén nagyban folynak a töltési munkálatok s alapos a remény, hogy már a korai tavaszra el fog készülni legalább annyira, hogy a football játék gyakorlására alkalmas lesz.

1901. január 5.

A Budapesti III. kerületi Torna és Vívó-Egylet január 12-én az ó-budai Korona Vigadóban tartandó táncz-mulatsága iránt máris nagy érdeklődés mutatkozik, minek folytán remélhető, hogy igen szépen fog sikerülni. A tánczrendek igen csinosak és ízlésesek és a hölgyeknek kedves emlékül fognak szolgálni. Az egylet már hosszabb ideje nem rendezett tánczmulatságot s a rendező bizottság különös buzgóságot fejt ki, hogy a tánczmulatság sikere minél teljesebb legyen.

1901. január 25.

A Budapesti III. ker Torna és Vívó-Egyletnek f. hó 12-én az ó-budai Korona Vigadóban tartott tánczmulatsága igen jól sikerült. Ámbár ezen a napon több helyen volt tánczmulatság, mégis sok szép asszony és leány jelent meg. Vidám kedvvel, fáradhatatlanul folyt a táncz egész reggelig, már 7-re járt az idő, mikor még vígan húzta a czigány. A hölgyeknek nem lehetett okuk panaszra, mert igen sokat tánczolt kivétel nélkül mindegyik, ami nagyon kevés mulatságon történik meg. Tánczra kész ifjúság volt bőven úgy, hogy úgyszólván kézről kézre adták a tánczosnőket. Felülfizettek: Dr. Stern Józsefné 100 k, Győry Lóránt és Leipziger Vilmos 10–10 k, Nebeführer József 5 k, Bernolák hadbiztos és Ebel N. 4–4 k, dr. Bencze B. és Stern M. 3–3 k, NN 2 k, Gabrovzsky hadnagy 1 k.

És 1901. október 27-én az eperjesiek elleni párosmérkőzéssel felavatták a Galagonya utca és a Határ utca között elterülő parton épült pályát. Az atlétikai pontversenyt a vendégek nyerték, labdarúgásban: III. ker. TVE–Eperjesi TVE 6 : 3.

A Sport-Világ kommentárja:

„A mérkőzés egyúttal a pálya megnyitója is volt. A versenyen szép számú közönség jelent meg, de hasonlíthatatlanul nagyobb volt az ingyen publikum, a mely a játéktér mellett végighúzódó töltésen – mint valami természetes karzaton foglalt helyet. Érdemes megjegyezni, hogy az ingyen publikum között igen sok intelligens egyén, sőt sportsman is volt jelen, a kik sajnálták az 50 fillérnyi belépődíjat megfizetni . . .”

Óbuda!

Az 1902-es labdarúgó bajnokságban a III. ker. TVE csapata is elindult.

De ez már másik fejezet . . .

Az ártatlanság kora
1902–1913

És 1902-től immár bajnoki szinten . . .

Illetve, ha egyelőre nem is bajnoki szinten, minden esetre bajnoki keretek között.

1902. március 9-e, Franciska napja jelentős dátum a TVE sportéletében. Először futnak ki a kék-fehér legények, hogy bajnoki pontokért rúgják a labdát.

Nos, rúgták is, de a két pontot az ellenfél vitte haza. Nagy és kerek ünnepek ritkán jöttek össze Óbudán. Bemutatkozni a bajnokságban és a tetejébe még győzni is, nem, ez nem lett volna a mi formánk. Nekünk többnyire afféle ötvenszázalékos ünnepeink voltak. Ám a rajt tiszteletére álljon itt az első bajnoki mérkőzés teljes tudósítása, úgy ahogyan azt a Sportvilág hajdanvolt riportere annak idején remekbe alkotta. Mindjárt a cím is tömör és frappáns . .

*

A Budapesti Posta és Távíró Tisztviselők labdarúgó csapata 2 : 1 győz a III. kerületi Torna- és Vívó Egylet ellen.

A postások labdarúgó csapata a múlt vasárnap mérkőzött a III. ker. Torna és Vívó-Egylettel. Első félidőben a postások szél és esőviharral szemben, a Dunáról jövő dermesztő hidegben kezdték a játékot. Minden közeledés az ellenfél kapujához óriási munkát adott a postás csapatnak. Daczára ennek a játék – bár eredménytelenül – többnyire a III. ker. kapuja előtt folyt.

Helycsere után rövid időközben a postások 2 goalt lőnek, a III. ker. mindössze csak egy-kétszer tudja támadni a postás-kaput. Második támadását siker koronázza – egy igazán szép lerohanással 1 goalt szereznek. Eredmény 2 : 1.

*

Az első bajnoki pontra egy hónapot kellett várni.

Vagyishogy kellett volna . . .

Idézzük újra a Sportvilágot.

*

IV. 11.: BAK – III. ker. Torna és Vívó Egylet 3 : 3 eldöntetlen.

A II. oszt. bajnokságért folyt e mérkőzés. Az első félidőben a BAK egy goalt, a III. ker. három goalt rúg, mely utóbbiak közül egyet a BAK „off-side" minősítéssel kifogásolt. A második félidőben a BAK új kapust állít be s minden erejét összeszedve támad, de csak mintegy 25 percz múlva ér el egy goalt. A játékidő vége előtt néhány perczel a labda kimegy a határvonalon, a bíró azonban daczára annak, hogy a vonalbíró kétségbeesetten integet a zászlóval, nem fütyüli le a játékot. A III. kerületiek valamennyien, sőt ellenfelük játékosai is majdnem mind megállnak, egy csatár azonban felhasználva az általános tétlenség által nyújtott kedvező alkalmat berúgja a III. kerületiek kapujába. A bíró (Löwenrosen – Törekvés SC) megadja a goalt, a mi a III. kerületiek heves tiltakozását vonja maga után. A vita elmúltával tovább folytatták a játékot, de a határbíró a kinek sem jelzését, sem szóbeli jelentését a bíró egyáltalán nem akarta respektálni, nem volt hajlandó tovább bíráskodni. További 5–6 perczn yi játék az eredményen nem változtat.

*

Poén: a mérkőzést mind a két csapat megóvta. Úgy szép az élet, ha zajlik.

Márpedig futballügyben, Óbudán az első pillanattól kezdve ugyancsak zajlott. Az ominózus BAK-mérkőzés után pontosan két bajnoki fordulóval, 1902. május 4-én a TVE labdarúgói megszerezték első bajnoki győzelmüket. Méghozzá nem is akkárhogyan – 7 : 2 arányban a Magyar Football Club ellen.

Egyetlen mondat a sportvilág bírálatából:

„Ha a III. kerületiek csapatuk beosztásával nem fognak örökösen kísérletezni, védelmüket pedig egy jobb játékossal javítják, igen valószínű, hogy a II. osztályú csapatok bármelyike nehezen fogja őket legyőzni."

Aztán két hétre rá, 1902. május 18-án máris durrant az újabb petárda. Az MTK nem állt ki bajnoki mérkőzésre a TVE ellen.

A jóég tudja miért.

Illetve – tudták az óbudaiak is. Mert a Sport-Világ következő számában máris megjelent a közleményük. Emigyen . . .

*

ELMARADT MATCH

A III. ker. Torna- és Vívó-Egylet részéről következő tudósítást kaptuk, melyet kívánságuk folytán teljes szövegében közlünk.

A Magyar Testgyakorlók Köre és a Bpesti III. ker. Torna- és Vívó-Egylet között f- hó 18-án kellett volna megtartani a bajnoki mérkőzést. Az MTK csapata meg is jelent a III. kerületi pályán, de nem állott ki a mérkőzésre. Először azt a kifogást tették, hogy a pálya nem megfelelő nagyságú. A szövetségi kiküldött bíró közreműködésével fel is mérték, de megfelelőnek találták. Mikor látták, hogy ez a kifogásuk nem állhat meg, azt hozták fel, hogy eső és sár van, a játékosok egészségére ártalmas, ők tehát nem játszanak. Nem is játszottak, bár a III. kerületiek a mérkőzés feltétlen megtartását kívánták. Ám, ha nem is játszottak, ez a körülmény nem akadályozta meg a csapat pénztárosát abban, hogy azt a kívánságát fejezze ki a III. kerületiek pénztárosa előtt, hogy a bevételekből adja ki a jussukat. Persze ez nem történt meg. Az MTK csapatának magatartása különben sokakra azt a benyomást tette, hogy nem volt együtt a teljes első csapat s ezért kerülték a mérkőzést; különösnek tűnt fel a kifogások előrántogatása akkor, mikor megérkezésük után legelső panaszuk az volt, hogy nincsenek együtt. Valószínű is, hogy a teljes első csapat snájdigabbul jár el, kiáll a gyepre és matchel. Alig hihető is, hogy footballisták anynyira irtózzanak egy kis májusi esőtől, amikor január, február, márcziusban hóban, esőben, szélben vígan matcheltek. Megjegyzendő még, hogy ugyanezen a napon nem szerény II. oszt. egyletek, hanem elsőrangú I. oszt. egyletek tartották meg nemzetközi mérkőzéseiket, olyan pályán is, a melyről a fű már majdnem teljesen kikopott s így jobban át is volt ázva, mint a III. kerületiek pályája, a melynek nagy részét fű borítja. Furcsa is lett volna és nem tudni mit szólt volna hozzá a türelmetlen pesti publikum és mit szóltak volna a nagy költséggel dolgozó rendező egyletek, ha e napon akár a dán csapat, akár a Deutcher Fussball-Club az esőre, vagy sárra való hivatkozással elállott volna a mérkőzéstől . . .

*

Két hétre rá lejátszották – 2 : 2 lett a vége!

Az őszi forduló ennyire sem sikerült. A TVE így a nyolccsapatos bajnokság ötödik helyén végzett. Hogy ez miképpen lehetséges? Nos, az utánuk következő három együttes mind visszalépett. A Magyar Football Club 7, az UTE (!) 11, a Rákospalota 13 mérkőzés után. Szerencse volt? Pici szerencse. Pici csapat, pici szerencséje.

És a tetejébe mindig, örökösen, szakadatlanul – gondok. Elsőnek mindjárt egy nagyon óvatosan fogalmazott, de igen sokat mondó paragrafus az évvégi beszámolóban:

– A fővárosi sport fejlődése immár olyan jelenségeket is hozott a felszínre, amelyeknek ellensúlyozására a megfelelő eszközök csak annyiban állnak rendelkezésre, hogy lehetőleg ne tegyük ki magunkat annak, hogy egyesek, akik egyletükben nyerték kiképzésüket, hallgatva más egyletek tagjainak, gyakran vezető egyéneinek sokszor nem egészen kifogástalan rábeszéléseire, nem egészen korrekt módon hátat fordítsanak, sőt, egyenesen ellene forduljanak annak az egyletnek, amelynek áldozatkészsége nekik módot és alkalmat nyújtott arra, hogy tehetségeiket kifejleszthessék.

Tetszik ezt érteni? A „nevelőegyesületi" jelleg első megfogalmazása. Fellépés a játékoscsábítások, szipkázások ellen. 1902-ben! És azóta is, mind a mai napig – mennyire eredménytelenül!

Aztán a vívókkal sem volt minden rendben.

Mert az árak már akkor is emelkedtek, a vívás már akkor sem volt olcsó játék. A vezetőség öt koronát kért a vívószakosztály tagjaitól a felszerelés kiegészítésére. Nem nagy pénz – ott, ahol van. De Óbuda, vagy akár Ujlak sosem volt a mágnások hazája. Szóval a vívást már 1902-ben sokan abbahagyták.

És, hogy a futball is ravasz sportág, az 1903-ban sokszorosan bebizonyosodott.

Például, hogy Fazekas Lajos – sokoldalú elfoglaltsága miatt – lemondott a csapatkapitányi tisztéről. Utódját, Schabensky Leót – emlékszünk ugyebár: a Prágából importált Schabensky Leót – „sportemberhez méltatlan magatartás miatt" fél évre rá rövid úton eltanácsolták az egyesületből.

Akadt persze öröm is.

Atlétikában.

Micsoda beszéd, még országos csúcs is született Óbudán. Mit ád az ég, újra a már sokszor emlegetett Fazekas Lajos állította fel. Ami különleges ízt ad az ügynek: akkor már két sportlap kínálta magát a pesti újságárusok standján. Fazekas Lajos rekordjáról a Sport-Világ is, meg a Nemzeti Sport is beszámolt. Minthogy a két vetélytárs orgánum tudósítása szinte szóról szóra megegyezett, gyanítani lehet, hogy mindkét laphoz ugyanaz a lelkes óbudai atléta szaladt el a riportjával. Idézzük csak az egyiket . . .

*

A Budapesti III. ker. Torna- és Vívó-Egylet október 25-én házi athletikai versenyt tartott Határ utczai pályáján. A viadal elég jól sikerült, sőt Fazekas János a football-távolrúgásban (a földön nyugvó labdára) ellenszél daczára – 49.48 m. eredménnyel megjavította az országos rekordot, melyet 48.40 m.-rel 1899 óta szintén ő tartott. A Budapesti Torna Club 1899. évi őszi versenyén ugyan 53.10 m.-t ért el, azonban hátszél mellett.

A II. osztályú labdarúgóbajnokság táblázata az utolsó mérkőzés után így festett:

1.	Főv. TC	10	8	1	1	20 : 12	17
2.	Újpesti TE	10	7	2	1	21 : 11	16
3.	Bp. SC	10	6	1	3	20 : 12	13
4.	III. ker. TVE	10	4	–	6	13 : 28	8
5.	Bp. Atl. Club	10	1	–	9	10 : 12	2
6.	Rákospalota	10	1	–	9	11 : 20	2

És, hogy a hőskor nem a pásztoridillek lágy korszaka, az kiviláglik a Sportvilág 1903. december 13-i számának egyik rövid kis tudósításából is.

„A Budapesti III. ker. Torna és Vívó Egylet football játékosai közül a BEAC-cal f. hó 6-án, a lágymányosi pályán tartott barátságos mérkőzésen Németh Sándor a jobb lábát törte, kórházi ápolás alatt áll, Kozlák Mihály kapus bal térdén súlyos zúzódást szenvedett, Scherer Alfons pedig harcképtelenné vált."

Képzeljük el mi történik, ha a mérkőzés netán nem barátságos!

1904 aztán jó év volt.

Nagyon jó év.

Csak éppen – óbudai sors! – nem elég jó év.

A II. osztályú bajnokság tizenkét mérkőzésén 17 pontot gyűjt a csapat és ezzel az UTE mögött a táblázat második helyén végez. Az UTE minden további nélkül feljut az I. osztályba, a TVE-nek osztályozót kell játszania 33 FC-vel. Óbudán megdobbannak a szívek, a legöregebb városrész hirtelen nagyon fiatalnak érzi magát, te jóságos ég, lehetséges, hogy jövőre . . . a legfelsőbb osztályban . . . mi, óbudaiak . . .?

A csapat (Kuzlák – Paulin, Hirsch – Medvey, Pfeiffer, Birkl – Hönich L., Hönich A., Käffer, Schmideg, Emődy) megcsinálja.

Majdnem.

És, hogy végül mégsem sikerül, az igazán nem a csapaton múlik. Hanem . . .

De ne vágjunk a dolgok elébe. Előbb még egy jó zaftos kis botrányról kell beszámolnunk. Végül is az ilyesmi valahogyan mindig hozzátartozott a focihoz – és nem csak Óbudán. Előnyös helyzetben vagyunk, mert három forrás is rendelkezésünkre áll.

Először a Nemzeti Sport tudósítása.

*

III. KER. TVE – FŐVÁROSI TC – FÉLBESZAKITVA

A két egyesület már október 2-ára tarvezett, de akkor elhalasztott barátságos mérkőzését Mindszentek napján tartotta meg a Határ-utcai pályán. Sajnos a mérkőzés nélkülözte a barátságosság minden kellékét. A Fővárosiak még a szokottnál is durvábban játszottak és a bíró iránt igen tiszteletlenül viselkedtek. Itéleteibe belenyugodni nem akartak, többször kiállással fenyegetőztek, úgy hogy a bíró kénytelen a mérkőzést 15 perccel előbb lefújni.

*

Most ugyanez a konkurrenciánál. Sportvilág.

*

BP. III. KER. T ÉS VE – FŐV. TC 2 : 0

November 1-én, a határ-utczai pályán mérkőzött a két csapat. A III. kerületieknek ez a győzelme is igazolja a csapat jó formáját. A mérkőzés gyors tempóban kezdődött, mindkét fél csatárai iparkodtak goalt rúgni, de a védelmek is jól működtek s így az első félidő 0 : 0 eredménnyel végződik. A második félidőben is heves tempóban folyik a játék, míg végre körülbelül 30 perc után a III. kerületiek egy goalt rúgnak. A Főv. TC ez után mind kíméletlenebbül, de annál fejvesztettebben kezd játszani, aminek következménye az lett, hogy egy-két percz múlva megint goalt kap, amit azonban nem akar elismerni. Minthogy pedig a goalt a játékvezető szabályosnak minősíti, a csapat nagy része kiáll, de hosszabb kapaczitálás után ismét visszatér. Azonban a bíró csakhamar szabadrúgást ítél a III. kerületieknek, mert a kezdésnél a Főv TC játékosa a bíró figyelmeztetése daczára hátrafelé adja a labdát; ez sem tetszik a Főv. TC-nek s midőn a III. kerületieknek megítélt szabadrúgásnál a labda a közönség soraiban álló klubtársukra repül, újra abba hagyják a játékot, ellenben a vitatkozást újra megkezdik. Eközben lassanként annyira besötétül, hogy a bíró közös megegyezésre lefütyüli a játékot, vagy jobban mondva berekeszti a vitát.

*

Vagyis a két beszámoló között cirka annyi a különbség, hogy a Nemzeti Sport c-vel írja az utca szót, a Sportvilág pedig cz-vel. A lényeget illetően teljes a nézetazonosság, mindkét lap a Főv. TC játékosait marasztalja el durva viselkedésükért.

Annál mókásabb a poén. Néhány nap múlva a Sportvilág hasábjain a Főv. TC „visszalő". A következőképpen . . .

*

NYILATKOZAT

A III. ker. Torna és Vívó Egyesület mindszentek napjára meghívta a Főv. TC-t egy barátságos mérkőzésre. A Főv TC a meghívást elfoogadta és azzal a szándékkal léptek játszói a pályára, hogy mint „vendég" nem fogja kifejteni az utóbbi időben tapasztalt kitűnő játék formáját. Azonban mikor megkezdődött a mérkőzés a „spiesbürgerekből" összetömörült közönség „le a pesti spiczlikkel" ordítozással játszóinkat szidalmazták. Több játékos már el is akarta hagyni a pályát, de az én kérésemre folytatták a legnyomasztóbb hangulatban a játékot.

Az első félidő 0 : 0 eredménnyel végződött oly nagy forradalom közepette, hogy amikor egy hentes-csoport a kapust leszúrással fenyegette, ha goalt be nem enged, kapusunk ki sem állt többé a pályára. A játék végén a Főv. TC 5 emberrel játszott – ezek a bátrabbak voltak. Még jobban növelte az izgatottságot, hogy a bíró, valami Eckert nevű ferenczvárosi úriember, a Főv TC-ot csirkefogó bandának nevezete. Miután láttam, hogy a mérkőzés ököljog-jelleget kezd ölteni, a bíróhoz akartam menni és megkérni fejezze be a játékot, de útközben valami Novotny nevű III. kerületi játékos – bár megmondottam neki ki és mi vagyok – mellemnél fogva taszigált össze-vissza és már azt hittem, hogy a körülöttem lévő pajtásai alaposan elvernek, a mikor is megjelenet a III. kerületiek kapitánya Cseke úr és kimentett a veszélyes környezetből.

Ilyen „barátságos" mérkőzéseket rendeznek Óbudán. A megtorló lépéseket megtettem az illetékes fórumnál, de addig is, míg a III. kerületi pálya a Szövetség által be nincsen iktatva, óva intem minden jólelkű Club vezetőségét, hogy jól fontolja meg az ó-budai pályára való megjelenését.

*

Hárman háromfélét . . . Nem vagyunk mi valahol rokonok?

És akkor következett az osztályozó mérkőzések szűnni nem akaró szériája.

A III. kerületi TVE-nek csak a 33 FC ellen kellett pályára lépnie.

Hát aztán oda is lépett.

Jó erősen.

Az ember már azt hihette volna, hogy csak félrevezették. Egy idő után úgy tűnt, hogy sosem lesz vége. A két csapat az idők kezdete óta küzd egymással az első osztályba való feljutásért, és ha valami különös dolog nem történik – abba se hagyja.

Történt!
De tartsunk rendet.

*

A Sportvilág 1904. december 11-i száma . . .

*

OSZTÁLYOZÓ MÉRKŐZÉSEK AZ I. O.-BA JUTÁSÉRT

33 FC – III. ker. T és VE 2 : 2. Csütörtökön játszották nevezett egyesületek csapatai osztályozó mérkőzésüket a Millenáris pályán. A pálya talaja az esőzéstől pép szerű volt s így a match lefolyása és eredménye nem tekinthető reálisnak. A 33 FC első goalja kivételével a többi három goal véletlenség műve volt. A játékot a bíró meg nem jelenése miatt elkésve kezdték s a beállott homály miatt 15 perccel előbb a végénél – fejezték be.

*

Ez hát a krimi első fejezete. Máris eléggé bonyolult. Ami viszont tíz nappal később, december 18-án történt!! Idézzük újra a Sportvilágot.

*

A III. KER T ÉS VE
3 : 2 GYŐZ A 33 FOOTBALL CLUBJA FELETT

Sűrű, nehéz köd ereszkedett le vasárnap délután, félhomályba burkolván az osztályozó mérkőzések hosszan vajúdó szezonját. A lelkes párthívek és érdeklődők nagy seregét ez a rossz idő sem tudta visszatartani az Erzsébet királyné úti pálya felkeresésétől. És jól tették, mert igen sok érdekes dolgot láttak és tapasztaltak. Megdöntve látták az egyesületek ama felfogását, hogy deczemberben a mérkőzést fél három előtt kell megkezdeni. Láthatták, hogy egy ilyen fontos mérkőzésnél a kiküldött bírónak nem kell pontosnak lennie. A játék megkezdésekor pedig konstatálhatták, hogy van csapat, mely a sorsa felett döntő mérkőzésen nem tud gondoskodni 11 játékosról; hogy van csapat, amely handicap jelleggel ruház fel egy oly mérkőzést, melyben legjobb erőit tudásuk tetőpontján kellene szerepeltetni. Ennyi érdekes előzmény után természetellenes lett volna a mérkőzés sima lefolyása. A helyszínen felkért bíró telve ambiczióval és jóakarattal kezdte meg a mérkőzés vezetését. Rövid két percz s a labda egy büntető rúgásból kifolyólag először kerül a „33" FC kapujára. A gyors eredmény mindkét félben felébreszti a rossz szellemet. Jól irányzott rúgások, kíméletlen feldöntések, sikeres és sikertelen gáncsolások nyomon követik egymást. A bíró, korát és termetét megczáfoló agilitást fejt ki s követi ugyan a labdát, amennyire lehet, de mégis sokszor elmarad s ilyenkor a köd sok mindent takar el szemei elől. Az erőszakos kíméletlen és testi épséget veszélyeztető játék orgiája volt ez a mérkőzés. Ez igen elszomorító volt, tekintve, hogy a „33" FC fair játéka szinte közmondásos és a III. kerületiek evvel a játékkal mutatkoztak be, mint I-ső osztályú jelöltek. A csattanó az első félidő végén hangzott el – hál' Isten – csak bírói kijelentés és nem pofon alakjában. Ekkor ugyanis a „33"-asok megunva a primadonnájuk felléptére való várakozást, tartalékjátékossal akarták kiegészíteni csapatukat. A bíró ezt megtagadta, mert a kapitány nem akarta a játékos igazolt voltáért a felelősséget elvállalni. A szövetség hivatalos lapjában ismételten megjelent figyelmeztetés a kapitánynak ad igazat. Ugyanis figyelmezteti a bírókat, hogy a kapitányi felelősség kora lejárt s csak az igazolójegyet felmutatni tudó játékos játszhat. A játék folyamán beálló játékostól igazoló jegyet kérni eddig nem volt szokásban. A megtagadás után a „33"-asok kapusa kezdett „játszani". Elhagyta kapuját és elkalandozott még az ellenfél térfelébe is. Kombinált kéz- és lábdriblijei ugyan tagadhatatlanul zsenialisak voltak, de megfosztották a mérkőzést komoly jellegétől és megfosztották a csapatot a várható jobb eredménytől, mert kirándulásai két könnyen kivédhető goalt eredményeztek. A végeredmény 3 goal a 11 játékos és 2 goal a 10 játékos javára. És ezt hívják osztályozó mérkőzésnek. A mérkőzést sűrű ködben s teljes sötétségben fejezték be s e sötétség borítja egyelőre az osztályozás kérdését is . . .

*

Csigázzuk tovább az olvasó idegeit? Aligha érdemes, hiszen ezt a burleszkbe fordult rémdrámát felülmúlni már aligha lehetséges.

Igy tehát csupán távirati stílusban az osztályozók továbbfordulatairól.

Ezt a 3 : 2-es mérkőzést a „33" FC természetesen megóvta. A sűrű köd miatt.

A harmadik mérkőzést a „33" FC nyerte 1 : 0-ra. Most meg persze a III. kerület óvott. Mert az egyenlítő gólt a bíró nem adta meg és a pálya különben is alkalmatlan volt a játékra.

Erre lejátszották a negyedik mérkőzést is.

A Kerület végre teljesen tisztán, reális körülmények között győzött. Méghozzá 4 : 1-re. 4 : 1-re . . . de minek?

Ugyanis – most jön az utolsó fordulat – a szövetség közben úgy döntött, hogy lesz, ami lesz, a „33" FC játszik az első osztályban.

Hogy miért?

Tudja a jóisten. Erről még az MLSZ 1905. február 11-i közgyűlésének jegyzőkönyve sem közöl bővebb információt. Ime:

„Gillemot Ferencz (33 FC) bejelenti fellebbezését azon tanácsi határozat ellen, amellyel a III. ker. Torna és Vívó Egylet és a 33 FC között legutóbb megtartott osztályozó mérkőzés elrendeltetett. Többek hozzászólása után Neuwelt Emil intézőbizottsági tag indítványára nagy többséggel az intéző bizottság eredetileg hozott azon javaslata fogadtatott el, mely szerint a III. kerület a II., a 33 FC az I. osztályban marad."

Miért? Csak!

Hogy ez a határozat nagyjából azért mégis a valós erőviszonyokat rögzíthette arra két eredmény utal. A következő bajnokság első fordulójában a 33 FC is, a III. ker. TVE is 2 : 1-es vereséget szenvedett. Csak éppen a 33 FC az I. osztályban a MAC-tól, a Kerület meg a II. osztályban – a Typographiától. Ami azért nem mindegy.

1905-ben jóval kisebb gondot jelentettek az osztályozók. A TVE a II. osztályú bajnokság negyedik helyén végzett és így egyáltalán nem fenyegette a feljutás „veszélye". Jobb a békesség. Szürke kis fociesztendő volt, még csak egy gusztusos kis botrány sem vert hullámokat. Tarkaságról inkább a többi sportág gondoskodott. Igaz, hogy ebben a „színezésben" a labdarúgók is részt vettek. Csak néhány példát, egy-két röpke idézetet a korabeli sportlapokból.

„A III. ker. TVE a télen bevonta működési körébe a birkózósport művelését is és március 4-én már házi birkózó versenyt is rendezett, melyben az egylet 7 tagja vett rész. 1. Breitner Miksa 4 ponttal, 2. Babirák Árpád 3 ponttal, 3. Kozlák Mihály 2 ponttal."

Nevezett Kozlák Mihály történetesen a focicsapat kapusa volt.

Aztán atlétika. A BBTE májusi tornaünnepségén, súlylökés távolba a honvédelmi miniszter díjáért: 1. a BEAC csapata 178 m összeredménnyel, 2. a III. ker. TVE csapata (Cseke Gyula, Fazekas János, Keméndy Ernő, Lindner Imre, Oderszky Frigyes, Ruda Győző) 154 m 40 cm összeredménnyel. Ugyanezen a versenyen Keméndy Ernő nyeri a 100 síkot és a 120 yardos gátfutást.

Június 18. Sportünnepség Kassán. Füleslabda dobásban: 2. Oderszky Frigyes 45 m 35 cm. Füleslabda mérkőzésen: III. ker. TVE–BTC 4 : 2, Eperjesi TVE–III. ker. TVE 11 : 4. Kötélhúzásban: 1. Aradi Athletikai Club, 2. BTC, 3. III. ker. TVE.

Június 25-én, a TVE háziversenyén, diszkoszvetésben: 1. Oderszky Frigyes 34.25, 2. Fazekas János 31.67, 3. Ruda Győző 31.60. 100 yardos síkfutásban: 1. Hönich Antal 11.0, 2. Oderszky Frigyes. Távolugrásban: 1. Oderszky Frigyes 532 cm, 2. Hönich Antal 532 cm, 3. Ruda Győző 500 cm.

Hönich Antal egyébként a II. osztályú labdarúgócsapat kitűnő balszélsője. Ruda Győző pedig – Ruda Győző . . . A csodálatos bajnok 1890 óta, most már pontosan 15 éve villog Óbuda sportjának élvonalában.

Más. Tenisz! A Nemzeti Sport írta:

„A III. ker. TVE, melynek Határ utcai pályáin már kora tavasz óta a legélénkebb tennis-élet uralkodik, június 22-étől 25-éig tartotta ezidei tennisversenyét, mely minden tekintetben sikeresnek mondható. A versenyben az egyleti tagokon kívül a pályát rendszeresen látogató vendégek (bérlettulajdonosok) is részt vehettek. A férfi egyesben: 1. Palotás Izsó. A győztes eredménye annyival is inkább dicséretre méltó mert csak 3 hó óta űzi a tennissportot! Női-egyes: 1. Tholt Rózsika. Páros-verseny: 1. Fazekas János–Burkus Irma pár."

Az 1905-ös esztendő legizgalmasabb perceit 1906-ban élte át az egyesület. A február 4-i közgyűlés beszámolója a Sportvilágban . . .

*

. . . Ez után következett a tisztújítás s még soha nem tapasztalt érdeklődés mellett megkezdődött a szavazás. Kétféle listával szavaztak. Mindegyik lista érdekében 1–2 hét óta nagyban buzgólkodtak úgy, hogy az egylet 67 szavazati joggal rendelkező tagja közül 48 leszavazott, egy szavazat azonban, mint szabálytalan érvényteleníttetett. 29 „hivatalos" és 18 „ellenzéki" listát adtak be, az előbbiből csak 11, az utóbbiból csak 3 volt „tiszta" lista, a többin törlések és beírások, nagyrészt a „hivatalos" listán nem szereplő dr. Politzer Zoltán egyl. orvos javára, akit 28 szavazattal meg is választottak. Az eredmény kihirdettetvén, úgylátszik, hogy az nem felelt meg az egylet vezetősége várakozásának, mert a kihirdetés után az elnök, a titkár, az alelnök, a pénztáros azonnal lemondott s ezen lemondások hatása alatt lemondott a többi tisztviselő is. A közgyűlés ideiglenes vezetésével megbízott dr Fantus Fülöp indítványára az elnökért – ki lemondása után rögtön távozott – küldöttség ment, melynek sikerült rábírnia dr. Stern József elnököt, hogy lemondását vonja vissza. Elnök visszatérve átvette a közgyűlés vezetését s a közgyűlés kimondotta, hogy a tisztikar lemondását nem fogadja el, csak dr. Politzer Zoltán egyleti orvosét, kinek helyébe az utána legtöbb szavazatot kapott dr. Sziklai S. lépett. Ez a megoldás aztán általános megnyugvást keltett.

(Demokratikus választás Óbudán 1906-ban . . . És a nagy vihar után nagy-nagy megbékélés, szintén jellegzetesen óbudai módra. Idézzük tovább a Sportvilágot . . .)

Közgyűlés után a fehér asztal köré gyülekeztek az egyleti tagok a Pietsch-féle vendéglőben, a hol a már különben is oszladozó ellentétek végképen elsimultak. Felzendültek azonban az egyleti nóták s fokozta az emelkedett hangulatot Lindner Gyula vezetése alatt az egyleti daloscsapat éneke . . .

Ebben az évben aztán már nem sok énekelnivaló jut a daloscsapat számára.

Az atléták megrendezték a háziversenyüket, elindulgattak a társegyletek versenyein is, összeszedték a maguk szerény kis győzelmeit (Oderszky, Schmideg, Babirák . . .), de a többi . . .

Labdarúgásban az MLSZ áttér az őszi–tavaszi formulára. A TVE-nek speciel mindegy. Megkezdődik a focicsapat több éves mélyrepülése. Hogy ne mondjuk: agonizálása. Az 1906–7-es bajnokságban például egyszerűen feladják. Több mérkőzésre nem állnak ki, visszalépnek és végül nyolc csapat közül a hatodik helyen végeznek.

Az 1907–8-as bajnokság még ennél is keservesebb. Az őszi forduló után a táblázat utolsó helyén állnak. Kikapnak a KAOE-tól 4 : 2-re, az URAK-tól és a MUE-tól 3 : 1-re. az NSC-től pedig – rémes! – 8 : 0-ra. Szolgáljon némi mentségül, hogy a TVE ezen a mérkőzésen ificsapatot küldött a pályára.

1908 tavasza – mélypont. A focicsapat összevissza két meccset játszik, aztán újra visszalép a bajnokságtól és fennállásuk óta először a tabella legalján végeznek.

A következő bajnokság első fordulója sem különb. A Kőbányát ugyan legyőzik (4 : 0), sőt megverik a KAOE-t (1 : 0) és a Postást is (2 : 1), de aztán újra vereségek jönnek és köztük minden idők legcsúfosabbika: URAK – III. ker. TVE 12 : 0!

Hogyan történhetett? Nézzük, mit ír erről a mérkőzésről a Nemzeti Sport.

URAK – III. TVE 12 : 0

Margitszigeti pálya. A III. kerületiek áldozatai lettek a karácsonyi őszi mérkőzésnek! Csapatjukat nem bírták kiállítani, mert játékosaik nagy része vidékre utazott az ünnepekre. Előbb 10, majd később csak 9 emberrel játszottak, a kik közül csak 4 volt első csapatbeli játékos. Ilyen körülmények között az URAK igen könnyen bántak el a III. kerületiekkel szemben.

*

Furcsa. Hiszen az URAK (félreértések elkerülése végett: Újpest–Rákospalotai Atléták Köre) ugyanúgy karácsonykor játszották ezt a mérkőzést. Az ő játékosaik nem utaztak vidékre az ünnepekre? Vagy Óbudán már semmit sem jelentett a klubhűség, a szív? Akkorhát mégis, mi maradhatott?

Talán érdekes egy pillantást vetni a másik sportlap, a Sportvilág tudósítására ugyanerről a mérkőzésről.

*

URAK – III. KER. TVE 12 : 0

Az URAK-nak alig két hét előtt a KTE-től vereséget szenvedett csapata most fényes győzelmet aratott a III. kerületiek felett. A kerületiek a második osztályú csapataink legjobbjai közé tartoznak, annál meglepőbb tehát e nagyarányú vereségük, melynek okait – eltekintve attól, hogy igen sok tartalékjátékossal játszottak – minden lelkesedés nélküli, kevéssé fegyelmezett játékmodorukban kereshetjük.

*

Alighanem itt lehet az igazság. A pályán unalom, és durváskodásba átcsapó sértődöttség, a lelátón – elszabadult indulatok. Igazolásképpen két másik tudósítás a sportlapok 1908-as évfolyamából.

*

Nemzeti Sport: . . . íme, a III. ker. alighogy ismét életjelt kezdett adni magáról, újra használatba kezd jönni az, amiről úgy gondoltuk, hogy nálunk már véglegesen a múlté. A gyengébb csapat erős vereséget szenvedett s mikor a 7-ik bekapott góljukat is gólnak ítéli a bíró, egyszerűen lepocskondiázzák. A bíró két játékost kiállít, a kettőhöz önként csatlakozik egy harmadik. A Kerület rövid ideig nyolc emberrel folytatja a játékot, mikor egyszerre az egyik felkapja a labdát és társaival minden további nélkül kivonul. (32. perc). A Határ utcai publikum kedvenceit biztonságban látván, hatalmas kőzáport zúdít a pályán maradottakra. Ez az állapot azonban tűrhetetlen s a MLSZ-nek kell teljes erejével lesújtania. Ha másképp nem lehet ott rendet csinálni, csukassa be azt a veszélyes pályát.

Nemzeti Sport: Az őszi szezon első atlétikai versenye bonyolíttatott le a III. ker. TVE rendezésében a Határ utcai pályán. Sajnos bármennyire szeretnénk is az ellenkezőjét tenni, mégsem tudunk e versenyből kifolyólag mást honorálni, mint azt a tényt, hogy az egyesület a versenyt egyáltalán megrendezte. A Határ utcai pálya mindenre inkább alkalmas, mint egy atlétikai verseny rendezésére. A versenypálya nincs elkülönítve a nézőközönség számára fenntartott helyektől, természetes tehát, hogy a közönség, különösen annak 15 éven aluli része valósággal elárasztotta a pályát, úgyhogy a gyengébb könyökű érdeklődő egyáltalán semmit sem látott.

*

És a mélypont után, a dolgok természeténél fogva – moccanás felfelé.

Az 1908–1909-es bajnokságban hetedik a csapat.

Az 1909–1910-esben ötödik.

És a javuló hangulatba kegyetlen kézzel vág bele egy gyászhír. 1910. április 11-én meghalt Ruda Győző. A klub alapító titkára és első két évtizedének fényességes csillaga, igazi, modern értelemben vett sztárja.

Ki volt Ruda Győző?

Érzékeltessük ezt a Sport-Világ elsőoldalas nekrológjával.

RUDA GYŐZŐ †

Sportéletünket váratlanul súlyos csapás, pótolhatatlan veszteség érte. Senki sem akarta elhinni, éretlen tréfának minősítették a legsúlyosabb valót, hogy Ruda Győző, az annyi fáradság, küzdés, nehéz munka árán létesített, nevelt és szebb jövőt biztosító testedző sportunk egynehány bajnokainak legkitűnőbbje, kristálytiszta jellemű, vasakaratú, végtelenségig szerény, terjedelmes és gazdag tudású minta-vezérünk – meghalt. Lehetetlen volt a könyörtelen valót elhinni, mert hiszen még egy hét sem múlt el, amikor Iszer Károly bíráskodása mellett egy vehemens és férfias mérkőzésen tudása és ereje latbavetése mellett csapatával az ellenfélnek félelmet parancsolt. Ugyszólván sportunk minden ágában kitűnő volt, mint atléta, vívó, football, füles játékos és tornász mindig azok között volt, akik közül a győztes – ő több mint százszor – került ki. Egyetemes sportéletünk vezérkarában pedig mindig elhatározott volt nézete, gentleman amateur; gazdag programja mindenkit meghódított s csak természetes, hogy programjával és széleskörű tudásával, szeretettségével hívőket szerzett a magyar sportnak.

Ruda Győző! Sportéletünk leglelkesebb híve, vezetője, erély és nagytudás fogalma. Isten vele!

*

Élt 39 évet. Dicsőséggel!

*

De hát az élet – az legjobb és egyben legkeservesebb vonása – nem áll meg. A kerület sportélete pedig egyenesen fellendül.

A Határ utcai pályán 2500 személyes lelátó épül. Az egyesület tagjainak száma ebben az időben 445 fő, kilenc szakosztályban pezseg az élet. A füleslabda csapat országos bajnokságot nyer, négy teniszpályán pattog a labda és a csillogó jégen megjelennek Óbuda jéghokizói.

A futballcsapat pedig ragyogó játékkal nyeri a másodosztályú bajnokságot. Az együttes leggyakrabban szereplő tizennégy játékosa (Goldstein Károly, Guttmann József, Hönich Lajos, Hönich Henrik, Kelemen Béla, Begy István, Nagyhegyi Mátyás, Oderszky Ferenc, Singer Miksa, Sporkó Lajos, Stark József, Suhajdy István, Szabó Jenő és Wieszt Ferenc) a szövetség ezüst emlékérmét kapja, a magyar labdarúgósport vezetői között pedig ott láthatjuk Vámos Soma és dr. Finály Árpád nevét.

A csapat hajrája 1911 tavaszán félelmetes az I. osztályba való jutásért. Egy döntetlen a BEAC ellen, de utána zsinórban győzelmek. A MAFC ellen 5 : 0, a Postás ellen 6 : 3, a KAOE ellen 2 : 1, az URAK ellen 3 : 1 . . .

Az utolsó forduló előtt az URAK 24 ponttal áll az élen. A TVE 22 ponttal második, de egy meccsel kevesebbet játszott. A feljutás kérdése tehát gólarányon dől majd el. És akkor: III. ker. TVE – VAC 16 : 0!

Feljutottunk!

Óbuda újjong, a Sport-Világ tudósítója is a kalapját lengeti . . .

„Bombaként hatott a hír, hogy a III. k. TVE 16 : 0-ra győzte le a VAC-ot és ezzel nagyot lendítve gólarányán leszorította az URAK-at az első helyről. Az elsőségért szívósan küzdő III. k. TVE ezek után igazán megérdemelten megnyerte a bajnokságot és szimpatikus csapatát ősszel már az első osztályban fogjuk látni, ahol remélhetőleg szintén kiváló csapatnak bizonyul."

Hanem az a 16 : 0 . . . Akad akinek egy kissé gyanús. Sporthírlap, 1911. május 23 . . .

*

Vizsgálat a III. ker. TVE – VAC mérkőzés ügyében

. . . Ez a horribilis goalarányú győzelem tőrszúrásként hatott az URAK-ra, mert hisz legszebb reménységüktől, a bajnokságtól és az első osztályba való bejutástól fosztotta meg őket.

Nem is csoda ilyenképpen, hogy az URAK megkísérli a kezéből kicsúszott győzelmet valamilyen módon megszerezni. Beadványt intézett az intéző-bizottsághoz, amelyben vizsgálat elrendelését kéri a 16 : 0 goalarányú győzelem ügyében, mert – úgymond – a két csapat eddigi eredményeit alapul véve ez nem lehet más, mint előzetes összebeszélés következménye.

Tehát az URAK elkeseredésében megvádolja a III. kerületieket és a Vívó AC-ot, hogy a mérkőzés eredményét előre kicsinálták, olyképpen, hogy a III. ker. TVE goalarányával felülmúlja az URAK goalarányát.

Az MLSZ intéző-bizottsága már foglalkozott az URAK beadványával és elrendelte a vizsgálatot. A szövetség kötelességszerűen a legbehatóbban fogja vizsgálni az ügyet, de hogy akár a III. kerületiekre, akár a VAC-ra terhelő bizonyítékot tudjon szerezni, alig hisszük.

*

Nem is szerzett.

1911. szeptember 9-én a III. ker. TVE csapata először lépett pályára az országos labdarúgó bajnokság I. osztályában és rögtön az első meccsén meg is szerzi az első pontját. BTC – III. ker. TVE 1 : 1 (0 : 0), Millenáris pálya – 2000 néző. A két csapat a következő összeállításban szerepelt. BTC: Kösztler – Kőszegi, Szendrő – Német, Rachmaul, Ficzere – Horváth K., Dobó, Saly, Kunst, Mészáros. III. ker. TVE: Federit – Suhajdy, Oderszky – Wiest, Guttmann, Stark – Hönich H., Nagyhegyi, Hönich A., Singer, Burger.

Ezt fontos volt leírni, mert utána – soká semmi. Egyetlen győzelem (1 : 0 a TTC ellen) és ősszel a piros lámpást lóbálja, vagyis a táblázat utolsó helyén áll a csapat.

1912 tavasza reményteljesebb szellőket fújdogál. Az Óbudai FC feloszlik, játékosai a TVE-ben folytatják, erősödünk.

Erősödünk és győzünk.

Megverjük a Nemzetit (4 : 3), a TTC-t (5 : 1) és – láss csodát – megverjük az MTK-t (1 : 0)!

Ez a varázslat pedig a Sporthírlap tudósítása szerint a következőképpen jött létre...

*

III. ker. TVE – MTK 1 : 0 (1 : 0) – Millenáris. – Bíró: Ujvári Ödön.

1200 néző. A bajnokság utolsó helyén álló III. kerületiek az FTC-t verő MTK ellen szenzációs győzelmet arattak. Bár az MTK jóval formáján alul játszott, a III. kerületiek lelkes és önfeláldozó játékukkal kiérdemelték a sikert. A mérkőzés elején diktált tempójukkal és erélyes támadásaikkal meglepték az MTK-t, amely az I. félidőben teljesen megadta magát sorsának, amikor pedig a II. félidőben 10 emberrel játszó III. kerület ellen fölénybe került, rendszertelen támadásai megtörtek az önfeláldozóan dolgozó ellenfél védelmén.

A mérkőzés erős, sőt, hellyel-közzel durva volt és nélkülözött minden kombinációt. A győztes csapatban a két hátvéd: Oderszky és Suhajdy, Hegyi középfedezet és Guttmann balösszekötő vált ki, az MTK-nál Csüdör és Domonkos volt a szokott jó. Az első félidő 10. percében Guttmann leadásából Hönich II. lövi a győzelmet jelentő goalt, a melyet Domonkos nem védhetett.

*

Három vereség után a kerület 2 : 1-re megverte a MAC-ot és a bajnoki táblázat kilencedik helyén végzett. Ez elég volt a bennmaradáshoz. Pontosabban: elég lett volna!

Mert a MAC elleni győzelem (2 : 1) akkora botrányt kevert fel, hogy hónapokig zengett tőle az egész magyar sportsajtó. Kísérjük figyelemmel az ügyet a korabeli tudósítások alapján. Lehetséges, hogy ez a fejezet nem illik bele egy centennáris megemlékezés keretei közé, de hát nem emlékművet óhajtunk állítani, a kort és a valóságot próbáljuk idézni és – így, vagy úgy – ez is a mi életünkhöz tartozott.

*

Sporthírlap, 1912. 33. száma:

VESZTEGETÉSI ÜGY AZ MLSZ ELŐTT

...A tanúk közül Lázár József, a MAC ötletes és nagy sikerrel operáló football-intézője volt a leghatározottabb. Elmondta az MLSZ bírósága előtt, hogy a match előtt Tóth (a Kerület intézője) félrehívta és brutális nyíltsággal felkérte, hogy a MAC csapata lazsálja le a mérkőzést. Azzal érvelt Tóth, hogy a MAC már úgyis túl van a kiesés veszedelmén, nincsen tehát veszíteni valója...

...Lázár József és Székány Géza vallomásából megállapítható, hogy a III. kerületiek részéről több ízben történtek kísérletek arra nézve, hogy a MAC a mérkőzést lazsálja le. Több tanú vallomása is megállapította, hogy Simon Lajos bíró többek előtt több ízben is beismerte, hogy Tóthtól a mérkőzés pártos vezetéséért pénzt kapott és fogadott el. Székány Géza vallomásából az tűnt ki, hogy Tóth előtte beismerte a vesztegetést kérve őt, hogy az e célra szükséges pénzt valami címen számolják el.

Sporthírlap, 1912. 36. száma:

AZ ITÉLET

...Hosszú tanácskozás előzte meg az ítéletet. Csányi József dr. az elmarasztalás mellett hozott fel súlyos érveket, de Rőser és Baján a fölmentés mellett voltak. Baján lelkiismereti dolgot csinált belőle. Nem merte a lelkére venni a III. ker. TVE elítélését, mert – szerinte – elégtelen volt hozzá a bizonyíték. Igy aztán Rőser döntött a fölmentés mellett. Csányi dr. kijelentette, hogy különvéleményt terjeszt a tanács elé a melynek így módjában lesz a fegyelmi-bizottság ítéletét felülbírálni. A bíró-bizottság örök időkre megvonta Simon Lajos bírói minősítését.

VÁDAT EMELÜNK

A Sporthírlap nem nyugszik bele a botrány sima elintézésébe. Látjuk, hogy az MLSZ képtelen kibogozni a vesztegetés szálait. Vagy azért, mert nem tudja, vagy azért, mert nem akarja. Csak a rendes bíróság nyugtathatja meg már a közvéleményt. Tessék oda vinni a vádat. Tartjuk a vádat, hogy Tóth István, a III. ker. TVE football-intézője megvesztegette Simon Lajos bírót, hogy kezére játssza a MAC-matchet.

A míg a III. ker. TVE eskü alatti vallomásokkal a bíróság előtt nem bizonyítja ártatlanságát, mindaddig hangoztatjuk ezt a vádat. Bárhogyan is döntött különben az MLSZ. A sajtópernek azonnali megindítását követeljük, ellen esetben joggal hisszük, hogy nagy oka van félni tőleg a vesztegetéssel vádolt klubnak.

Követeljük pedig ezt a magyar sport tisztessége nevében, a melyet szolgálni hivatásunk minden poklokon keresztül.

Sporthírlap, 1912. 37. száma:

AZ INTÉZŐ-BIZOTTSÁG DÖNTÉSE

. . . . Éjjel egy óráig tanácskozott az intéző-bizottság s végül egyhangú határozattal megsemmisítette az inkriminált mérkőzést, két pontot levont a III. ker. TVE pontszámából és a bajnoki lista utolsó helyére sorolta be. Az indokolásban konstatálta az intéző-bizottság, hogy Simon befolyásoltan vezette a mérkőzést s hogy Tóthnak része volt a befolyásolásban.

Sporthírlap, 1912. 42. száma:

A III. KER. TVE AKCIÓJA

A III. kerületieknek sikerült odáig vinni kellemetlen ügyüket, hogy már összeütközésbe kerülnek az MLSZ-szel és maguk ellen hangolják azokat is, a kik eddig a jószívűség álláspontjára helyezkedtek velük szemben. A belügyminiszterhez intézett panaszukban ugyanis olyan ponton támadták meg a szövetséget, hogy maga Kárpáti Béla elnök, a ki tudvalevően a III. kerületieket megmentette döntő szavazatával, kénytelen volt ellenük fordulni és az MLSZ álláspontjának a legenergikusabb védelmére kelni. A III. kerületi TVE ugyanis a belügyminiszterhez intézett beadványában kéri az MLSZ igazgatótanácsának szeptember 27-én hozott határozatának megsemmisítését azon az alapon, hogy a szövetség szabálytalanságot követett el.

Az ügyirat most összes mellékleteivel együtt a belügyminisztériumba kerül, ahol nyilván ugyanolyan jó összeköttetései vannak a III. ker. TVE ügybuzgó elnökének, mint a székesfőváros magisztrátusánál s így bizonyosra vehető, hogy a III. kerületiek ügyében hamarosan meglesz a legmagasabb fórum döntése.

Bármilyen legyen is a belügyminiszter döntése, egy bizonyos. A III. kerületiek eljátszották játékukat a nagyközönség előtt csínytevésükkel, a szövetségben ülő jó embereik előtt pedig beadványukkal. A mely bármiképpen nézzük is, végeredményben a szövetség hitelének a szétrombolására irányul.

Nemzeti Sport, 1912. 44. szám:

A III. KER. MARAD AZ ELSŐ OSZTÁLYBAN

Amint biztos forrásból értesülünk, a belügyminiszter helyt adott a III. kerület fellebbezésének és kimondta, hogy a MAC-nak és a 33-asnak nem volt joga a fegyelmi bizottság határozatát megfellebbezni és így azt a tanácsnak megváltoztatni. E szerint a III. ker. vissza kerül az I-ső, a 33-as pedig a II-ik osztályba . . .

*

Most két eset lehetséges. Vagy a Nemzeti Sport forrása nem volt elég biztos, vagy az élet nem törődött a belügyminiszter határozatával. Amikor ugyanis e sorok napvilágot láttak a III. ker. TVE labdarúgói már hetek óta a II. osztályban játszották mérkőzéseiket. A bajnokságot meg is nyerték . . .

És nem sokkal később Szarajevóban eldördült egy pisztoly . . .

Komjádi és . . .
1914–1925

A Sporthírlap vezércikke 1914. augusztus 2-án:

*

FEGYVERBEN

A magyar vitézség gyönyörű föllobbanása festi égőpirosra köröskörül az arcokat: hadba vonul Magyarország törzse és virága, a férfi és az ifjú. A bosnyák gránicon, s lent délen, a Duna meg a Száva partján már farkasszemet néz az ellenséggel a magyar baka, ott már dörög az ágyú érctorka.

Egyetlen nagy táborrá változott Magyarország s olyan örömujjongás tölti be a levegőt, mintha nem véres csaták várnának erre a harcos népre, hanem lakodalmi ünnepség. De hát nem volt-e mindig ünnep a magyarnak, ha ökölre mehetett, ha legénykedhetett, ha szilaj elszántsággal neki feszíthette mellét az egész világnak?

Minden, a sport is elhallgat, mikor megszólalnak az ágyúk s megkezdődik a háború szimfóniája. Nemcsak azért, mert a sport eltörpül, semmivé lesz a harctér nagy eseményei mellett, hanem azért is, mert nincsen a ki sportoljon. Mikor kardot köt a nemzet ifjúsága, szégyen és gyalázat volna, ha másként lenne. Szégyen volna, ha az atlétasereg, a verseny- és footballpályák hősei otthon sportbabérért küzdenének, mialatt tűzfolyam nyaldossa a magyar határt . . .

*

És meg kellett hallgatnunk a második világháború „szimfóniáját" is, hogy felfogjuk, milyen fals, milyen hazug ez az örömóda.

Mert a valóságot a néhány héttel, hónappal később érkezett és jóval kisebb betűkkel szedett hírek jelezték. Ott pedig kis fekete kereszt állt a hősök neve után. Minden házba, minden lakásba utat találnak s még olyan apró közösségeket sem kímélnek, mint egy szerény sportegyesület, mint például a III. ker. TVE.

Fazekas János az első áldozat. A vívócsapat kapitánya. Az az ember, aki négy ragyogó teniszpályát varázsolt a Határ utca buckái közé. Az az ember, aki 1897-ben elsőnek gurított futballabdát a Szépvölgyi úti telken hancúrozó kerületisták közé.

Elesik Nagy István, az óbudai futball első, jó értelemben vett sztárja, a gyorslábú csatár, a közönség kedvence.

Nem tér vissza Oderszky Frigyes, a kitűnő atléta, a nagytehetségű diszkoszvető, az örökké komoly, szótlan ember, aki valami hihetetlen makacssággal volt képes küzdeni a maga elé tűzött célokért.

Ott marad valahol a gorlicei pergőtűzben Gobonya Albin is. A mókás kedélyű kedves fiú. 1914 júniusában még ott hajladozott a szegedi dísztorna soraiban, júliusban még újabb diadalra vitte az országos bajnok füleslabda csapatot, aztán . . .

És aztán megindul valami. Különös, megfoghatatlan és szinte magyarázhatatlan tünet a kerület sportéletének 1915–16-os felvirágzása. Huszonöt tornászlány hajladozik a fűtetlen teremben Tóth István művezető vezényszavára. A futballcsapat itthonmaradt két játékosa mellé ifiket sorakoztat, 1916-ban a Hadikupa döntőjébe jut, gól nélküli meccset vív az FTC-vel és csak az MTK-tól szenved vereséget.

A tornaterembe katonaságot szállásolnak.

A tornászok tehát a szabad ég alatt folytatják munkájukat.

A háború újabb és újabb korosztályokat ragad el, ágyútölteléknek.

Tehát a klub is fiatalít. Saját nevelésű ifikkel, sor alá nem eső diákokkal öt hadibajnokság során képes ott tanyázni a legjobbak, legeredményesebbek között. A Kerület nemzetközi mérkőzéseket játszik, 1916 októberében négy játékost ad a válogatott csapatba (Huszár, Kollár, Schrott, Stark) és Prágában 2 : 1-re veri a Deutscher FC csapatát.

A felszerelés hiánycikk. 1916-ban a teniszlabda – luxusok luxusa. A házibajnokságot tehát ócska, vedlett golyóbisokkal játsszák, de ezen a bajnokságon mégis hatvan versenyző áll fel a háló kétoldalán.

Az egyesület tagjai közül ugyanakkor 202 a katona.

Ám ez a háború még nem „totális" háború. A lövedékek megkímélik a hátországot, a gyerekeket. A III. TVE tehát feléjük fordul. 1916. augusztus 12-én úszóversenyt rendeznek a Római fürdőn. A 12 éven aluliak futamát Szenes Pál nyeri Bartók László előtt. Mindketten a Kerület versenyzői.

És még valami . . .

Az időpont – 1917 tavasza. A Dolomitokban, a Piavénál s a Kárpátok között talán ekkor dühöng legvadabbul az öldöklés. A csendes kis Határ utcában viszont – házat épít néhány elszánt ember. Hajlékot a sportnak, klubházat a szeretett egyesületnek.

Az 1917-es hadibajnokságot huszonhét játékossal küzdi végig a futballcsapat. Kialakult együttesről szó sem lehet, mind újabbakat és fiatalabbakat kell a pályára küldeni. Mégis: 1917. május 6-án nemzetközi mérkőzés a Határ utcában. A felforgatott csapat, amely talán először játszik ebben az összeállításban, 4 : 2-re veri a Rudolfshügel együttesét. Amely pillanatnyilag éppen az osztrák bajnokság második helyén tanyázik.

Október 14-én a Hungária úton egy másik bécsi csapat az ellenfél. Még jobb nevű: a Wacker 5 : 0-ás vereséggel hagyja el a pályát.

Az úszószakosztály tovább halad a fiatalítás útján. Augusztus 26-án jubileumi versenyt rendeznek az egyesület harmincéves fennállásának köszöntésére. A 3 × 25 méteres gyermek vegyesváltóban első a Kerület A csapata, második a B csapat. Szeptember 21-én ugyanennek a váltónak első három helyét a TVE csapatai foglalják el. A váltó tagjai között ott találjuk Barta István, Keserü Ferenc és Keserü Alajos nevét.

Persze senki se gondol még arra, hogy tizenöt év múlva ők is ott állnak majd Los Angeles dobogójának tetején, mint a magyar vízilabda első olimpiai bajnokcsapatának tagjai.

És ugyanennek az évnek az őszén sporttörténelmi jelentőségű esemény éri ezt a szakosztályt. Az MTK-ból kivált úszók és vízilabdázók élén Komjádi Béla is a III. ker. TVE tagja lesz.

Élniakarás. Mi más lenne?

A TVE atlétái például a háború kezdete óta nem hallattak magukról. A Határ utcában végül már nem is állt salakpálya a rendelkezésükre. Most, alig hallgattak el a fegyverek, valakinek eszébe jut a daliás múlt. Tóth István összekürtöl néhány diákgyereket, pár hétig szorgalmasan futkároznak a Duna menti kis park sétányain. Aztán átruccannak a Népszigetre, elindulnak az országos ifjúsági mezei bajnokságon.

Kőnig Gyula a második helyen végez. A csapat pedig alig kap ki a BBTE-től.

A futballcsapat megint jól szerepel a hadibajnokságban s az 1918-as magyar–svájc mérkőzésre meggypiros mezben fut ki két óbudai legény is. Hönich Lajos és Stark József. S ha ez még mind nem elég, Federith Hermann ificsapata is megnyeri a maga bajnokságát.

Az úszók eredményei ebben az évben tizenkét sűrűn telenyomtatott oldalt foglalnak el a főtitkári jelentésben. Histek József 800-on országos bajnok, Horváth Gyula sorra nyeri a 400-as számokat, Keserü Ferenc 6 : 01-es négyszázas új ifjúsági rekordot jelent.

Vízilabda?

A Kerület három csapattal vett részt a különféle bajnokságokon. Ebből kettőt megnyert, egy csapat pedig a harmadik helyen végzett.

Az országos bajnokságban: III. hely. A csapat: Lantossy – Gáspár, Mérei – Komjádi – Takács, Keserü, Köves.

A szövetségi díj bajnokcsapata: Horváth – Szende, Altenbach – Skaloud – Horváth, Harmos, Burgmayer.

Magyarország ifjúsági bajnokcsapata: Hlavácsek M. – Bory, Hlavácsek L. – Nagy – Rudas, Machán, Gábor.

És ezzel elindult egy nagy korszak, amelyben a III. ker. TVE meghatározó szerepet játszott, a világ legjobbjai közé emelkedett.

Komjádi Béla fényességes érája.

Komjádi Béla 1920-ban kiszállt a vízből, felhagyott az aktív vízilabdázással, hogy most már a parton harcoljon e különös sportág felvirágoztatásáért.

Az eredmény szinte varázsütésre vált láthatóvá.

Igaz, a bajnokságot ebben az évben is az FTC nyerte. Mögötte azonban változott a helyzet. 1919-ben: MAFC, III. ker. TVE, NSC. 1920: III. ker. TVE, MAFC, NSC.

Az Óbudai szakosztály második helye már Komjádi munkájának volt az eredménye, s ha az FTC győzelme még nem is forgott veszélyben, a fiatal kerületi csapat játékán meglátszott, hogy az idő neki dolgozik.

Komjádi Béla edzői mestermunkája rögtön az első évben már a határokon túl is diadalt aratott. A TVE vízipólózói Bécsben 2 : 1-re verték a hírneves WAC-ot, és amikor az osztrák csapat visszaadta a látogatást, akkor már 7 : 1 arányú vereséget szenvedett.

Az 1921-es bajnokság még az előzőnél is nagyobb harcot, szorosabb küzdelmet hozott.

A TVE játékerejére, bámulatos játékosanyagára jellemző, hogy a csapat két igazi klasszist ígérő fiatal tagja, a később világhírűvé vált Keserü II. Alajos és Vértesy József nem győzte kivárni, amíg óbuda bekerül az első csapatba és átment az FTC-be.

A bajnokság most is a két nagy vetélytárs között dőlt el és az óbudai csapat még most sem tudta megtörni a zöld-fehérek hegemóniáját, de a bajnokságot eldöntő mérkőzésen méltó ellenfél volt. A Horváth – Gáspár, Köves – Machán – Keserü I., Homonnai I., Sándor összeállítású gárda csak hatalmas küzdelem után adta meg magát. Az FTC 4 : 2 arányban győzött. A második csapatok számára kiírt Szövetségi Díjat azonban most is a III. ker. TVE nyerte.

A magyar vízipólóban sokáig uralkodott az a hit, hogy úszó nem lehet jó pólózó. Komjádi Béla nevelő munkája romba döntötte ezt a hitet. Ő fiatal úszókból verbuválta össze azt a gárdát, amely később a világhírű magyar válogatott gerincét adta.

A magyar vízilabdasport – és benn természetesen a II. ker. TVE – 1921-ben újabb nemzetközi sikereket sorolhat az előzők mellé. Az FTC és a Kerület bécsi túrája százszázalékos sikerrel járt. A Fradi 6 : 1-re verte a WAC-ot, egy vegyes csapatot pedig 7 : 1 arányban győzött le. A Kerület 5 : 3-ra győzött az osztrák bajnok WAC ellen.

A bajnokságot aztán 1922-ben is az FTC nyerte. A III. ker. TVE egyetlen vereségét ismét a bajnokcsapattól szenvedte el. Ha elővesszük a bajnoki táblázatot, a számoszlopok elárulják micsoda hatalmas küzdelem folyt a két vetélytárs között. Az FTC ugyanis nyolc ponttal és 21 : 6-os gólaránnyal nyerte a bajnokságot. A III. ker. TVE 6 pontot szerzett és gólaránya 24 : 7 volt.

A Kerület tulajdonképpen megnyerhette volna ezt a bajnokságot.

Csakhogy éppen akkor látott napvilágot a kultuszminiszter hírhedt rendelete, amely megtiltotta, hogy középiskolás diák társadalmi egyesületben sportoljon. A III. ker. TVE pedig mindig utánpótlásáról, remek fiatal gárdájáról volt híres. Természetes hát, hogy ez a rendelet roppant érzékenyen érintette az óbudai egyesületet.

Igy aztán – ami nem sikerülhetett Budapesten, sikerült Bécsben.

Komjádi Béla ugyanis a magyar bajnokság lejátszása után fantasztikusnak tűnő tervet hajtott végre. Hogy csapatának további játéklehetőséget biztosítson, felvitte a gárdát Bécsbe és a III. ker. TVE-t benevezte az osztrák bajnokságba is.

A csapat idő és anyagiak hiánya miatt gyors egymásutánban játszotta le mérkőzéseit és lenyűgöző fölénnyel nyerte az osztrák vízilabda bajnokságot. A Hakoah ellen 14 : 1, a WAS ellen 10 : 1, az IWASC ellen 11 : 0 arányban győzött. A többszörös bajnok WAC ellen először 1 : 1-es döntetlent ért el, a megismételt mérkőzésen azonban ezt a kemény ellenfelet is legyőzte, méghozzá 6 : 2 arányban.

Az osztrák vízilabda bajnokságot nyert csapat a következőképpen állt fel Bécsben: Bory – Schaffer, Gáspár – Rudas – Sándor, Keserü I., Homonnai I.

E nagyszerű fegyvertény mellett a TVE Breslauban (Wroclaw) 8 : 3-ra verte a város válogatottját, győzött Brüsszelben, Stuttgartban és Mannheimben. A Kerület nemzetközi eredménysorozata és az FTC sikerekben gazdag német portyája arra vallott, hogy a magyar vízilabda – talán máris a világ legjobbja.

A TVE nemzetközi sikere és a magyar bajnokságon való egyre érettebb játéka azt bizonyította, hogy vízilabdasportunkban már közel két egyforma játékerejű, nagytudású együttessel kell számolni. Az FTC ugyan védte még a bajnokságát, de évről évre nehezebb dolga volt a Kerülettel s 1922-ben már valóban csak hajszál hiányzott ahhoz, hogy Óbuda csapata megnyerje a magyar vízilabdabajnokságot. De Komjádi tovább dolgozott ugyanazzal a lelkesedéssel, türelemmel és szakértelemmel, amellyel rövid pár év alatt klasszis együttest nevelt a vízilabdában addig szerepet egyáltalán nem játszó óbudai csapatból. Amikor az MTK-ból átjött a III. kerületbe, éppen az volt a célja, hogy ismeretlen fiatal kezdőkből alakítson ki épkézláb csapatot. Amikor pedig az FTC újra a régi fényében ragyogott, akkor Komjádit már az a vágy fűtötte, hogy a zöld-fehérek számára méltó riválist neveljen s a két csapat vetélkedése vigye előre a magyar vízipóló ügyét.

A terv első pontja beteljesedett. Fiatal legénykékből kiforrott a III. ker. TVE nagyszerű csapata. És beteljesülőben volt a második pont is: az óbudai csapat felfejlődött a ferencvárosi vízilabdázók mellé. És Komjádi lelkesedése 1923-ban meghozta a teljes sikert.

A III. ker. TVE legyőzte az FTC-t és ezzel első ízben megnyerte a magyar vízilabda bajnokságot.

A két nagy vetélytárs hallatlanul izgalmas csatát vívott a döntő jelentőségű mérkőzésen. Izgalmas, érdekes, sőt, helyenként viharos volt az 1923-as bajnoki döntő, amelyet 9 : 7 arányban nyert meg Óbuda: Bródy – Köves, Gáspár – Machán – Keserü I., Homonnai I., Sándor összeállítású csapata.

1923-tól fogva a III. ker. TVE vízilabdacsapatának története elválaszthatatlanul egybefonódik a magyar válogatott csapat történetével, hiszen Óbuda ettől az esztendőtől kezdve tekintélyes számmal képviseltette magát az országos válogatottban.

Érdekes tény, hogy a magyar válogatott 1923-ig mindössze öt mérkőzést játszott. Kettőt 1912-ben a stockholmi olimpián Ausztria és Belgium ellen – mindkettőt elvesztettük –, aztán egyet 1913-ban, egyet 1921-ben Ausztria ellen – mindkettő győzelmet hozott. Az ötödiket 1922-ben játszották – ötös csapattal – Németország ellen – és ez újra vereséggel végződött.

Aztán Magyarország legjobb hét vízilabdázója 1923-ban több válogatott mérkőzést játszott, mint az előzőek során együttvéve.

Az év hat válogatott mérkőzése közül kettőt Ausztria ellen játszottunk. A budapesti mérkőzésen hallatlan balszerencse üldözte csapatunkat és csak nagy nehezen sikerült 3 : 3-as döntetlent elérnünk.

Ezt a mérkőzést magyar bíró vezette, mint az egyik osztrák lap írta:

– . . . bravúrosan, példás pártatlansággal!

Komjádi Béla!

Még szerencsétlenebb volt a bécsi visszavágó. Ez a meccs is döntetlenné formálódott, az utolsó tizedmásodpercben azonban behullott a magyar kapuba még egy gól és ezzel az osztrák válogatott 2 : 1-re megnyerte a mérkőzést.

A magyar válogatott igazi tudását azonban nem ez a két eredmény jelezte. Hanem, hogy később 4 : 1-re vertük az osztrákoknál jóval erősebb német válogatottat, hogy Koppenhágában 11 : 0-ra vertük a dánokat, aztán Magdeburgban újabb győzelmet arattunk a németek felett (5 : 3), végül, hogy Páviában, az első olasz–magyar úszómérkőzésen 6 : 2-re vertük a házigazdákat.

A válogatott csapat ebben az évben Budapest néven részt vett a göteborgi „kisolimpián” is. Az előmérkőzések során 13 : 1-es győzelmet aratott Malmö felett, a döntőben azonban 6 : 3-as vereséget szenvedett a svéd válogatottal azonos stockholmi csapattól.

A magyar vízilabda erőviszonyaira jellemző különben, hogy erre a portyára nyolc játékos utazott el és a nyolcból öt a III. ker. TVE tagja volt.

Feszült, izgalmas légkörben indult az 1924-es magyar bajnokság. Az FTC elszántan készült visszaszerezni elsőségét, a Kerület pedig ugyanilyen elszántan készült megvédeni bajnoki címét.

Ami még jobban feje tetejére állította a helyzetet: az FTC váratlanul pontot vesztett egyik, mindeddig alárendelt szerepet játszó ellenfelével szemben.

A döntőre tehát egy pont előnnyel állt ki a III. ker. TVE. Komjádi Béla csapatának már egy döntetlen is elég lett volna a bajnoksághoz, a zöld-fehéreknek okvetlenül győzniök kellett volna, hogy bajnokok lehessenek.

A Kerület győzött.

Komjádi Béla tanítványai tehát a vártnál biztosabban, három pont előnynyel nyerték újabb bajnokságukat.

És akkor már Párizsra kellett figyelni. 1924-ben olimpiára indulhatott a válogatott pólócsapat.

A Magyar Olimpiai Bizottság pedig – gyanakodva figyelte őket. Az elv az volt, hogy kizárólag esélyes versenyzőket szabad felültetni az Orient-expressz különfülkéjébe és az aggodalmaskodók féltették vízilabdázóinkat a félelmetes angol, francia, belga és svéd ellenfelektől. Komjádi Béla természetesen a kiküldetés mellett kardoskodott. Éppen azért kell kivinni a magyar csapatot – hirdette –, hogy tanuljon a legjobbaktól, edződjék az erős küzdelmekben.

Végül is megszületett a MOB határozata. Szó ami szó, furcsa egy határozat volt. Úgy szólt, hogy a magyar válogatottnak az olimpia előtt két mérkőzést kell játszania az osztrákokkal és a kiküldetés kérdését majd e két meccs eredménye alapján döntik el.

A két mérkőzést le is játszották, mindkettőt megnyertük.

Ezek után már nem volt kitérő, elhatározták, hogy az úszókülönítménnyel együtt a vízilabdacsapat is elutazhat az olimpiára.

Megindult a készülődés, kialakult a csapat is. A héttagú válogatottba a III. ker. TVE négy, az FTC pedig három játékost adott.

Aztán bevágott az első bomba.

Csapatunk a kieséses rendszerben rendezett tornán első ellenfélként a háromszoros olimpiai bajnokot, a világ legjobbját, Anglia együttesét kapta. A hírre mindenki megrökönyödött. Mi keresnivalónk van a vízilabda mestereivel szemben, akik mellett mi csak a kisinas szerepét játszhatjuk? Az aggodalmaskodók most saját álláspontjuk igazolását látták a sorsolás szeszélyében és siettek kijelenteni: kár volt a magyar csapatot kiküldeni a párizsi olimpiára.

Mindezek után a magyar válogatott 7 : 6-ra verte Angliát, a Londonban, Stockholmban és Antwerpenben győztes szuperegyüttest.

A szenzáció teljes volt, de nem adták ingyen!

Például . . .

Például az történt, hogy az óra mutató talán egyszer sem ment még körbe, az angolok máris 3 : 0-ra vezettek. És ezt a három gólt úgy lőtték, hogy magyar játékos mégcsak hozzá sem ért a labdához.

Aztán Komjádi megtalálta az ellenszert és öt másodperccel az utolsó sípszó előtt Homonnsi Lajos, a III. ker. TVE középcsatára belőtte az egyenlítő gólt. 4 : 4. A rendes játékidőben.

A versenybíróság a kiírást bújja, mi a teendő. Aztán intenek, tovább kell játszani. Két-két félidőket, mindaddig, amíg valamelyik csapatnak nem sikerül a győztes gólt belőnie.

Harmadik félidő: az angolok 5 : 4-re vezetnek.

Negyedik félidő: 5 : 5.

Ötödik félidő: az angolok újra vezetnek egy góllal 6 : 5.

Hatodik félidő 6 : 6.

Hetedik félidő: most megfordul valami. Homonnsi Lajos újabb gólt lő. A mérkőzés során először vezetünk. 7 : 6 a javunkra.

Nyolcadik félidő: a játékosok élő halottként kóvályognak a fáradtságtól a vízben. Most már semmi sem történik.

Vagyis: négy teljes mérkőzésre való csatában a magyar válogatott, Komjádi Béla csapata legyőzte a világ legjobbjait.

Meg kellett adnunk az árát.

A belgák ellen ólomnehéz tagokkal szállt vízbe a gárda, ki is kapott. 2 : 1-re. Ötödikek lettünk Párizsban, de a magyar pólóra felfigyelt a világ.

Az olimpia után idehaza tovább folyt az építő munka.

A III. ker. TVE és az FTC hosszú évek óta nagyszerű harcot vívott a bajnokság megnyeréséért és ebből a vetélkedőből az egész magyar vízilabda profitált.

Két esztendő elteltével a zöld-fehérek megvalósították nagy tervüket, visszacsikarták a hegemóniát, 1925-ben újra ők lettek a vízipóló bajnokai. Érdekes, hogy 1925-ben az FTC és a III. ker. TVE teljesen felcserélte előző évi szerepeit. 1923-ban és 24-ben a Kerület nyerte a bajnokságot, az FTC a Magyar Kupa megnyerésével vigasztalódott. 1925-ben a Fradi lett a bajnok s most a III. kerület hódította el a Magyar Kupát. A döntőben éppen az FTC-t győzte le, így a Magyar Kupa ezúttal is a bajnokság igazi visszavágójának, vigaszdíjának bizonyult.

A bajnokság befejeztével – mint már évek óta minden alkalommal – útra keltek a legjobb magyar csapatok. A III. ker. TVE 1925-ben tizennyolc túramérkőzést játszott. Talán érdekes lesz az eredményeket is felsorolni:

Breslau (Wroclaw):	az Amateur Schwimmverein ellen	8 : 0
Breslau:	Stieglitzer SC ellen	13 : 0
Bécs:	IWASC ellen	14 : 0
Stuttgart:	SC Schwaben ellen	7 : 2
Mannheim:	Mannheimer SV ellen	4 : 2
Darmstadt:	Jung Deutschland ellen	8 : 1
Köln:	Poseidon Köln ellen	10 : 1
Zutphen:	Het Y ellen	7 : 3
Amsterdam:	Het Y ellen	4 : 5
Amsterdam:	Amsterdam válogatottja ellen	4 : 1

Amsterdam:	Amsterdam válogatottja ellen	6 : 2
Kreefeld:	Kreefeld válogatottja ellen	12 : 1
Ürdingen:	Ürdingen válogatottja ellen	7 : 0
Elberfeld:	Nyugat-Németország válogatottja ellen	10 : 0
Dortmund:	Dortmund válogatottja ellen	11 : 0
Görlitz:	Weddingen Görlitz ellen	10 : 0
Liegnitz:	Liegnitzer SV ellen	14 : 0
Hindenburg:	Felső Szilézia válogatottja ellen	13 : 0

Nem érdektelen egy kicsit boncolgatni ezt a túrát. Tizennyolc mérkőzésen a III. ker. TVE 162 gólt dobott ellenfeleinek és mindössze 18-at kapott. Kilenc mérkőzésen ért el kétszámjegyű eredményt és ugyancsak kilenc mérkőzésen nem kapott gólt. A többszörös holland bajnok Het Y-tól elszenvedett vereség ellenére ezt a túrát teljes sikerként kell elkönyvelni. És, ha mindehhez hozzávesszük, hogy az FTC – tehát egy másik magyar klubcsapat – ugyanakkor Párizsban 5 : 4-re verte az olimpiai bajnok francia válogatottat, akkor egy pillanatra sem vitás, hogy a magyar vízilabda 1925-ben már a világ legjobbja volt.

Aztán megint fordult a kocka Óbudán.

Valami kis nézeteltérés miatt Komjádi Béla haragra gerjedt és kilépett a III. ker. TVE-től. Sőt, vitte magával a csapatnak néhány élvonalbeli, világklasszis játékosát, akik – talán jogosan – azt a nézetet vallották, hogy nekik Komjádi Béla jelenti az egyesületet.

Ez volt tehát a III. ker. TVE vízilabdázóinak virágkora, a nagy Komjádi-korszak . . .

*

Akadt azért más is Óbudán . . .

Következzék egy kis tarka híradó – 1925-ig.

1919–1920: a labdarúgók már nem a hadibajnokságért küzdenek. A csúf jelző eltűnt, maradt az egyszerű szó: bajnokság. A TVE az első osztályban, az akkor még amatőr első osztályban rúgja a labdát. Vonzó futballt játszhat és vonzó feltételeket biztosíthat. Ez magyarázza, hogy az egyesület életében először – a máig is utoljára – Óbudáról nem távoznak a klasszissá érett játékosok. Ellenkezőleg . . . A TVE-hez igazol Neuhaus, a remek kapus, Kompóti-Kléber Gábor, a válogatott fedezett és Skvarek György, a robbanó erejű csatár.

Az eredmény?

Többek között egy gólnélküli döntetlen az MTK ellen. Méghozzá a Hungária úton. 7000 néző előtt. Nem csekélység. Hiszen a bajnokságot végül is az MTK nyeri. És micsoda csapatot küld pályára a TVE ellen! A kék-fehérek a következő összeállításban lépnek pályára: Weiser – Mandl, Kovács – Kertész II, Nyúl II – Braun, Molnár, Orth. Opata, Schlosser.

A csatársor fantasztikus. Mintha egy futball-Pantheon névsorát olvasná az ember. Erre az ötösfogatra mondta Salamon Béla:

– Ez nem is csatársor, aranyoskám. Ez aranylánc.

A bajnokságot végül is az MTK nyerte, 2. UTE, 3. FTC és a nagy hármas mögött, minden idők eddigi legjobb teljesítményével . . . 4. III. ker. TVE.

A következő esztendő sem kellemetlen. Az úszók mindenütt ott vannak. De még mennyire! A Dunát történetesen kisajátítják maguknak. A folyambajnokságot három éven át mindig a Kerület valamelyik úszója nyeri. 21-ben Horváth, 22-ben Keserű Alajos, 23-ban Keserű Ferenc.

Felbukkan egy új szakosztály is. A Nemzeti Sport 1922. november 13-i számában ez áll:

„A III. KERÜLETI TVE ORSZÁGOS JUNIOR ÖKÖLVIVÓ VERSENYE

A szorgalmas budai egylet rendezésében vasárnap a Kisfaludy-Színházban megtartott országos juniorversenye újólag bebizonyította, hogy Magyarországon az ökölvívásnak jó talaja van. Vonatkozik ez a megállapítás úgy e mérkőzőkre, mint a nézőközönségre. A termet zsúfolásig megtöltő közönségnek hazai vonatkozásban elsőrangú sportélvezetben volt része. A mérkőzések bővelkedtek érdekes fázisokban, a fiatal erők közül sokan fognak még hallatni magukról. Hegedüs Péternek mesteri munkája nemcsak a tanításban, hanem a szervezésben is újólag elismerést szerzett."

Öt számban a Kerület bunyósai győztek. Három súlycsoportban a döntő mindkét versenyzője a III. ker. TVE tagja volt.

Majd két hónappal később, a Sporthírlap 1923. január 15-i számában a következő olvasható:

„A III. KER. TVE NEMZETKÖZI BOXOLÓVERSENYE"

Osztrák bunyósok látogattak el Óbudára, de maradandó érdeklődésre egy tiszta magyar döntő számíthat. Leginkább a győztes nevének ismerős – és felejthetetlen – csengése miatt.

„Részletes eredmény: Légsúly: Adler Zsigmond (III. ker. TVE) győz Beregi Andor (Lapterjesztők SC) ellen."

A focicsapat ezúttal ötödik lett. Ám a nagy szenzációt egy érdekes botrány és egy különleges portya jelentette. Íme az első, úgy, ahogy a Nemzeti Sport 1921. szeptember 26-i számában állt.

*

AKIT SZÜNETBEN, JÁTÉKTÉREN KIVÜL TILTANAK EL A JÁTÉKTÓL!

– Kiss Menyhért és a III. ker. TVE afférja! – Mi történt a tegnapi III. ker. – Vasas-meccsen?

A III. ker. TVE Határ utcai pályáján tegnap lefolyt III. ker. TVE–Vasas mérkőzés második félidejét igen mozgalmassá tette Kiss Menyhért egy ítélkezése, amely nagyon ritkán előforduló esethez vezetett: egy játékosnak a pályán kívüli kiállításához . . .

A mérkőzés első félideje után a levonulásnál Schwarz – a III. ker. balszélsője – a játéktéren kívül már – odaszólt egyik játékostársának:

– Téves bírói ítéletek miatt veszítjük el ezt a mérkőzést is.

Kiss Menyhért ezt meghallotta és odaszólt Schwarznak:

– Nem vagyok kíváncsi a véleményére. Fogja be a száját.

Schwarz riposztozott:

– Pályán kívül mondhatok véleményt.

Kiss erre véget vet a vitának:

– A II. félidőben nem fog játszani."

*

Tóth István tanár, a csapat intézője a II. félidőben mégis a pályára küldte Schwarzot, akit Kiss természetesen ismét kiállított. Hosszas huzavona következett, Schwarz végül is saját csapatkapitányának erőteljes fellépésére hagyta el a pályát. Közben elszaladt az idő, besötétedett, a mérkőzést 13 perccel előbb le kellett fújni. Az ügy nyilatkozatcsatával folytatódott.

Kiss bíró: – Szépen mondtam Schwarznak, hogy fogja be a száját, ő azonban az orrom előtt gesztikulálva és tiszteletlen hangon mondta: „Pályán kívül azt mondok a bírónak, amit akarok". Erre kiállítottam , amire a szabályok feljogosítanak. A III. ker. csapata egyébként igen fegyelmezetten viselkedett. Tóth tanárt fel fogam jelenteni.

Schwarz: – Az első mondatot nem a bírónak adresszáltam, és mégis így kiáltott rám: „Fogja be a száját." Tartalékos tiszt vagyok és a bírót ezért provokáltatom.

Tóth intéző: – Megóvom a mérkőzést. Kiss minden kapacitálásom ellenére sem akarta téves ítéletét visszavonni.

A folytatás?

Nem jelentette fel, nem provokáltatta, nem óvta meg.

A nagy túra pedig Portugáliába vezetett. Vértes Imre, a szakosztály technikai vezetője színes útilevelekben számolt be az érdekes út eseményeiről. Ezek a beszámolók a Sporthírlapban jelentek meg.

Például 1923. április 5-én, Lisszabonból . . .

*

Ezek után – írta Vértes Imre – nem volt meglepetés, hogy ellenére a hétköznapnak és a szitáló, majd ködös esőnek, hétköznap itt még soha nem látott 6000 főnyi publikum jelent meg a pályán. Ennek részben az a magyarázata, hogy ellenfelünk, a Benfica (!), Lisszabon legnépszerűbb együttese.

A zuhogó eső alaposan föláztatta a talajt, úgy hogy a mi nagyobb technikával rendelkező fiaink örvendezve nézték az égiek segítségét. Négy óra után pár perccel lép pályára csapatunk, a közönség szívélyes üdvözlése között, de mi ez örömnek ahhoz a fergetegszerű megnyilvánuláshoz képest, ahogyan az itteni legnépszerűbb csapatot fogadták. A Benfica csupa széles, erős legény. Súlyra jóval nehezebbek a mieinknél s már cinóbervörös ingük is gyújtó lelkesedést kelt az állóhely publikumában.

*

1 : 1 lett a vége!

Van ám mocorgás más műfajban is.

Például az úszás . . .

Sporthírlap, 1924. június . . .

*

Három országos rekord dőlt meg a BEAC úszóversenyén

Nagyobb figyelmet érdemelt volna a BEAC vasárnapi úszóversenye. Főként azért, mert pompás formában lévő úszóink közül hárman új országos rekordot állítottak fel. Turnovszky Endre, Bartha Károly és Jung Frigyes voltak a nap hősei. Turnovszky 1 p. 32.2 mp-re javította a 100 méteres gyorsúszás rekordját, Bartha Károly 1 p. 15.4 mp-re a 100 méteres hátúszó rekordot, Jung Frigyes pedig 4 p. 47.6 mp-re a 300 méteres mellúszó rekordot.

Az olimpiai szereplésünket illetően annál is biztatóbbak az új rekordok, mert Jung ideje azt sejteti, hogy három percen belül tud úszni 200 métert, Bartha ideje pedig olyan jó, hogy azzal helyezést biztosíthat magának az olimpián.

(A jóslat csak félig jött be. Jung Frigyes, a III. ker. TVE mellúszója 3:05.0 mp-et úszott a párizsi középfutamban és azzal nem jutott a döntőbe. Bartha Károly viszont 1:17.8-cal harmadik lett a 100 m férfi hátúszás olimpiai döntőjében – igaz, hogy ő az NSC-ben versenyzett!)

Az év felfedezettje azonban kétségkívül Meleg Ilonka volt.

Nemzeti Sport, 1924. október 23.

MELEG ILONKA 1 PERC 36 MP-ES IDŐT ÉRT EL a 100 MÉTERES HÁTÚSZÁSBAN

A III. ker. TVE háziversenyének Meleg Ilonka eredménye volt a nevezetessége. A fiatal úszónő – 13 éves mindössze (!) – ismételten az országos rekordon belül úszott, annál két és fél másodperccel jobbat érvén el.

Kitűnő teljesítményének értékét csak az csökkenti, hogy fejes starttal érte el idejét.

*

Aztán az ökölvívás!

Az 1924-es bajnokságot hét súlycsoportban bonyolították le. Ebből kettőt a III. ker. TVE bunyósai nyertek. A többit másik öt egyesület osztotta el maga között.

Lésúlyban körmérkőzés folyt a bajnoki címért. Adler Zsiga minden meccsét megnyerte, így az esti döntők során Szobolevszky és Beregi már csak az ezüstért csatázhatott.

Középsúlyban két harmadik kerületi legény került az első két helyre. Trisztinovics simán a döntőbe jutott, Osztermannak azonban nagyon meg kellett verekednie ezért a tisztességért. A fradista Untenecker az első menetben többször is a padlóra küldte az óbudai legényt, de Osztermann keljfeljancsit játszott. A második menetben aztán Osztermann törlesztett és a menet vége felé a fradistának valahogyan már el is ment a kedve az egésztől, feladta a küzdelmet. Ugyanilyen sors érte a döntőben a klubtársat, Trisztinovicsot is.

*

Adler Zsiga egy évre rá „ismételt". Sporthírlap 1925. június 18.

*

Légsúly: Adler Zsigmond (III. ker. TVE) – Beregi Lóránd (TTC)

A közönség hatalmas tapssal üdvözölte a régi ismerősöket, akik alaposan rászolgáltak az elismerésre, ez a mérkőzés volt a legszebb. Az első menet kölcsönös szép támadásokkal tellik el, a közönség zúgó tapsai által kísérve. Adlernak több tiszta ütése betalál.

A második menetben Beregi balszeme dagadni kezd, ami láthatóan zavarja őt. Rengeteg fogás, a bíró alig győzi szétválasztani őket. A harmadik menetben kölcsönös kemény támadások, Adler néhány nagyobb ütése tisztán talál.

Győztes: Adler.

A szimpatikus többszörös bajnok győzelmét szűnni nem akaró ovációval fogadta a nagyszámú közönség.

*

Zsiga – felejthetetlen!

Fociztak is természetesen. A III. ker. TVE az 1924–25-ös bajnokság negyedik helyén végzett. Úgy tűnt, hogy végleg feliratkozott a magyar futball legjobbjai közé. Erre mutat a bajnoki táblázat éle is: 1. MTK, 2. FTC, 3. Vasas, 4. III. ker. TVE. Az első három azóta is az élen villog. A negyedik . . .?

A Kerület nagycsapata legtöbbször a következő összeállításban lépett pályára: Neuhaus – Harrer, Mayherr – Werner, Kovásznay, Kheck – Mengl, Kenyeres, Skvarek, Szabó. Drössler.

Ám, hogy a helyzet mégsem volt egészen idilli, azt példázza egy különös történet.

1924. november 1-én a Hungária úti pályán az MTK 2 : 1-re verte a Kerületet, Opata a kék-fehéreknek szerzett vezetést. A 28. percben Senkey lerántotta a kitörő Skvareket, Kiss Tivadar játékvezető 11-est ítélt. A büntetőt Neuhaus János, a Kerület kapusa (!) védhetetlenül lőtte a hálóba. (1 : 1). A győztes gól a második félidő 5. percében esett, káprázatos MTK-akció eredményeképpen. Orth kiadásával Senkey II. lefut, beadott labdája Orth–Jeny–Opatán keresztül Opata ideális passzával hátra kerül Orth-hoz, aki ballábbal védhetetlen gólt lő.

A mérkőzés aztán a lelátó alatt folytatódott. Különös epizóddal. Sporthírlap, 1924. november 2.

*

Amint a mérkőzés végén a csapatok befelé indultak a pályáról és eltűntek a tribün alatt, egy megjegyzésből kifolyólag állítólag Molnár György, az MTK jobbösszekötője ököllel oly erővel vágott Drössler, a Vívók balszélsőjének arcába, hogy az hangtalanul összerogyott és csak az utánuk betóduló játékosok, köztük a mérkőzést vezető Kiss Tivadar vették észre a földön fekvő csatárt, amikor csaknem keresztülbotlottak rajta. A sötét szűk folyosón oly gyorsan játszódott le mindez, hogy egy szemtanú sem akadt, aki látta volna az inzultus elkövetését. A Vívók határozottan Molnárt nevezik tetteseként, az MTK-ban viszont lehetetlennek tartják, hogy a nyúlszívű Molnár olyan ütőerővel rendelkezzék, amely egy olyan szívós természetű embert, mint amilyen Drössler, egy ütésre leterítsen.

A történtekre vonatkozóan az MTK intézője és Molnár a következőket mondotta:

Frischer Károly, az MTK intézője: – Én találtam meg Drösslert, amint a lejáró lépcsőjénél elterülve nyöszörgött. Valószínűnek tartom, hogy elesett és a lépcső élében megütötte a nyakszirtjét. Orth Gyuri és Senkey I segítségével bevittük az öltözőnkbe, de hamarosan újra ki kellett vitetni, mert a fiúk annyira fel voltak bőszülve ellene a mérkőzésen tanúsított durvaságai miatt, hogy rá akartak rohanni és meg akarták verni.

Molnár György: – Hogyan történhetett? – Nem emlékszem rá.

*

Ám egy érdekes és eredményes időszak végére – válasszunk ennél lágyabb és felemelőbb poént.

A III. ker. TVE 1924-es közgyűlésén egyetlen napirendi pont szerepelt. A klubház nagytermében az egyesület örökös díszelnökévé választották Stern József dr.-t, a klub alapítóját és csaknem négy évtizeden át volt elnökét.

– Harminchét esztendővel ezelőtt alakítottuk meg a III. ker. TVE-t – emlékezett vissza a díszelnök. – A kezdet kezdetén az egyesületnek talán tizenöten-huszan voltunk tagjai. Engem választottak meg mindjárt elnöknek, bár én kézzel-lábbal tiltakoztam ez ellen. A háború alatt sok és nagy veszteséget szenvedett a klub, de akik életben maradtak, még távoli frontokról, vagy hadifogságból is felkerestek soraikkal, annak jeléül, hogy a klub iránt érzett meleg szeretetet még a legnagyobb megpróbáltatások sem tudták elnyomni bennük. Hiszem, hogy a régi hagyományos klubszeretet és összetartás nem pusztul el és szeretném, ha az egyesület ezt a nemes, régi és igen bölcs irányelvét ezentúl is mindig érvényre juttatná . . .

A legnagyobb kisegylet
1926–1937

Új korszak a magyar sportban – egy fényességes korszak lassú hamvadása Óbudán.

Komjádi Béla 1925 őszén kilépett a III. ker. TVE-ből és magával vitte a csapat néhány csillagát. Persze a felejthetetlen vezértől nyert tanítás még sokáig megmaradt Óbudán. A III. kerületben amúgyis hagyománnyá, divattá vált az úszás és a póló. Igy az eltávozottakat is pótolni tudták az utánpótlás hatalmas tömegéből.

Igaz, 1926-ban a régi vetélytárs, a nagy ellenfél kerekedett felül, az FTC nyerte a bajnokságot és a Magyar Kupát is.

De amikor 1926. augusztus 17-én Európa legjobbjai a pompás új Császár-uszoda partjain körbe vonultak, hogy aztán az első Európa-bajnokság keretében mérjék össze erejüket, a III. ker. TVE két csodálatos játékosa, Barta István és Keserü Ferenc is ott haladt a magyar válogatott tagjai között.

És az a hét . . . csupa diadal volt. 8 : 1-es győzelem Németország ellen, 5 : 0-ás győzelem a belgák felett (0 : 0-s félidő után!) és végül egy hősies 3 : 2 Svédország ellenében . . . Komjádi Béla fiai megnyerték az első Európa-bajnokságot és immár senki előtt sem lehetett vitás: ebben a sportágban a világ legjobbjai vagyunk.

Az Európa-bajnokság után ismét nyakukba vették a világot a III. ker. TVE vízilabdázói. A hagyományos német körút ezúttal a következő eredményeket hozta:

Lipcse:	Stern Leipzig ellen	8 : 8 (!)
Spandau:	Wasserfreunde ellen	10 : 4
Göppingen:	SVG ellen	18 : 0
Quedlinburg:	a város válogatottja ellen	16 : 1
Nordhausen:	SV Nordhausen ellen	15 : 2
Mühlhausen:	SV Mühlhausen ellen	16 : 3
Nürnberg:	Bayern 07 ellen	10 : 2
Nürnberg:	a bajor válogatott ellen	4 : 2
Augsburg:	SV Augsburg ellen	8 : 3

Az 1927-es bajnokságot aztán újra az FTC nyerte. Százszázalékos bajnokság volt, a zöld-fehér csapat minden mérkőzésén győzött. Igaz, a döntőn, a Kerület ellen megint csak óriási küzdelemben, 5 : 3-ra.

Aztán jött a Magyar Kupa döntője és ezen a mérkőzésen szenzációs eredmény született. A III. ker TVE 6 : 1-re verte nagy ellenfelét. Az első félidőben Keserű I még kettőt dobott, majd újra Czele következett és az FTC csak 6 : 0 után érte el tiszteletgólját. Ez is öngól volt, Sárkány Miklós juttatott egy átadást a saját hálójába. A Fradi tehát még gólt sem lőtt ezen a mérkőzésen!

Az 1928-as bajnokság talán valamennyi között a legérdekesebb, legizgalmasabb volt.

A rajtnál megint csak az volt a nagy kérdés, vajon az FTC, vagy a Kerület nyeri-e a bajnokságot. Az első forduló után azonban minden papírforma feje tetejére állt.

Úgy kezdődött ugyanis, hogy az UTE fiatal csapata 3 : 2-re megverte a sokszoros bajnok FTC-t. A Kerület ezek után 3 : 0-ra verte az UTE-t és a Fradi ellen már a döntetlen is elég lett volna a bajnoksághoz.

Pedig az óbudaiak csapata erre a bajnokságra ismét meggyengült. Legendás gólkirálya, Keserű Ferenc is elhagyta az egyesületet és Komjádi Bélát követve az MTK-hoz kérte átigazolását.

A Kerület azonban még Keserű Ferenc nélkül is veszélyes volt. Az FTC elleni mérkőzésen Czele és Musitz góljaival már 2 : 0-ra vezetett, amikor a Fradi rákapcsolt és a pazar formában lévő Vértesy két góljával egyenlített, sőt a hajrában Keserű II révén a győzelmet is megszerezte.

Az utolsó forduló előtt az FTC és a III. kerület 8–8 ponttal állt az élen. Az FTC gólaránya kedvezőbb volt, mert 28 gólja ellenében csak hatot kapott, a Kerület viszont ugyancsak hat kapott góljához csak huszonegyet dobott. Ez az előny azonban csak látszólagos volt, mert az óbudaiak utolsó ellenfele lényegesen könnyebbnek látszott a vetélytársénál. A TVE-nek ugyanis az utolsó helyezett OTE volt az ellenfele, a Fradira viszont kemény csata várt a MAC ellen.

Előbb a III. ker. TVE – OTE mérkőzést játszották le. A két óbudai csapat találkozása különös érdekességgel is bírt. Ez volt az első bajnoki mérkőzés Magyarországon, amelyet este, villanyfény mellett játszottak le. A Kerület a lámpák fényében is csillogott, csatárai tetszés szerint hajigálták a gólokat, tizenhétig meg sem álltak. Igy a 17 : 0-s győzelem után a TVE gólaránya 21 : 6-ról 38 : 6-ra javult.

A bajnokságért versengő két csapat között a helyzet az FTC utolsó mérkőzése előtt tehát ez volt:

1.	III. ker. TVE	38 : 6	10 pont
2.	FTC	28 : 6	8 pont

Tíz gól előnye volt tehát a Kerületnek, ami azt jelentette, hogy az FTC-nek az utolsó mérkőzésén legalább 11 : 0-ra kell győznie, ha bajnok akar lenni.

Ez pedig valószínűtlennek látszott.

Fradi-körökben éppen e reménytelenség hatására elkeseredetten fogadták a III. ker. TVE 17 : 0-ás győzelmét. Óvási okot kerestek és – jobb híján – azt vitatták, hogy villanyvilágítás mellett bajnoki mérkőzést játszani merőben szabálytalan.

Az óvás tárgyalására nem került sor. Nem következett be ugyanis az előre megjósolt helyzet, hogy a bajnokság majd gólarányon dől el. Az FTC utolsó mérkőzésén csak 2 : 2-es döntetlent ért el a MAC ellen és így most már nem csak rosszabb gólaránnyal, hanem egy pont különbséggel is a III. ker. TVE, a bajnokcsapat mögé szorult.

És ez volt az utolsó nagy fellángolás.

A III. ker. TVE csapata ugyan még évekig ott tanyázik a magyar vízilabdasport élvonalában, de bajnokságot soha többé nem nyer és a bajnoki táblázaton is mind lejjebb süllyed.

A Komjádi-kor véget ért.

De indult egy másik. És ezt úgy hívták: profi-korszak.

A Nemzeti Sport 1926. július 28-i száma óriási szalagcímmel jelenti a lap első oldalán:

Megalakult a Magyar Professzionista Labdarúgók Szövetsége

Néhány részlet az egészoldalas tudósításból . . .

*

A magyar futball professzionista osztálya évekig tartó keserves harcok után tegnap végre megalakult. Az alakuló közgyűlés sima lefolyása, nyugodt hangulata egy percre sem mutatta jóformán, hogy milyen nagyfontosságú eseményt él az MLSZ-nek sok vihart látott tanácsterme. Nem is volt szükség a viharra . . .

Bámulatos milyen hamar hozzászokott a futball népe az új viszonyokhoz.

Az elnöki szobában arról folyik a szó, hogy melyik egyesület milyen büdzsével dolgozik és a klubvezérek úgy dobálóznak a százmiliókkal, mintha csak egész kis semmiségekről volna szó.

A külső termekben a várható szerződéseket tárgyalják meg, de minderről mindenki úgy vitatkozik és dönt, mintha egész életében mást sem csinált volna. Egy érzés tölt el itt most mindenkit – „az üzlet".

De amiről eddig csak titokban lehetett beszélni, arról most végre legálisan, nyíltan tárgyalnak – pénzről, fizetésről, jutalomról.

(Huszonhárom egyesület képviselője pengeti le az ezerkoronás „beugrót". Tizenkettediknek a III. ker. TVE profialakulata, a III. ker. FC.)

Aztán Dréhr Imre, az MLSZ elnöke tart ünnepi beszédet:

– Az MLSZ-nek éppen olyan édes gyermeke lesz a professzionista sport, mint az amatőr volt eddig. De szükséges, hogy ezek egymást is úgy szeressék, megértsék és támogassák, mint az édes testvérekhez illik. Kettőjük vállvetett munkája aztán ismét odavezetheti a magyar futballt, ahol volt – a legelsők élére!

Szalagcímek a Nemzeti Sport 1926. augusztus 27-i számából:

„Akik azelőtt csupán itt-ott treníroztak, most ugyancsak dolgoznak" – „Kiadós tréning a Határ utcában" – „Bombacsapat lesz Óbudán" – „Grosz II, Fischer, Singer és Haar aláírta már a szerződést" – „Dán lesz a center" – „Drössler is hazajön".

Újabb szenzáció: a III. ker. TVE és a VAC fuzionál. Újabb slágercímek a Nemzeti Sport szeptember 5-i számában:

„Konyor, Lengyel és Jocke is III. ker. TVAC-hoz szerződött" – „Fischer már a jövő héten beáll a csapatba, ha nem utazik Amerikába" – „Mit mond a III. ker. TVAC jövőjéről az óbudai profialakulat elnöke?"

És másnap Óbuda első profimeccse a Határ utcában. Győzelemmel!

III. ker. TVAC – Bástya (Szeged) 3 : 1 (1 : 1).

Az óbudai csapat összeállítása: Zoch – Singer, Mayherr – Werner, Kovásznay, Schwitzer – Lennert, Horváth, Skvarek, Kenyeres, Jocke.

Góllövők: Horváth, Palkó, Kenyeres, Bäch (öngól).

A Nemzeti Sport tudósítója nem győzött lelkendezni:

– A profi futball óbudai premierje a játék legkényesebb gurmandját is kielégíthette. Az álamatőr korszak lagymatag iramú bajnoki meccseinek unalmához szokott szemünk szinte káprázott a páratlan hevességgel ide-oda cikázó játék változatosságán, azon a lendületen, amellyel minden labdára rámentek és körömszakadtig küzdöttek a játékosok.

Utána vereség – 3 : 6 a Budai 33 ellen, győzelem – 2 : 0 a Nemzeti ellen – megint vereség – 0 : 5 a Fraditól, aztán – 1926. november 22-én egy csillagos mérkőzés . . .

Szalagcím a Sporthírlap első oldalán:

„A Hungária 2 : 0 arányban kikapott a III. kerületiektől".

És a tudósítás . . . :

*

Ha idegen tévedt volna ki a Hungária úti pályára és végignézte volna a Hungária és a III. ker. játékát, a két kék-fehér dresszben játszó csapat közül az utóbbiban vélte volna felfedezni a sokszoros amatőrbajnok profi jogutódját, amely tegnap csupán színekben hasonlított ellenfeléhez, egyebekben azonban semmiképp sem ért fel hozzá. Ami erő, lendület, győzniakarás és igyekezet jelen volt a pályán, azt mind a győztes csapat produkálta, míg a vesztesektől eme tulajdonságokon kívül még csak az obligát stílusbeli mutatványokat sem láttuk ezúttal. Azt hisszük, bőven elegendő elmondott megállapitásunk a játék képének elképzeléséhez. Adva volt egy gyöngének tartott szürke csapat, amely még hozzá tartalékosan volt kénytelen felállni és a ligabajnokságban feltartóztathatatlanul vezető favorit. Természetes tehát, hogy mindenki – szakértő és laikus – annak a csapatnak a biztos győzelméről ábrándozott, amely tegnap megérdemelten szenvedte el első vereségét a ligabajnokság során. Tipikus példája volt ez a mérkőzés az elbizakodott favorit jól ismert sorsának, azzal a különbséggel, hogy más favorit legalább akkor igyekezett volna jobban, amikor lebecsült ellenfele már vezetéshez jutott. De a Hungária akkor sem ébredt fel letargikus álmából és hagyta, hogy autszeider ellenfele a második félidőben tetszése szerint irányítsa a játék sorsát.

*

Aztán újabb mérkőzés. Egy számmal még hősiesebb. A Nemzeti Sport 1927. május 9-i számából való a szívet melengető beszámoló . . .

*

III. ker. TVAC – Újpest 1 : 0 (1 : 0)

A III. ker. az I. félidőben kompletten feltétlenül jobb volt, a II. félidőben pedig 9 emberrel heroikusan védekezve megérdemelten győzött.
Góllövő: Drössler.

Újpesti pálya, 2000 néző. Bíró: Klug Frigyes.

III. ker.: Neuhaus – Singer, Mayherr – Hauser, Magyar, Kovásznay – Mácsay, Horváth, Konyor, Skvarek, Drössler.

Újpest: Szulik – Fogl II, Fogl III – Jeszmás, Lutz, Wilhelm I – Ströck, Wilhelm II, Lutz III, Jakube, P. Szabó.

A két csapat küzdelme nagyszerűen indult. Remek, változatos akciókkal fölváltva támadott a két együttes az első félidőben, melynek folyamán kitűnően játszó halfsoruk segítségével az óbudaiak voltak többet frontban. De ki tudja mi is lett volna az eredmény, ha nem történik két sajnálatos incidens, két súlyos sérülés, amely a második félidőre teljesen megváltoztatta a játék képét. Az óbudaiak két játékosa, Kovásznay és Singer két kemény összecsapás következtében úgy megsérült, hogy játékukra hosszú ideig nem lehet számítani. Kovásznaynak hatalmas csontzúzódása van, s a röntgen fogja megállapitani, hogy nem történt-e csontrepedés, míg Singernél a mentőorvos sípcsonttörést állapított meg.

A második félidőben aztán Óbuda 9 emberrel jóformán mást sem tett, csak önfeláldozóan védekezett a folyton nagy energiával, de eredménytelenül támadó lila-fehérek ellen.

A győztes csapat minden dicséretet megérdemel. Az első félidőben, kompletten nagyszerűen játszott. A halfsora elsőrangú formában volt, különösen jó volt ezúttal a jobbhalf posztján Hauser. Jó volt az új akvizíció Magyar is és szorgalmas Kovásznay. Védelme csaknem kifogástalanul látta el feladatát. A két bekk elemében volt, különösen Mayherr. Neuhaus pedig legjobb napjaira emlékeztető stílusban védett.

A csatársor volt a legkevésbé egységes. A Mácsay–Horváth jobbszárny volt a jobb. Konyor és Skvarek kevesebbet mutatott, Drössler gyors volt, de játékán érezni lehetett múltheti sérülését. A két sérülés után az önfeláldozó védekezésben mindenki egyaránt kivette a részét. Ebben is kiválót nyújtottak.

A III. ker. TVE csapata az első profibajnokságban a Ferencváros, Újpest, Hungária és a Sabaria mögött az ötödik helyen végzett. Az első gólkirályi címet Horváth, a III. ker. kitűnő csatára szerezte meg 14 találattal.

Csak némi ízelítőt arról, hogy micsoda szupersztárok végeztek a góllövőlista óbudai éllovasa mögött: Kohut és Schlosser, az FTC gólzsákjai csupán 11-szer találtak a hálóba a bajnokság során. A végtelenül gólképes Takács II 10, Opata 8 találatig vitte . . .

1927 októberében a Sporthírlap munkatársa ellátogat a Határ utcába, könnyedhangulatú, színes edzésriportban számol be a csapat hétköznapjairól. A cikk vége különösen érdekes, hiszen ma is aktuális óhajt tartalmaz. Azt mondja . . .

*

A tréning után alkalmunk volt beszélgetni Weiszberger Ferenccel, a klub közismert mecénásával, aki egész Óbudán általános szimpátiának örvend. A III. ker. FC jövőjére vonatkozólag a következőket mondta:

– Tény, hogy a III. ker. FC-t nagycsapattá akarjuk fejleszteni.

– Azt szeretnénk elérni, hogy a III. ker. FC Óbuda csapata legyen.

– Ezt társadalmilag óhajtjuk megszervezni: a gyárakat, kereskedőket, az iparosokat akarjuk belevonni a mozgalomba. Az előmunkálatok már megkezdődtek és örömmel állapíthatom meg, hogy már siker is mutatkozott. Társadalmi állásomnál fogva érintkezésben vagyok ezekkel a körökkel, ami az akciót megkönnyíti.

– Ha meg tudjuk csinálni, hogy a III. ker. FC Óbuda csapata legyen, úgy nagy csapat lesz. Nálunk a futballistákat mind elhelyezzük állásba, mert mi gondolunk játékosaink jövőjére is. Nekem különben az az álláspontom: inkább kevesebb fizetés, de egy jó állás. A társadalmi összefogást mi nem csak a proficsapatnál akarjuk gyümölcsöztetni, hanem az amatőröknél is, különösen az úszószakosztálynál.

Még részleteket is mondott a kiváló elnök a szervezés munkájáról, amely valóban nagy körültekintéssel és ötletességgel folyik. Ha keresztülviszi Weiszberger mindazt, amit tervez – s ezt, ismerve kiváló képességeit és lelkes sportszeretetét, biztosra is vesszük – úgy a III. ker. FC-ből valóban rövidesen nagy klub lesz.

*

Eltekintve a terv évtizedeket átfogó jelentőségétől, a krónikásnak két kaján gondolat tolakszik az agyába e sorok olvastán:

1. Megeshet, hogy Weiszberger Ferenc már e cikk megírásáért is lepengethetett egy pár pengőt?

2. Vajon eszébe jutott-e akár az elnöknek, akár a riporternek, hogy a Kerület éppen a csúcson van és ennél nagyobb már a századik születésnapjáig sem lesz?

*

A tavaszi rajt előtt az újságíró ismét kilátogat a Határ utcába egy kis színes helyzetjelentésre. A Kerület befutott, a játékosait már becenevükön szólítja az újságíró, ami nem csekélység. A csapat egyébként néhány nappal előbb érkezett meg görög portyájáról. A portya száz százalékos sikert hozott. Öt mérkőzésen öt győzelem. Többek között: az Aris Saloniki ellen 5 : 1, Panathinaikos ellen 3 : 2, Athén válogatottja ellen 2 : 1 . . . És most a riport . . .

*

– Hogy vagyunk, Noksi? – kérdezzük Drösslert.

– Köszönöm, már kihevertem a repülést.

– Miféle repülést?

– Hát a szalonikit! – magyarázza Senkey Ica (Imre, az edző). – Úgy felrúgták az utolsó meccsen, Szalonikiban, hogy vagy öt métert repült és azt hittük darabokban kell összeszednünk, de ő szó nélkül felugrott és játszott tovább, mintha semmi sem történt volna – mondja a tréner, majd odaszól a szertárosnak:

– Kérem az összehajtott ékszereimet.

– Hát az mi? – kérdik.

– Még ezt sem tudod? Zálogcédula! – Ismét tanultunk valamit.

Senkey Icával ballagunk hazafelé:

– Sajnos igen kevés a játékosunk – mondja. – Kocsist vissza kellett adnunk a II. kerületnek, Horváth beteg és játékára egyelőre nem igen számíthatunk. Így tehát legalább is három új játékos leszerződtetésére van szükség, egy halfra és két csatárra.

– Nagyon komolyan fogok hozzá a csapat feljavításához és hiszem, hogy ez sikerülni is fog. Tíz éves játékos múltam alatt annyi tréner keze alatt dolgozhattam, hogy mást ne mondjak, Robertson, Hogan, Burges, Feldmann, Orth, Pozsonyi, Frontz Döme és Hegyi munkáját figyelhettem meg, most aztán igyekszem mindegyikük módszeréből felhasználni és alkalmazni azt, ami nekem legjobban tetszett.

*

Ami azt illeti, a kedves és derűs mester szétnézhetett volna a saját portáján is, ha már éppen utánpótlásra volt szüksége.

A Kerület amatőrcsapata remek szezont hagyott maga mögött. Végig harcban volt a Törekvéssel az első helyért, a hajrára azonban leeresztett és a harmadik helyen végzett.

Ám ebben a csapatban mutatkozott be 1928. április 22-én egy elképesztően tehetséges védőjátékos, bizonyos Bier Sándor, Csillaghegyről. A szóbanforgó mérkőzésen az amatőrök 11 : 0-ra verték a Kispesti AC-ot és a legény később Bíró Sándor néven 53 alkalommal szerepelt a válogatott csapatban.

Az ifjú Bier 1928 tavaszán ezen kívül még csak egyetlen egy alkalommal került be az amatőr csapatba. Június 4-én, a Határ utcában 2 : 0-ra verték az MTK-t. A mérkőzés két gólját a Kerület ifjú középcsatára, Cseh II László rúgta.

Aki később az Európa-válogatottba is bekerült és a magyar labdarúgás zseniális „agytrösztjének" (Cseh, Sárosi, Zsengellér) alapító tagjává vált.

Senkey Ica munkája természetesen meghozta a maga eredményeit. A III. ker. FC az 1927–28-as profibajnokság ötödik helyén végzett.

Felbukkant 1928 tavaszán még egy világklasszist ígérő sportember. Úgy hívták: Ruda Erzsébet. Ha valakinek ismerős a név, a dolog nagyon is rendjén van. Ruda Győző leányáról van szó. Aki – mint a Nemzeti Sport nagy cikkének címe hírül adja – „titokban már világrekordokat dobál".

A jókötésű ifjú hölgy a Testnevelési Főiskola hallgatója és tekintélyes távolságokra hajígálja a súlyt, meg a diszkoszt. Kedvenc szerszáma a vasgolyó és őszinte bánata, hogy az amszterdami olimpián a súlylökés nem szerepel a női atlétika programján. De . . .

– . . . annyi baj legyen, majd diszkosszal megmutatom!

Nem mutatta meg.

Az 1928-as olimpia női diszkoszvető bajnoka a lengyel Halina Konopacka 39.62-vel. Ruda Erzsébet 29.65-tel helyezetlen.

És, ha valaki netán mosolyogna ezen, talán fontolja meg, hogy Ruda Erzsébet azért kijutott az olimpiára. És az amsterdami 29.65 óta ugyan hány óbudai atlétalánynak sikerült akárcsak helyezetlennek lennie is egy ötkarikás versenyen?

És, ha már egyéniségekről beszélünk, a Nemzeti Sport ez idő tájt egészoldalas cikkben köszöntötte az óbudai futball Nagy Öregjét, Szabó Jenőt. Emigyen . . .

*

ÖREGEK AZ ÉLEN

Beszélgetés a III. kerületi Szabó Jenővel, aki tulajdonképpen I. kerületi, de immár 15 éve játszik Óbudán, mindennap reggel fél 6-kor kel és este 10-kor fekszik.

„Szabó korát meghazudtoló fürgeséggel csapatának legjobbja" – írta a Nemzeti Sport a múlt héten. – „a győztes csapatnak csak két játékosa mutatott imponáló teljesítményt, Mayherr és Szabó" – írta most vasárnap. A Törekvés ellen 2 : 0, az NSC ellen pedig szenzációs 5 : 0 arányban győzött a Vívók csapata, indokolt tehát, ha az öregek körében folytatott körsétánk közben most a III. kerületiek öreg oszlopát, Szabó Jenőt kerítjük sorra.

– 1909-ben lehetett – kezdi –, hogy Zsák Karcsi vezérlete alatt megalakítottuk a KFC-t, azaz a Krisztinavárosi Futball Clubot. Én tudniillik még ma is a Márvány utcában lakom és így I. kerületi vagyok, de nagyon ideszoktam már Óbudára. Zsák akkoriban még csatárnak készült, de megtetszett neki egy kapus s azontúl folyton 5 lépésről kellett neki lőni laposan, hogy az elvetésben gyakorolhassa magát. Hamar beletanult, mert a 33-asok rövidesen érdemesnek tartották őt elszipkázni. Aztán a többiek is elmentek és én kénytelen voltam új klubot alakítani a Városmajorban, a VSC-t. Itt fogott meg Suhajdy és elvitt a Vívóba. 1910-ben játszottam először a Vívók ifjúsági csapatában. Jobbösszekötőt. Egyszer Hönich Lajosnak valami differenciái voltak a klubbal. Délelőtt már játszottam két meccset, amikor odajön Suhajdy és mondja, hogy délután játszani kell a MAC ellen. Játszottam. Kikaptunk a Vörösvári úton 1 : 0-ra. 15–16 éves lehettem. Félévre rá állandó tagja letten az egynek.

– Közben az édesapám meghalt, négy nővérem volt, nem kérhettem az anyámtól pénzt villamosra, gyalog jártam a Márvány utcából Óbudára. Szégyeltem volna azonban, hogy egyista létemre lássanak a Lajos utcán gyalogolni, hát a hegyen át jártam. Ezek voltak az „egészségügyi sétáim". Ma sem bántam meg.

– Előbb csatár voltam, de aztán nem volt bekkünk s én mentem hátra. Ezen a poszton voltam a legjobb. Szerencsém azonban nem volt. Szomorú sorsomról csak annyit, hogy a Rumbold–Payer bekkpár mellett én voltam a válogatott csapat állandó tartaléka. Hálátlan foglalkozás volt. Ha akkor nem imponált volna a válogató bizottságnak a Rumbold–Payer pár nimbusza és beállít a válogatottba, nem is kerültem volna ki egyhamar. Ennek köszönhetem, hogy csak öreg koromra kerülhettem be a válogatottba az első lengyel–magyar meccsen. Akkor is csatárként.

– Nem sajnálom az Óbudán eltöltött időt, pedig Malaky hívott az FTC-hez és az MTK-hoz is hívtak. Jártam több klubhelyiségben, de sehol sem találtam olyan szép baráti életet, mint a Vívóknál. Amióta itt játszom, háromszor cserélődött ki a csapat, de azért nehezen megy el tőlünk mindenki. Pláne, aki bennszülött óbudai. Az például biztos, hogy Neuhaus, Horváth, Mayherr meg én akkor sem hagynánk el a Vívót, ha az V. osztályban játszana. Aki elment, az is visszavágyik. Mint Palcsek, Drössler is vissza fog jönni, meglátja.

– Én minden este 10 órakor ágyban vagyok. Nem azért, mintha még húsz évig akarnék játszani, de nincs más szórakozásom, mint a futball. A Weissberger gyárban a csomagoló osztályt vezetem, hétköznap este hétig vagyok benn, szezonban azonban sokszor 10-ig is. Vasárnap sem kivétel. Akkor 2-ig, ha korán van a meccs, 12-ig dolgozom.

– Szeretném, ha a Vívók 40 esztendős jubileuma évében szépen szerepelnénk. Annál inkább ambicionálom, mert az én 15 éves szereplésemről is most fognak megemlékezni s valószínűleg kapok egy érmet. Aranyérmet. S ebből talán látni fogják fiatal társaim, hogy érdemes egy klubhoz hűen, lankadatlan kitartással, kedvtelésből is futballozni.

*

Az 1928–29-es bajnokság izgalmas fináléval ért véget.

Az utolsó előtti fordulóban: Ferencváros – III. ker. FC 2 : 1 (2 : 1)

1929. június 6-án, az Üllői úton, 4000 néző előtt Tomecz révén a Kerület szerezte meg a vezetést. Turay a 37. percben egyenlített. Aztán 8 perc múlva, a félidő utolsó percében viharos események játszódtak le.

Toldi fejese után nagy kavarodás támadt Neuhaus kapuja előtt. A kapus röviden ütötte ki a labdát. Toldi estében is belekotort, de Neuhausról ismét kipattant. Ezt a labdát az örökké szemfülés Takács II. szerezte meg, oldalt perdítette és Turay aztán most már a hálóba továbbított.

A Nemzeti Sport osztályozókönyve mindkét csapat teljesítményét 13–13 pontra értékelte. Egál . . . Ha a Fradi összeállítását nézzük (Amsel – Takács I., Papp – Lyka, Bukovy, Obitz – Rázsó, Takács II., Turay, Toldi, Kohut) könnyen rájöhetünk, hogy a Kerület (Neuhaus – Werner, Zsolt – Steiner, Magyar, Lutz – Kovács, Tomecz, Konyor, Lengyel, Drössler) felállítású garnitúrája sem volt akármilyen társulat.

Különösen, ha figyelembe vesszük, hogy a Fradi nem sokkal e mérkőzés után hajóra szállt és meg sem állt Délamerikáig. Ahol viszont – világszenzáció! – legyőzte Uruguay kétszeres olimpiai bajnok csapatát. Ilyen a Kerület, ha közvetve is, a világszínvonal közelébe érkezett.

Az 1928–29-es bajnokságot egyébként a Hungária nyerte 37 ponttal.

A Kerület 20 pontjával a profiliga hatodik helyén végzett.

Külön szám, hogy az idézett mérkőzés nem ért véget a játékvezető utolsó sípszavával.

Szalagcím a Sporthírlap 1929. július 6-i számában:

,,Szabálytalan volt a Ferencváros győztes gólja a III. kerület ellen".

Alatta pedig alcímek:

,,A Bírótestület megállapítása szerint Toldi a lövés közben lefogta a III. kerületiek kapusát. – A III. kerületiek benyújtották óvásukat a profiszövetséghez".

Kísérjük figyelemmel az ügy menetét a Sporthírlap tudósításai alapján.

VI. 5-én: a Ferencváros legyőzte a III. kerületet. Ezen a bajnoki mérkőzésen a ferencárosi játékosok félszemmel már Dél-Amerika felé kacsintottak és nem nagyon figyeltek a lelkesen játszó újlaki fiúkra. Ami annál nagyobb könnyelműség volt, mert a III. kerület – mint mindig – most is nagy ambícióval kezdte a játékot a Ferencváros ellen. Ők rúgták a vezető gólt is. A Ferencváros csak ekkor vette észre, hogy valami nincs rendben. Minden átmenet nélkül ideges hangulat keletkezett a pályán, egyik szabálytalanság a másikat követette s az Obitz által megindított fault-sorozatot az újlakiak is keményen folytatták. A mérkőzés vezetője, Hazai D. István láthatóan elveszítette nyugalmát az izzó atmoszférában s kiengedte kezéből a mérkőzést. Mikor a Ferencváros még az első félidőben lőtt két góllal ezt a búcsúmeccset is megnyerte, nemcsak a III. kerület, de a sajtó nagy része is súlyos szavakkal nyilatkozott Hazai bíráskodásáról. Sőt, maguk a futballbírák is, akik egyébként mindig védelmükbe szokták venni a gyengébben funkcionáló kollégáikat, ők maguk is nyíltan beszéltek arról, hogy Hazai súlyos hibákat követett el a játék vezetésében.

VI. 18-án: A BT fegyelmi bizottsága ítéletet mond.

A Ferencváros hajója még nem futott ki az óceánra, amikor a BT ellenőrző tagjai már leadták jelentésüket Hazai D. István bíráskodásáról. Hogy mi volt, mi nem volt ezekben a jelentésekben, az csak onnan sejthető, hogy a fegyelmi bizottságjúnius 18-án Hazai D. Istvánt három hónapra eltiltotta a bíráskodástól. Az ítéletet a sajtó és az érdekeltek különbözőképpen kommentálták, de az ítélet maga, kommentárok nélkül is világosan hirdette, hogy a Ferencváros – III. kerület mérkőzésen valami nem volt rendben.

VI. 26-án: A III. kerület megóvja az elvesztett mérkőzést.

Amint a Hazai ellen hozott ítélet kitudódott, azonnal nyilvánvaló volt, hogy a BT ezúttal nagyon súlyos precedenst teremtett. Mostanáig a labdarúgó szövetségek egész fegyelmi rendje arra alapult, hogy a bíró szava dönt. S ezt az elvet, amelyen a bírók tekintélye nyugszik, most maga a BT semmisítette meg.

A III. kerület nem is mulasztotta el az eddig páratlan alkalmat. Egy héttel a fegyelmi bizottság ítélete után már gépelték Ujlakon az óvást.

– Óvásunkat arra alapítjuk – hangzik a PLASz-nak címzett beadvány –, hogy a mérkőzést vezető bíró, Hazai D. István úr a játék vezetése körül több olyan súlyos szabálysértést követett el, melyek a mérkőzés eredményét teljesen meghamisították. Ezen tényt a BT illetékes bizottsága által a bíró ellen lefolytatott vizsgálat is igazolta. Tudjuk jól, hogy a játékszabályokkal kapcsolatban hozott bírói döntések megfellebbezhetetlenek és azok ellen óvásnak nincs helye, mégis Hazai bíró úr több olyan szabálysértést követett el, amelyek a játékszabályokon kívül állanak és így a fenti védelembe be nem vehetők".

VII. 5-én: A BT nem nyilatkozik.

Természetes, hogy a nagyjelentőségű ügyben elsősorban a BT hivatott a nyilatkozásra, hiszen az egész ügy az ő ítéletének a következménye. Ábray dr., a BT főtitkára viszont nem akart nyilatkozni és csak azt hangsúlyozta, hogy mindazok a kommentárok, amelyek szerint a fegyelmi bizottság unfair-nek bélyegezte volna Hazai D. István bíráskodását, nem helytállóak, mert kétségtelen, hogy Hazai bűne csak az volt, hogy nem kifogástalan kondícióban állt ki a mérkőzést levezetni s ezért nem tudta figyelemmel kísérni a játék minden periódusát.

Végeredményben tehát a BT nem nyilatkozik. Ennek ellenére úgy értesülünk, hogy a Hazai-ítélet indoklása szerint a bíró egy jobboldali ferencvárosi támadást a pálya középvonaláról figyelt és nem vette észre, hogy az ebből az akcióból eső gólt az újlaki kapus azért nem tudta védeni, mert Toldi szabálytalanul lefogta.

Ebből is úgy látszik, hogy a III. kerületiek óvásdíja nem fog elveszni. S lehet, hogy a Ferencvárosnak 1928–29 évi bajnoki mérkőzést kell játszania, ha majd hazatér a tengeren túlról . . .

Nincs adatunk arra nézve, hogy a mérkőzést újra játszották volna. Az egész ügy minden esetre jól érzékelteti, hogy a III. kerület csapata ugyancsak főszerepet játszott a magyar labdarúgás színpadán.

A Fradi ellen játszott következő mérkőzés egyébként szintén érdekes volt. A zöld-fehérek akkor érkeztek vissza diadalmas délamerikai portyájukról és első pesti mérkőzésük valóságos népünnepélynek számított.

1929. szeptember 22. Húszezer néző az Üllői úton. S a Nemzeti Sport beszámolója így kezdődött: . . .

*

Az ősz hiába komiszkodott, kacérkodott széllel, esővel, hűvösséggel, a Ferencváros első budapesti mérkőzésére nagyon nagy sereg volt kíváncsi. A program nem volt valami elsőrangú, mégis a nagy futballnapok képe elevenedett meg az Üllői úton. A hangulat is ünnepi volt, amikor a pompás trikóban megjelenő óbudaiak nyomán feltűnt a Fradi együttese. Üdvözlő rivalgás dörgött köröskörül, amit a csapat azzal viszonozott, hogy a nézőtér négy oldalát éljenezve, felemelt kézzel köszöntötte. A B) tribün előtti hatalmas sereg, a zöld-fehér zászlókat lengető Közép az FTC indulóját énekli és átharsog a nagy tribünre:

Csak összetartás, harc és jókedély
Legyen a jelszó és a cél! . . .

A két csapat a pálya közepén gyűl egybe. Először Springer dr., az FTC elnöke mond köszöntést a nagy utat tett csapathoz, utána pedig Finály dr., a III. ker. FC elnöke üdvözli a zöld-fehérek dicsőséges együttesét. Zászlóátadás, csokornyújtás fejezi be az ünnepséget, amelynek lezajlását türelmetlenül várja a játékra éhes közönség . . .

*

Az eredmény? Ne tessék kérdezni. A Fradi 8 : 0-ra győzött . . .

Egymondatos bírálat a Nemzeti Sport már idézett tudósításának végéről:

– Magyar pályán ilyen tökéletes futballt még soha, egyetlen csapat sem mutatott be.

*

Akad azért vigasztalóbb tünet is. A Kerület novemberben 5 : 1-re veri a Kispestet, decemberben 2 : 1-re a Harminchármasokat. A Nemzeti Sport érdekes módon értékeli a csapat játékát.

– A III. ker. nincs messze attól, hogy nagycsapat legyen. Külön elismerést érdemel az a lelkesedés, amellyel a nehéz talajon a mérkőzést végigharcolta. Klasszis ember azonban kevés van a csapatban, de egy gondolkodó és vezetni tudó centerrel még így is „nagy” csapat lehetne a mai „jó” csapatból.

Roppant érdemes a Nemzeti Sport év végi összefoglalója. A sportlap egészoldalas cikkben elemzi a Kerület játékát.

*

Terjedelmes főcím:

Előkelő, negyedik helyre futott fel a mindenkori bajnoki mezőnyöknek legjellegzetesebben „közép” csapata

a III. ker. FC

Óbuda sok futballtalentumával bármely pillanatban az élre törhetne, de mintha ezt senki sem abicionálná – A csapat őszi sikerének okai – A gárda ereje és gyengéje.

Maga a cikk is számtalan érdekességet tartogat. Idézünk . . .

Hosszú esztendők óta, ha a bajnokságban szereplő középcsapatokról esik szó, az ember önkénytelenül az óbudaiakra gondol. Nemcsak a professzionista futballban, de az azt megelőző amatőrkorszakban is általános volt a vélemény, hogy a III. kerületet képviselő kék-fehér együttes mindenkor jó helyen végez, de sohasem tör előre, a bajnokság élére. A csapatban mindig volt annyi erő és tudás, hogy érdemes szerepet játsszon a magyar bajnokságban, de sohasem volt annyi komolyság, hogy az élre küszködjön és ott foglaljon el helyet.

Szándékosan mondottuk ezt. Azért, mert meggyőződésünk, hogy az óbudai futballisták gárdája mindenkor kiváló volt, csupán a tökéletes elhatározottság hiányzott ahhoz, hogy ez a gárda a bajnokságban is teljes mértékben érvényre juttassa tudását. Az amatőrvilágban ennek a kevesebb komolyságnak a megnyilvánulása az volt, hogy Óbudán sohasem vették túlságosan szigorúan a sportszerűséget, hanem amúgy valóban passzióként futballoztak azok, akikben futballtehetség élt. Nem szerették a rendszeres tréninget, nem szerették a túlságosan szigorú sportszerű életet, hanem csak a játékot, a játékosnak a maga kedvére való futballozást.

A professzionizmusban természetesen megszűnt ez a régi romantika s az efféle komolytalanságnak már nyoma sincs. A mostani komolytalanság más téren jelentkezik. Ez a klub anyagi megszervezettségének, biztos megalapozottságának a hiánya. Nem a vezetők, nem az óbudai futball irányítói tehetnek erről, hanem az általános gazdasági életnek a következménye ez, amely szinte elnyeléssel fenyegeti a legtöbb kisebb egyesületet, valük együtt pedig az egész futballsportot.

Ilyen körülmények között a legnagyobb sikernek számít az, hogy az óbudai csapat, a III. ker. FC ebben a fordulóban a negyedik helyre jutott . . .

(És a végső konklúzió . . .)

Óbudán, a csapat hazájában nem lenne nehéz olyan anyagot felnevelni, amely ennél a csapatnál is sokkal többre, jobbra képes. Ha végignézünk a futballisták gárdáján, nagyon sok olyan játékost találunk, aki Óbudáról indult el útján és szép karriert ért el. Nagyon sok tehetség, rengeteg futballista termett ott, ahol a kerületiek élnek és bizonyos, hogy a jövőben is önteni tudja ez a jó terület az utánpótlást. Ha a III. ker. FC a jövőben jobb megalapozottsággal, nagyobb gonddal és igyekezettel látna neki a játékosnevelésnek, kitűnőségeit pedig nem engedné szét a szélrózsa minden irányába, hanem csapatába tömörítené, akkor könnyen elkövetkezhetne az az esztendő is, amikor a bajnokság élén, akár az első helyért is küzdhetne az óbudai csapat . . .

*

Ismételjük: ez 1929 decemberében íródott.

Hogy ma is aktuális . . . ?

Sajnos, sajnos.

Most azonban távolodjunk el néhány szóra a labdarúgástól. Óbudán ez idő tájt nemcsak a foci és nemcsak a póló futott. Labda nélkül is történtek érdekes dolgok.

1928 és 1929 volt például Óbuda tornászainak két nagy esztendeje.

Úgy kezdődött, hogy a magyar bajnokság korlátgyakorlatában Skulányi József a harmadik helyen végzett.

Igaz, ez a hírecske önmagában talán nem mond sokat. De, ha meggondoljuk, hogy milyen mezőnyben született . . .

Ezt a számot ugyanis Pelle István nyerte. A második helyen pedig Péter Miklós végzett. Ez a Pelle István – ki ne tudná? – négy évvel később, Los Angelesben két olimpiai aranyérmet nyert Magyarországnak. Péter Miklós pedig hosszú évekig a magyar tornászválogatott oszlopos tagja volt. Ilyen csillagok fényében az a bronzérem is mindjárt szebben csillog.

A korlátról aztán a kötelekhez masíroztak a versenyzők, a függeszkedés következett.

A függeszkedés, mint bajnoki szám régóta kiment a divatból. Talán kár is érte, hiszen ez volt a tornasport egyetlen „abszolút" versenyszáma. Itt nem érvényesült a pontozóbírói szubjektivitás, ezt a versenyszámot a stopperóra döntötte el.

A versenyzők sorbanálltak a mászókötelek alatt, rajtjelre neki rugaszkodtak s aki előbb felért, győzött. Vagyis afféle versenyfutás volt ez – függőleges irányban.

Skulányi József 4.3 másodperc alatt ért a célba és ezzel itt is megszerezte a harmadik helyet. A verseny szorosságát jellemző, hogy Skulányi eredménye csak 3 tized másodperccel volt gyengébb a bajnokénál. Ez pedig – felfelé számítva – csaknem egy fotófinissel egyenlő.

Az 1928-as sikereket a Krizmanich, Simon, Hirdinger, Polion, Skulányi, Krajcsovics, Hefty összeállítású csapat tetézte be, amikor a nyújtón is harmadik helyet szerzett.

1929 még ennél is jobban sikerült. Skulányi József már az egyéni összetettben is felzárkózott Pelle István és Péter Miklós mögé. Újabb bronzérme azt jelentette, hogy ebben az évben kétségkívül ő volt Magyarország harmadik legjobb tornásza.

A III. ker. TVE csapata – hiába, a harmadik kerületben úgylátszik hagyomány volt a harmadik hely! – a BBTE és a BTC mögött az összetett verseny harmadik helyén végzett.

És a kerületi tornászok sikereinek felidézése közben óhatatlanul az jut az ember eszébe, hogy az egyesület nevében ma is ott szerepel ez a három betű: TVE . . . Talán azért hívják ezt az egyesületet Torna és Vívó Egyletnek, mert éppen torna és vívó szakosztálya nincsen?

Aztán a Kerület minden jóslat ellenére a profiliga élére került. Igen, az első helyre.

Igaz, hogy csak . . .

Nos, tartsunk sorrendet.

Az 1930–31-es bajnokságot szeptember 5-én kezdték. A III. ker. FC Fenyvesi és Kormos góljával 2 : 0-ra verte a Sabariát. Minthogy az összes többi csapat kapott is gólt, a bajnoki táblázat éle az első forduló után így festett:

1. III. ker. FC	1	1	–	–	2 : 0	2
2. Újpest	1	1	–	–	4 : 1	2
3. Hungária	1	1	–	–	3 : 1	2
4. Bocskay	1	1	–	–	3 : 2	2
5. Pécs–Baranya	1	1	–	–	3 : 2	2

Élvezzük ki ezt az érdekes szituációt, annál is inkább, mert nem volt tartós. Pontosan egy hétig élt. Igaz, a Kerület a következő fordulóban is győzött, 4 : 1-re verte a Nemzetit, a Hungária viszont 7 : 0-ra győzött a Pécs–Baranya ellen és ezzel máris jobb lett a gólaránya:

1. Hungária	2	2	–	–	10 : 1	4
2. III. ker. FC	2	2	–	–	6 : 1	4

Szóval szaladt a Kerület szekere. Szeptemberben még török portyára is elmehetett a csapat. Három meccset játszottak, az elsőt megnyerték, a másodikat elvesztették, a harmadik döntetlenül végződött. A „nagycsapat" jelleget az is igazolta, hogy Óbuda sztorijai már a sportlap pletykarovatába is bekerültek. Érdekesek lettünk . . .

Itt van rögtön három kis történet a Sporthírlap 1930. október 2-i számából.

*

Senkeyt, mint tudjuk a III. kerület ismét visszaszerződtette trénernek. Alig történt ez meg, levelet kapott az Ica (ez volt Senkey Imre beceneve) Konyortól, a III. ker. első török mérkőzése után. A levél tartalma ez volt:

„3 : 2-re győztünk, erről te még nem tehetsz. Ez a régi rezsim érdeme".

Azután jött a második levél. Ebben a következő állt:

„3 : 2-re kikaptunk. Ennek már te vagy az oka".

(Amiből kiderül, hogy nincs semmi új a nap alatt.)

*

Senkey Imre, a népszerű Ica nagy dilemmában van. Vasárnap játsszák a Hungária – III. ker. mérkőzést és ő – hogy is mondjuk csak? – kétlaki. Hungária játékos és III. ker. tréner. Egyszóval, ahogy most sportkörökben mondják: Senkey nem is kétlaki, hanem háromlaki, mert fenti tulajdonságai mellett – újlaki is.

*

Azt mondják Skvarek vasárnap nagyon jól fog játszani a III. ker. ellen. Mégpedig azért, mert haragszik volt csapatára. Egyszer ugyanis, amikor még a III. kerületben játszott, Vértes igazgató dupla prémiumot ígért egy mérkőzésért, de csak szimplát fizetett. Ezért Skvarek mindig különös gonddal és kedvvel játszik a III. ker. ellen. Be akarja hozni a hátralékos prémiumot.

*

A mérkőzés előtt megkérdezték a „háromlaki" Senkey Imrét is. Az Ica a következőket nyilatkozta a Sporthírlap munkatársának:

– Nekem ez nagyon zsenáns kérdés. Igazán nem tudom, minek örüljek. A Hungáriát nagyon szeretem, a III. kerületiek vezetősége meg olyan úri bánásmódban részesített, hogy sosem éreztem a profi voltomat. A Hungária nagyon jó, hosszakkal a legjobb ma a mezőnyben. Ennek a csapatnak simán, két-három góllal kell győznie. Bármilyen jó a III. kerület, nem üti meg ezt a klasszist. Szép és jó lesz a játék, mert a III. kerületiek fedezetsora nagyon értékes! Erre tessék ügyelni. Viszont a csatársorok között akkora a különbség, hogy nem lehet meggátolni a Hungária biztos győzelmét . . .

Ezek után 1930. október 5-én . . . Idézzük a Nemzeti Sport első oldalán megjelent tudósítást.

*

III. KER. FC – HUNGÁRIA 1 : 1 (1 : 0)

A váratlanul gyengén játszó Hungária a végén még örülhetett az egy pontnak. Góllövők: Fenyvesi, Sárvári.

Hungária út. 10 000 néző. Bíró: Iváncsics.

III. ker. FC: Fehér – Király, Bíró – Steiner, Lutz, Magyar – Fenyvesi, Schiller, Zilahi, Lengyel, Dömötör.

Hungária: Ujváry – Nagy, Mándi – Rebró, Kléber, Sebes – Héjas, Barátky, Sárvári, Hires, Titkos.

A papírforma előre elintézte a mérkőzés sorsát, mégpedig több góllal a Hungária javára. A Hungária azonban bajnoki startját megcáfoló érthetetlenül gyenge játékkal lepte meg a borús idő ellenére is igen tekintélyes számban megjelent közönséget. A kerületiek ezzel szemben fényesen igazolták a múltévi bajnokságban elért negyedik helyüket. Ilyen összetevők mellett olyan játék alakult ki, hogy a Hungária veresége sem lett volna meglepetés azok számára, akik a meccset látták.

(Most a mérkőzés leírása következik, majd a bírálat.)

Óbuda csapata szerves egység, jó anyagból. Legnagyobb ereje az egyöntetűsége. Nincs kiemelkedő játékos a csapatban, viszont az együttes minden tagja megüti legalább a jó átlagot. A védelemben Fehér nem csinált hibát, a bekkek pedig nagyon jó munkát végeztek. Király tapasztalt, körültekintő játékát jól egészíti ki a fiatal Bíró (Bíró Sándor!) energikus, gyors és bátor játékmodora. Király néha szabálytalan fegyverekhez nyúl, de sohasem durva. A halfsor dicséretesen játszott végig. Steiner művészien tette ártalmatlanná egyszerre Titkost és Hírest, ami már egymagában a legnagyobb dicséret. Lutz is okosan osztotta meg erejét a védelem és a támadás munkája között. Magyar eleinte bizonytalankodott, szerelései ezúttal kevésbé sikerültek, mint passzai. A csatársorban Zilahi komoly tehetség, csak még a rutin hiányzik ahhoz, hogy igazi irányító legyen. Dömötör gyors akciói veszélyesek, Fenyvesi puhább, de leleményesebb szélső. Lengyel néhány nagy lövéssel tűnt ki. Schiller egyszerűbb képességeivel csak arra igyekezett, hogy rajta ne törjön meg a csatársor vonala.

(Ami a Hungáriát illeti – a balfedezet helyén felbukkanó Sebes húszegynéhány év múlva „Guszti bácsi" néven gyúr aranycsapatot a magyar futball számára.)

*

A korszak sportújságíróinak jó orra van. Hamarosan felfedezik a Kerület Bíró Sanyijában a klasszis ígéretét. A Sporthírlap már 1930. október 18-án portrét közöl róla.

*

A „kerületi" csapat fiatal hátvédje immár a válogatás szempontjából is komolyan számításba jön. Ő az a játékos, akire a meglehetősen stagnáló magyar futballtermésnek a legnagyobb szüksége van: ideális hátvéd.

Ahogyan Senkey Imre karonfogja és bemutatja, valami kedves, gyerekes félszegséggel hajol meg – és elpirul. Karcsú, arányos termetű fiú, intelligens, lányos arca van és elnézést kér, ha nincs még gyakorlata az interjúadásban.

Mindössze 19 éves. A Határ utcai grundok gyermeke, 1927-ben már rendes labdával játszott a III. kerületiek ificsapatában, ahonnét 1929-ben került be a Kerület proficsapatába. De siet megjegyezni, hogy neki nem a pénz a fontos. Ő szerelemből játszik, imádja a futballt: mint elektrotechnikusnak van rendes polgári keresete is.

Mint bekk, Mándi az ideálja. Az ő iskoláját tartja a legcélravezetőbb hátvédstílusnak. Tervei? Amíg lehet dolgozni és minél tovább futballozni. És minél többször válogatott szeretne lenni.

Ez kérem a Bíró Sándor. Akarom mondani Sanyi. Tessék csak megtanulni ennek a keménykötésű fiúnak a nevét, mélyen tisztelt és nagyérdemű közönség, mert még nagyon sokszor fognak tapsolni neki.

*

A Kerület az utolsó két mérkőzését elvesztette és így az őszi forduló végén a bajnoki táblázat ötödik helyén állt. Az év utolsó napjait viszont kellemesen töltötte. Spanyolországba ruccant ki a csapat vagy két hétre. Andalúzia válogatottját kétszer legyőzte és produkált egy nagyon érdekes, mai szemnek végtelenül furcsa eredményt is:

Real Madrid – III. ker. FC 7 : 2 (3 : 2). Ami az ügyet még izgalmasabbá teszi: a Kerület 2 : 0-ra vezetett.

A tavaszi szezont gyatrán kezdi a Kerület. 3 : 1-re kikap a Budai 11-től, de aztán egy hétre rá . . . Idézzük a Nemzeti Sport 1931. február 23-i számát . . .

*

III. KER. – FERENCVÁROS 1 : 0 (1 : 0)

A jobban és szerencsésebben játszó csapat győzelme – szerencsés góllal. Góllövő: Fenyvesi.

Üllői út, 6000 néző. Bíró: Karsay.

III. ker.: Fehér – Werner, Bíró – Beretvás IV., Lutz, Magyar – Fenyvesi, Borbély, Zilahi, Lengyel, Győry.

Ferencváros: Angyal – Takács I., Korányi – Lyka, Bukovi, Berkessy – Táncos, Takács II, Toldi, Szedlacsik, Lázár.

(Nem örült a játéknak egyik csapat sem. Főleg a Ferencváros irtózik a sártól. Bukovi mondja is, hogy nem futballozni való az ilyen talaj. A balbekk: Korányi – noha a hét folyamán az a hír járta, hogy a mély talajon Pappot szerepeltetik.

Óbudát nem izgatja a talaj. Fényképezik a csapatot az öltözőben és ez elvonja a figyelmet a mérkőzésről.)

És a „szerencsés" gól . . .

A 28. percben Győry elfut – itt hibásan reklamált a Fradi lesállást – s a szélsőt szerelik ugyan, de a röviden mentett labdát Magyar hosszan jobbra vágja át, ahol Fenyvesi Korányi mögött lesen áll, egyébként egészen ártatlan. De mit tesz Korányi? Lyukat rúg! Fenyvesi nyugodtan elcsípi a labdát, még megy is egy kicsit s közeli lövését Angyal csak a kapulécnek bírja tolni, onnan az bepattan.

(És a Kerület ismét negyedik a bajnoki táblázaton.)

Aztán egy pirosbetűs nap: 1931. május 25., hétfő, a Magyar Kupa döntője . . .

Másnap a következő címáradattal van tele a Nemzeti Sport első oldala:

A KEVÉS KILÁTÁSSAL INDULÓ III. KER. FC NYERTE A MAGYAR KUPÁT

Az Óbudaiak derekasan küzdöttek és okosan játszottak, különösen a zöldfehérek ellen, akiket nemcsak a vasárnapi hosszabbított meccs fárasztott el, hanem a „pihent erők kedvéért felforgatott összeállítás is nagyon károsan befolyásolt – Vasárnap csak minimális gólaránnyal tudott győzni a III. ker a Bocskai ellen, hétfőn már 4 : 1-re verte a Ferencvárost – A Hungária nagyszerűen tartotta magát a Ferencváros ellen, a meghosszabbítás félórájában azonban tíz emberrel játszva erősen visszaesett – a harmadik helyet könnyen biztosította magának a Hungária a gyengén játszó Bocskaival szemben.

Az 1930–31. évi Magyar Kupa befutója: 1. III. ker. FC, 2. Ferencváros, 3. Hungária, 4. Bocskai.

(Ez idáig mind cím volt. Ám a Kerület csillagos órája megérdemli, hogy ezúttal a teljes tudósítást idézzük. Elöljáróban: a Kupa utolsó két fordulóját két nap alatt rendezték. Az elődöntőben a Ferencváros hosszabbítás során verte a Hungáriát (6 : 3), a Kerület szoros meccsen (2 : 1) a Bocskait. Aztán következett a döntő . . .)

A kupa-győzelemért:

III. KER. FC – FERENCVÁROS 4 : 1 (3 : 0)

Meglepő, de megérdemelt győzelemmel szerezte meg a III. ker. a kupát a régi nagyágyúit sikertelenül próbálgató Ferencvárossal szemben.

Góllövő: Zilahi, Győri, Zilahi, Steiner (öngól), Zilahi. Üllői út. 3000 néző. Bíró: Csárdás

III. ker.: Szulik – Werner, Bíró – Steiner, Lutz, Király – Fenyvesi, Borbély, Zilahi, Győri, Dömötör.

Ferencváros: Angyal – Korányi, Papp – Fuhrmann, Bukovi, Lázár – Táncos, Toldi, Sárosi, Turay, Kohut.

(A kupadöntő kerete nem emlékeztet a Wembley-stadionra. Nem volt százezer ember, még 3000 is alig. A Ferencváros nem állt ki legjobb csapatával, hanem közelgő túrájára való tekintettel, kísérletezett. Csak a III. ker. vette komolyan a kupadöntőt: a gyümölcs nem maradhatott el. A Ferencváros hangulatának nem használt, hogy Bukovi körül némi bonyodalmak adódtak. A sokszoros válogatott centerhalf nem szívesen vállalta a játékot, de a vezetőség sem tágított, mert komoly mérkőzésben akart megbizonyosodni a formájáról. A csapat mégis bizalommal vág neki a mérkőzésnek, komolyan fogadko-

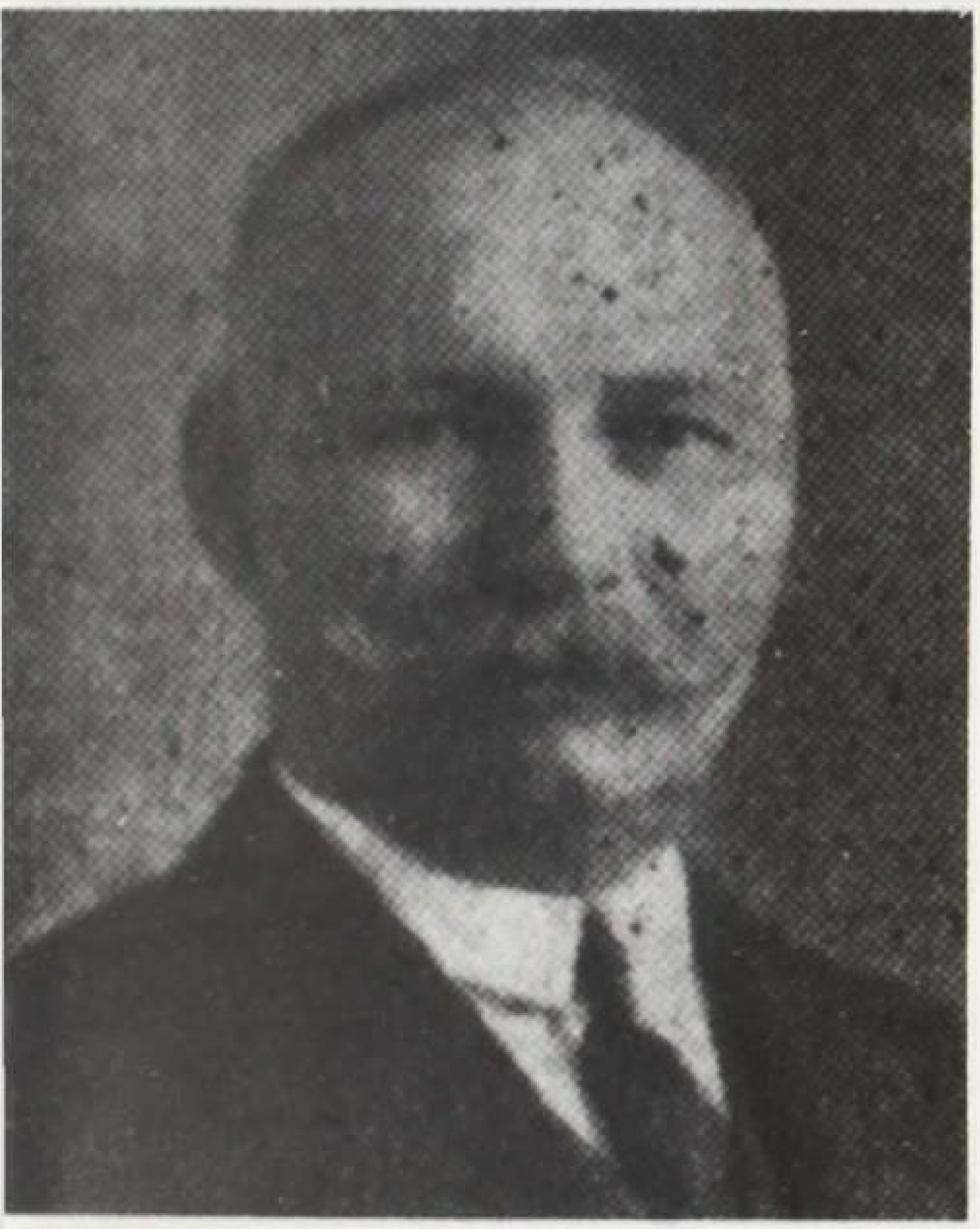

ANDRÉKA KÁROLY
a TVE egykori elnöke
és a Magyar Torna Szövetség
társelnöke az 1920-as években

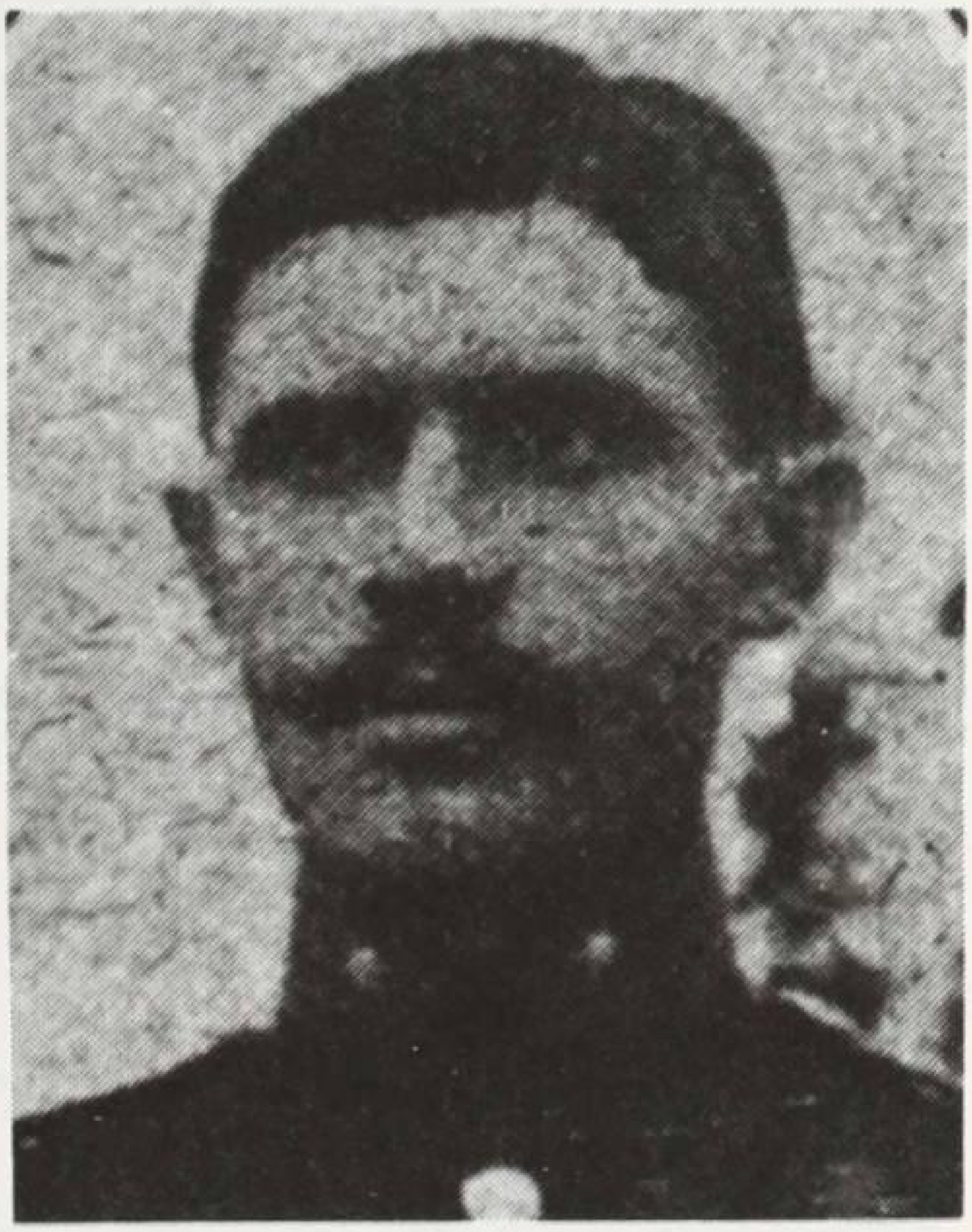

NAGY ISTVÁN
tartalékos hadnagy,
a TVE football-kapitálya
az I. világháború áldozata

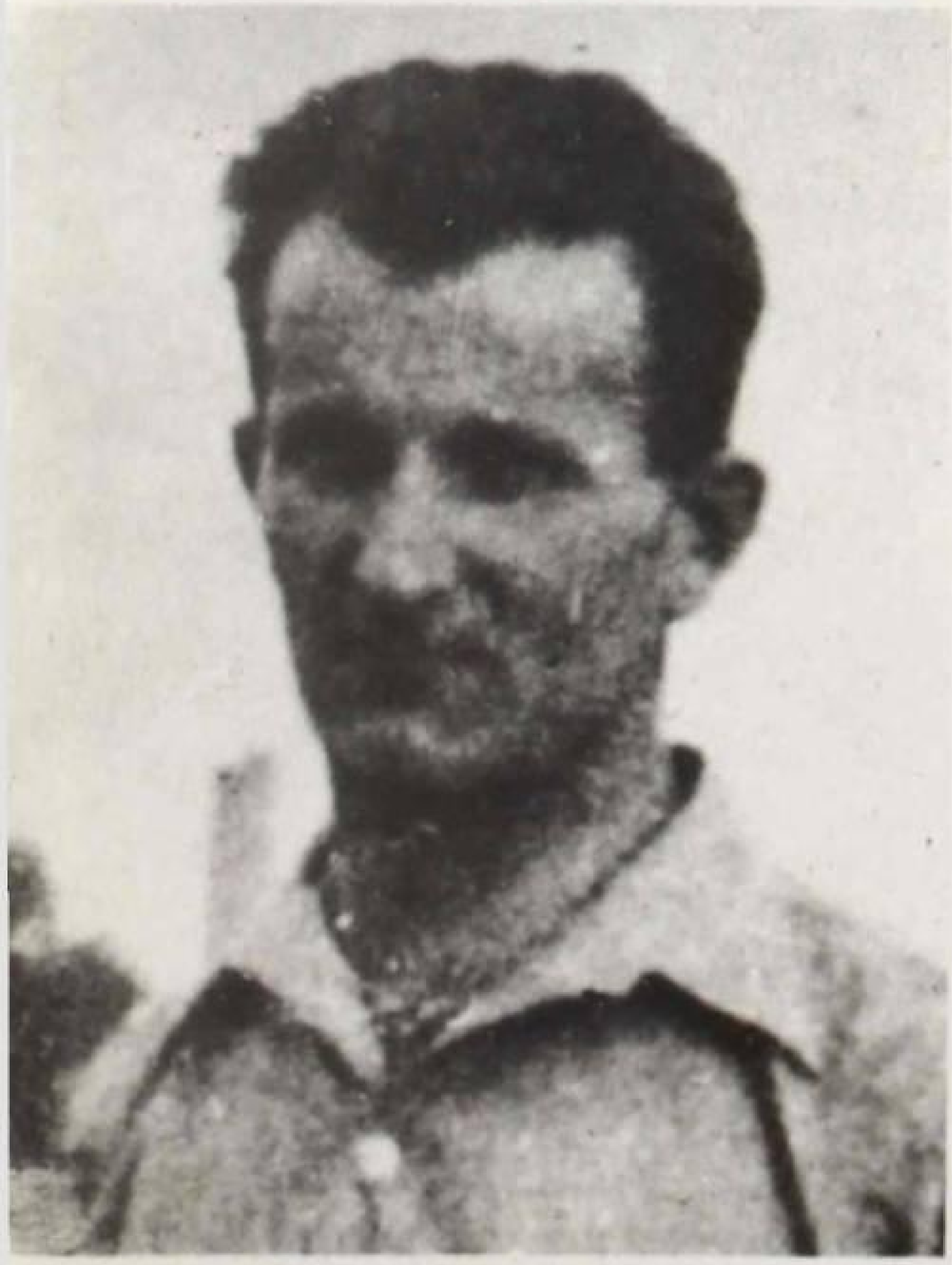

HORVÁTH II. LÁSZLÓ
a 20-as évek kiváló csatára
a III. ker. FC játékosa

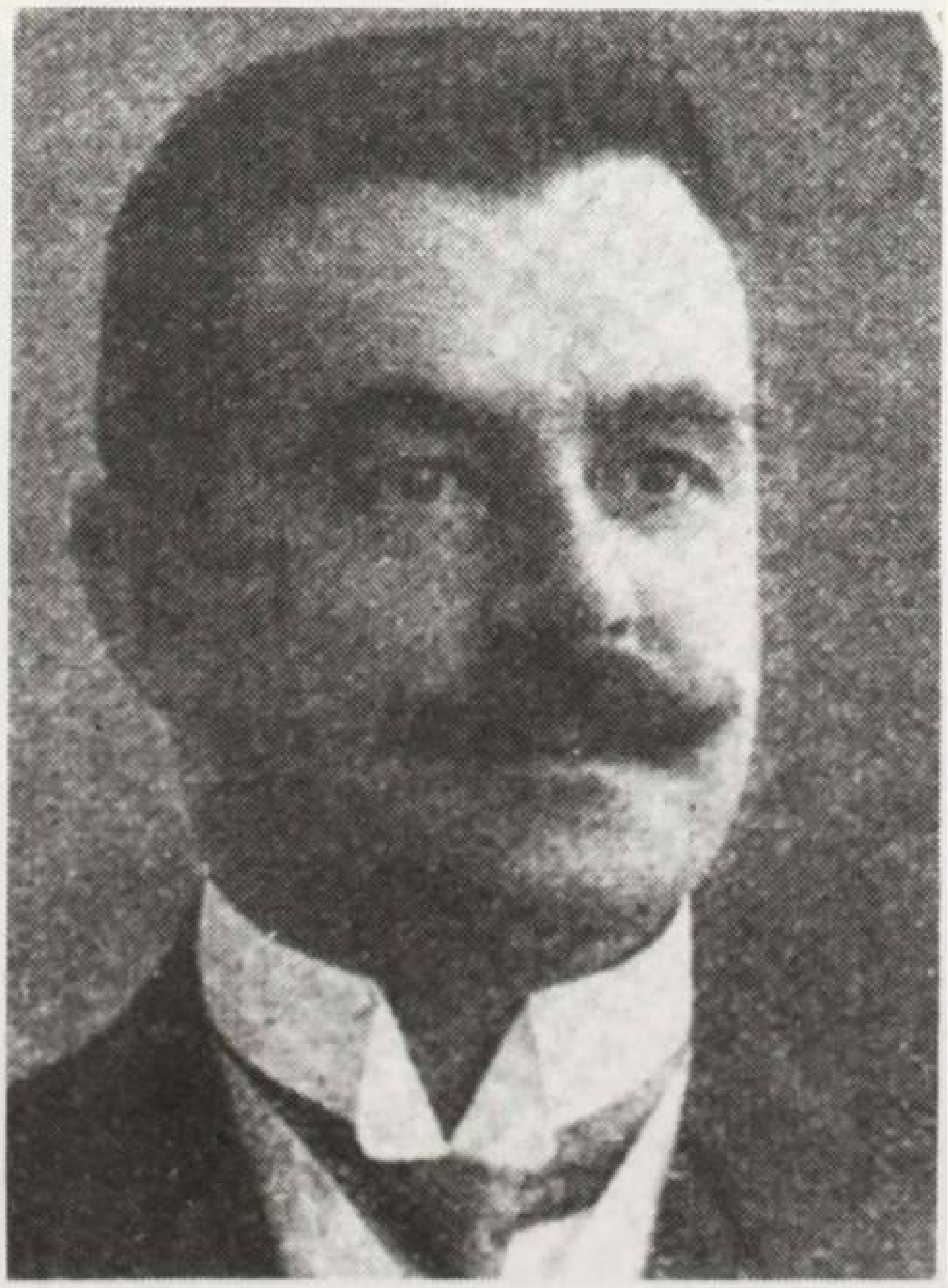

FAZEKAS JÁNOS
a TVE több sportágbeli sportolója
A felvétel 1914-ben készült

HÖNICH I. LAJOS
1903–1920 között
166 bajnoki mérkőzést játszott

SZABÓ JENŐ
az örökifjú footballista, 1913–30 között
223 bajnoki mérkőzésen vett részt

HIRES-HIRZER FERENC
a későbbi híres labdarúgó,
1934–35. évadban
a III. kerületben játszott

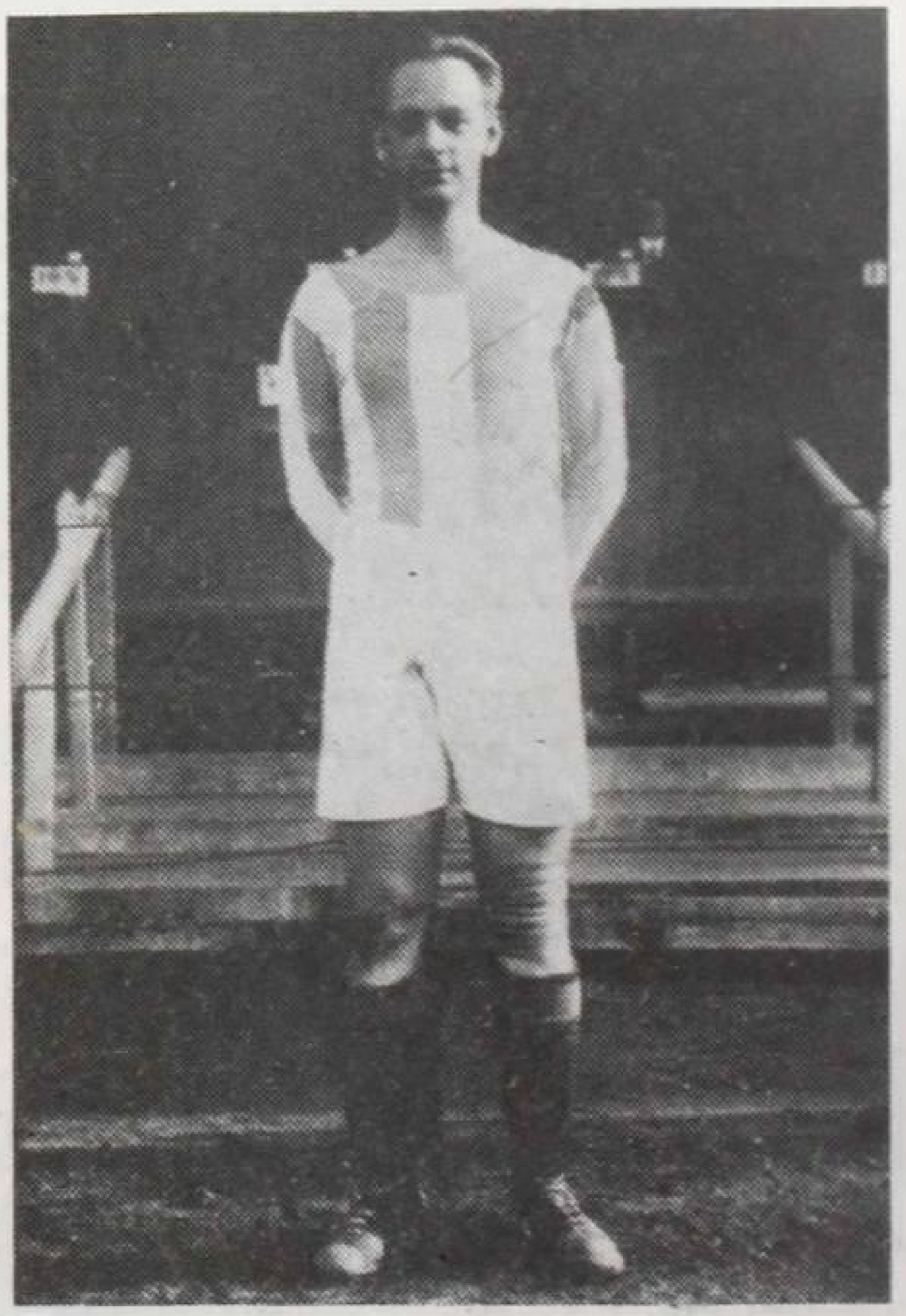

SENKEY I. IMRE
1927–30-ig hátvédként játszott
a III. ker. FC-ben,
de edzőként is dolgozott

Egy „ős-TVE" kép 1912-ből. A III. ker. TVE megverte az MTK csapatát 1:0 arányban.
A kép a III. ker. Torna és Vívó Egylet csapatát ábrázolja

III. ker. FC—Vasas 2 : 0 (0 : 0) Szulik az utolsó pillanatban Konyor lábáról szedi le a labdát

1932. III. 10.: Üllői út, Bajnoki mérkőzés: III. ker.–Vasas 2:0

Mienk a Magyar Kupa

1930-31
A „Budapesti III. kerületi Football Club"
Magyar Kupa győztes csapata és vezetősége.

A magyar kupanyertes csàpat tablója

1931: A nagy pillanat: a Ferencváros elleni győzelem után átveszi a csapat Schwőder államtitkártól a kupát

1932: Nagy meglepetés: A III. ker. 1:0-ra győz a Ferencváros ellen. Toldi és Szedlacsek egyszerre fejelnek, de a III. ker. védelme résen áll. Rohamoz a Fradi – győz a Kerület

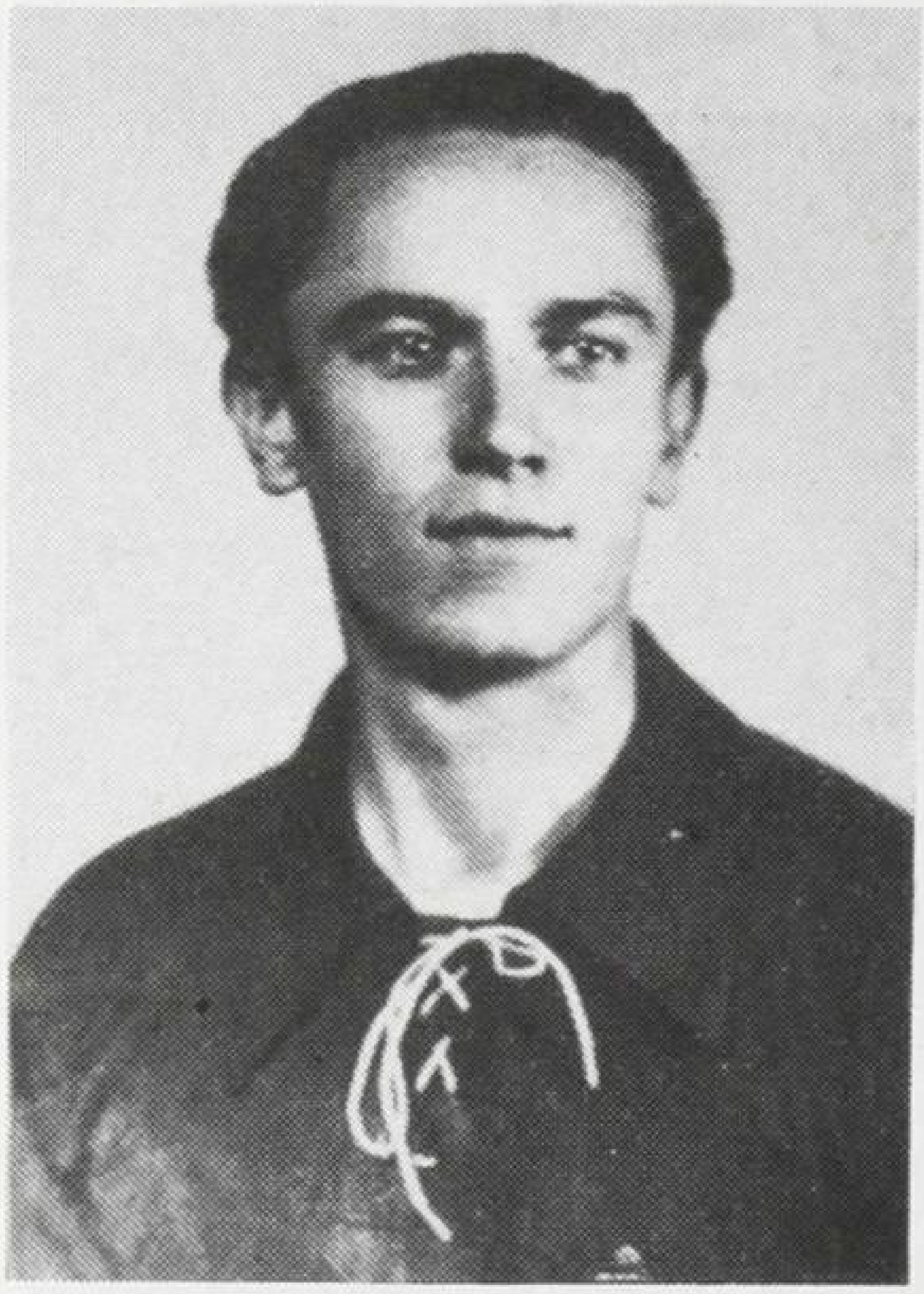

TAMÁSY ISTVÁN
1936–37. a III. ker. FC csatára

FEKETE JENŐ
1930–44 között 61-szer volt tagja
a III. ker. FC csapatának

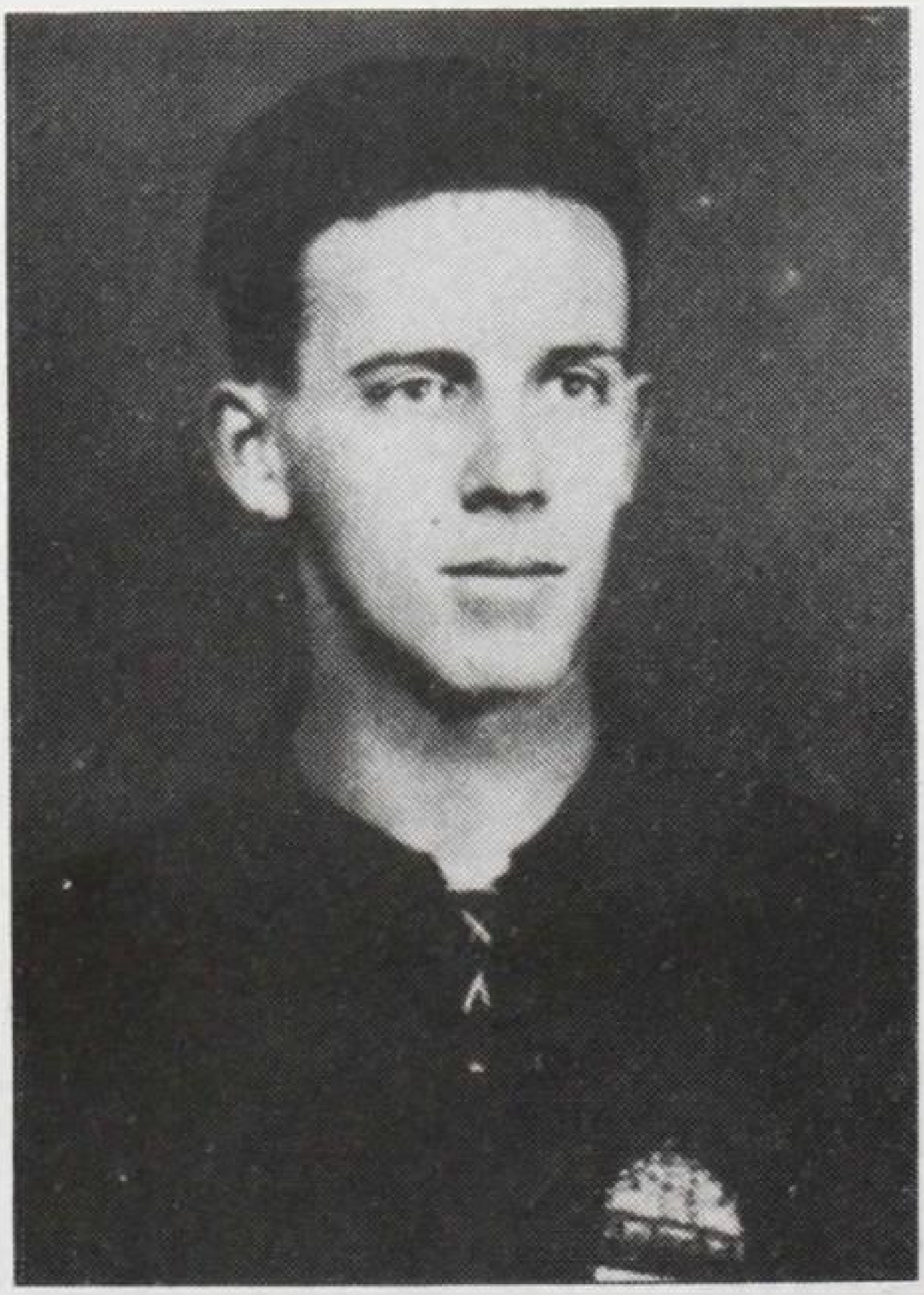

GYŐRI II. JÓZSEF
1930–44. 146 bajnoki mérkőzés
57 gól szerzője,
egyszeres válogatott

FENYVESI LÁSZLÓ
1929–36. 134 bajnoki mérkőzés
61 gól az érdeme.
Háromszoros válogatott

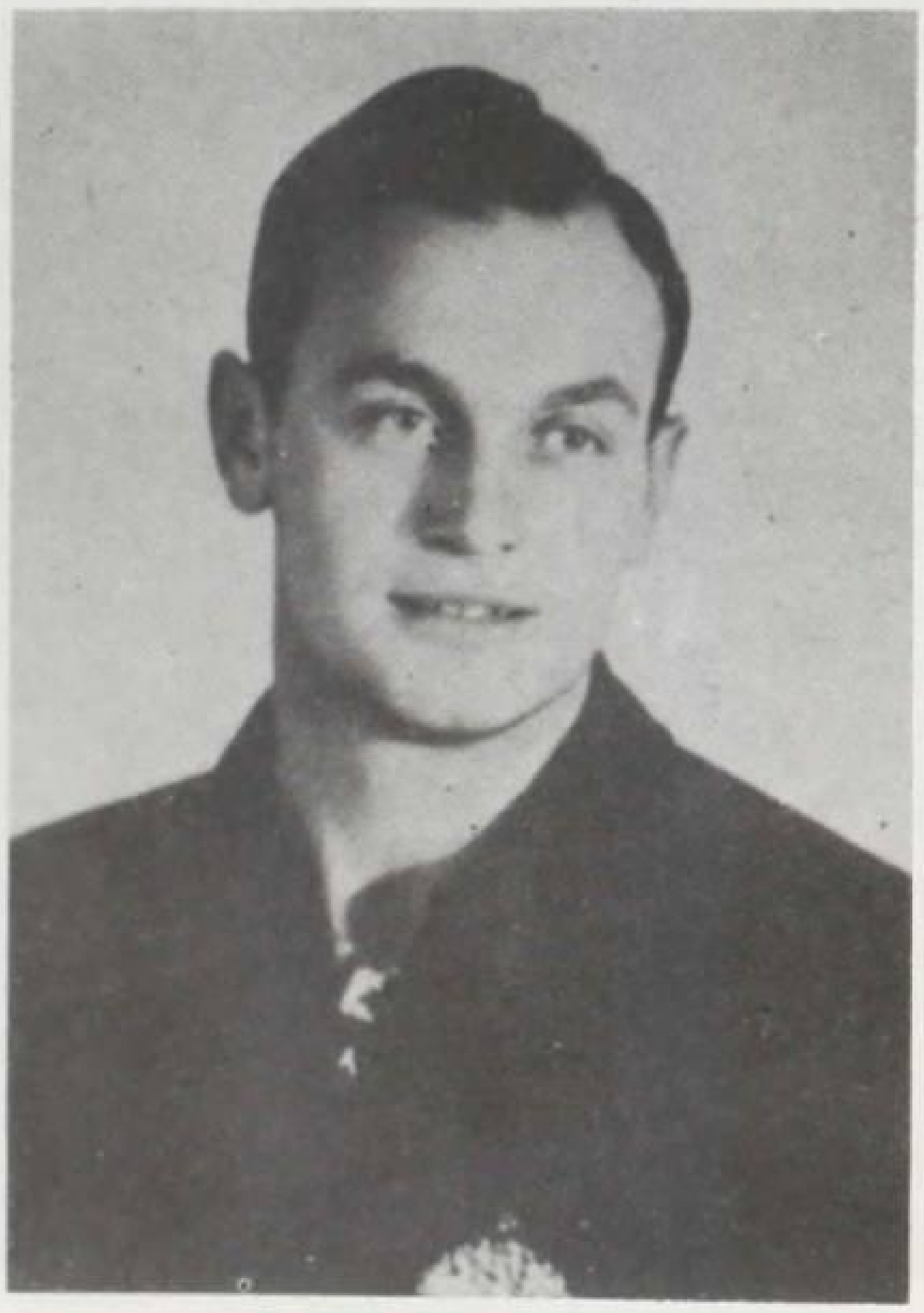

BIRÓ-BIER SÁNDOR
1927–34.
120 bajnoki mérkőzés
53-szoros válogatott

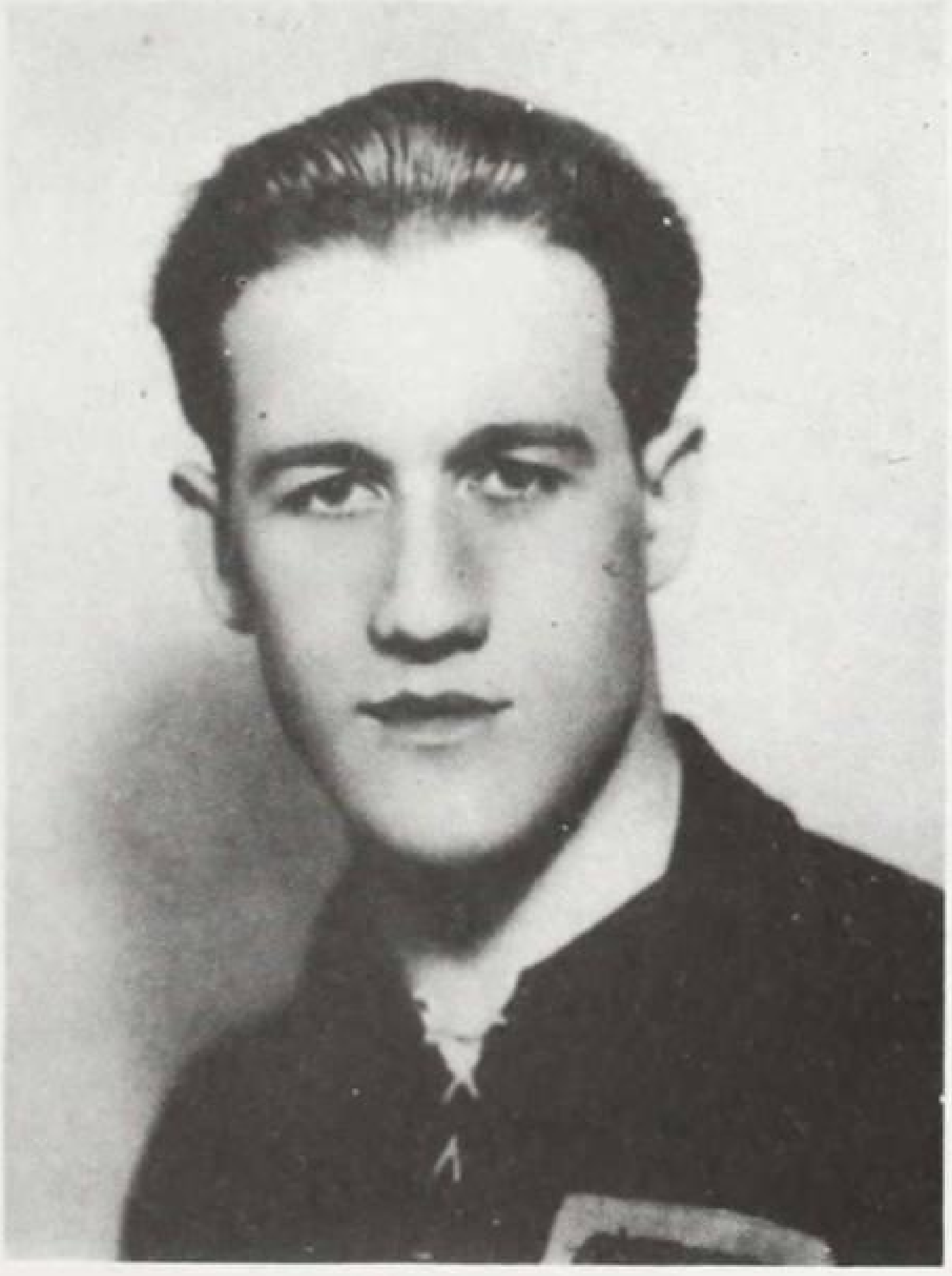

GALLINA KÁROLY
1932–36. Kapus
Háromszoros válogatott

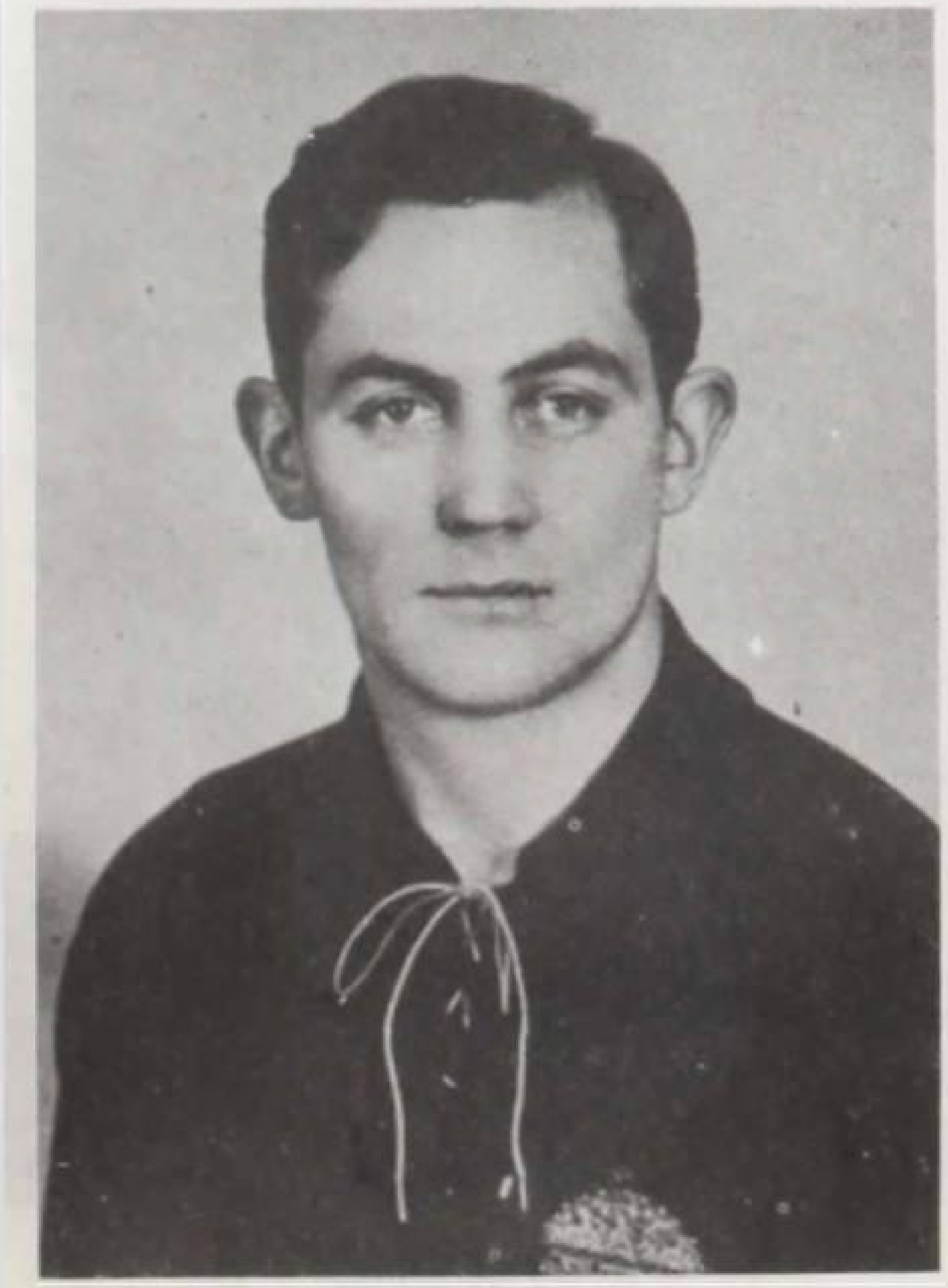

CSEH II. LÁSZLÓ
1926–28. 50 mérkőzés, 36 gól.
A híres „Matyi"
33-szoros válogatott

DÖMÖTÖR-DRÖSSLER-DÖRGŐ BÉLA
1920–34. 173 bajnoki mérkőzés
37 gól szerzője,
kétszeres válogatott

WERNER IGNÁC
1924–33. 145 alkalommal fedezetet játszott
Egyszer válogatott

FEHÉR FERENC
1929–31. Kapus, 41 bajnoki mérkőzésen
a III. ker. FC-ben

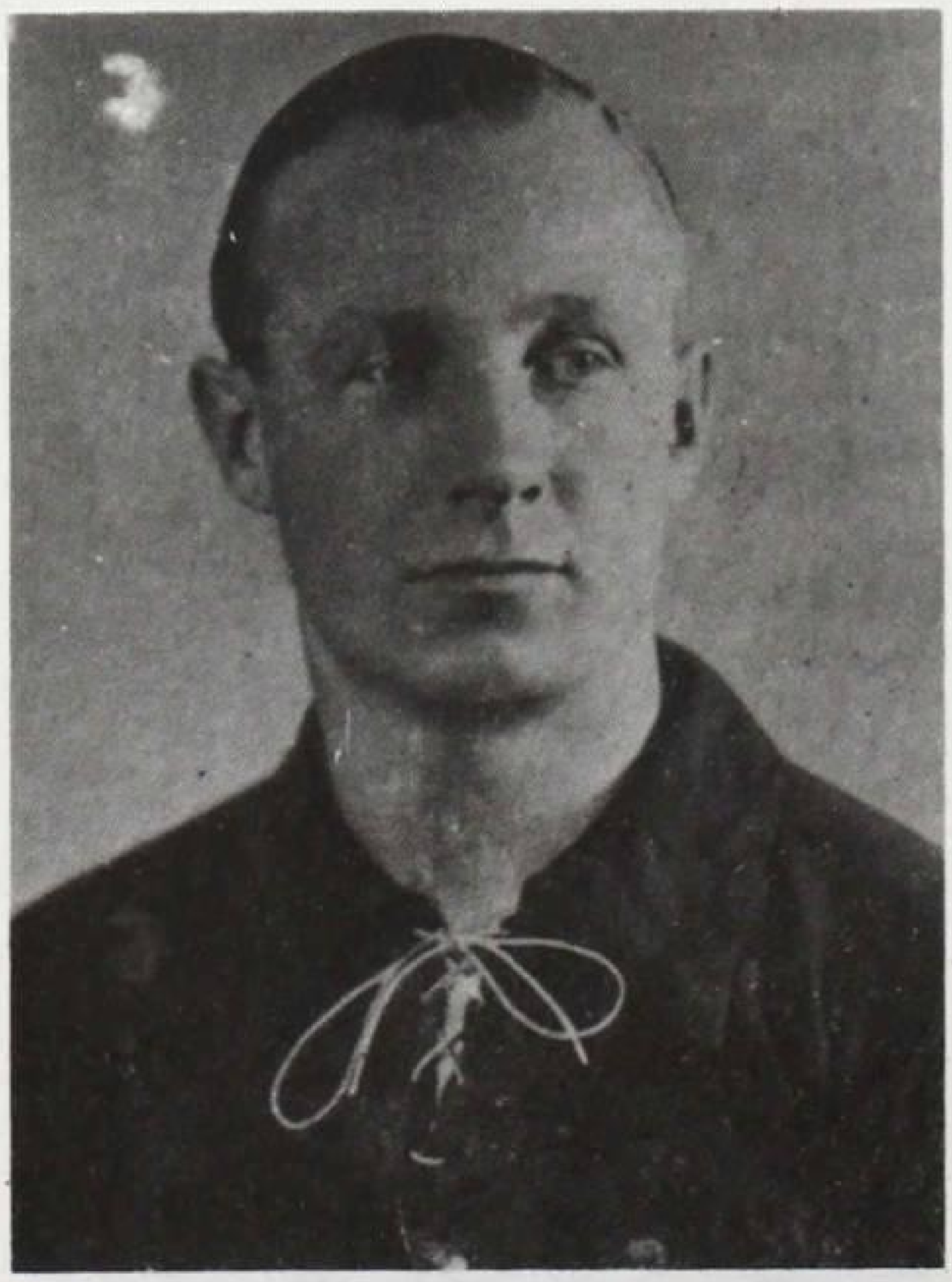

LUTZ II. LAJOS
1929–1936.
142 bajnoki meccs,
négyszeres válogatott volt

BIRI JÁNOS
1931–32. kapus.
20 bajnoki mérkőzést játszott
a III. ker. FC-ben. Ötszörös válogatott

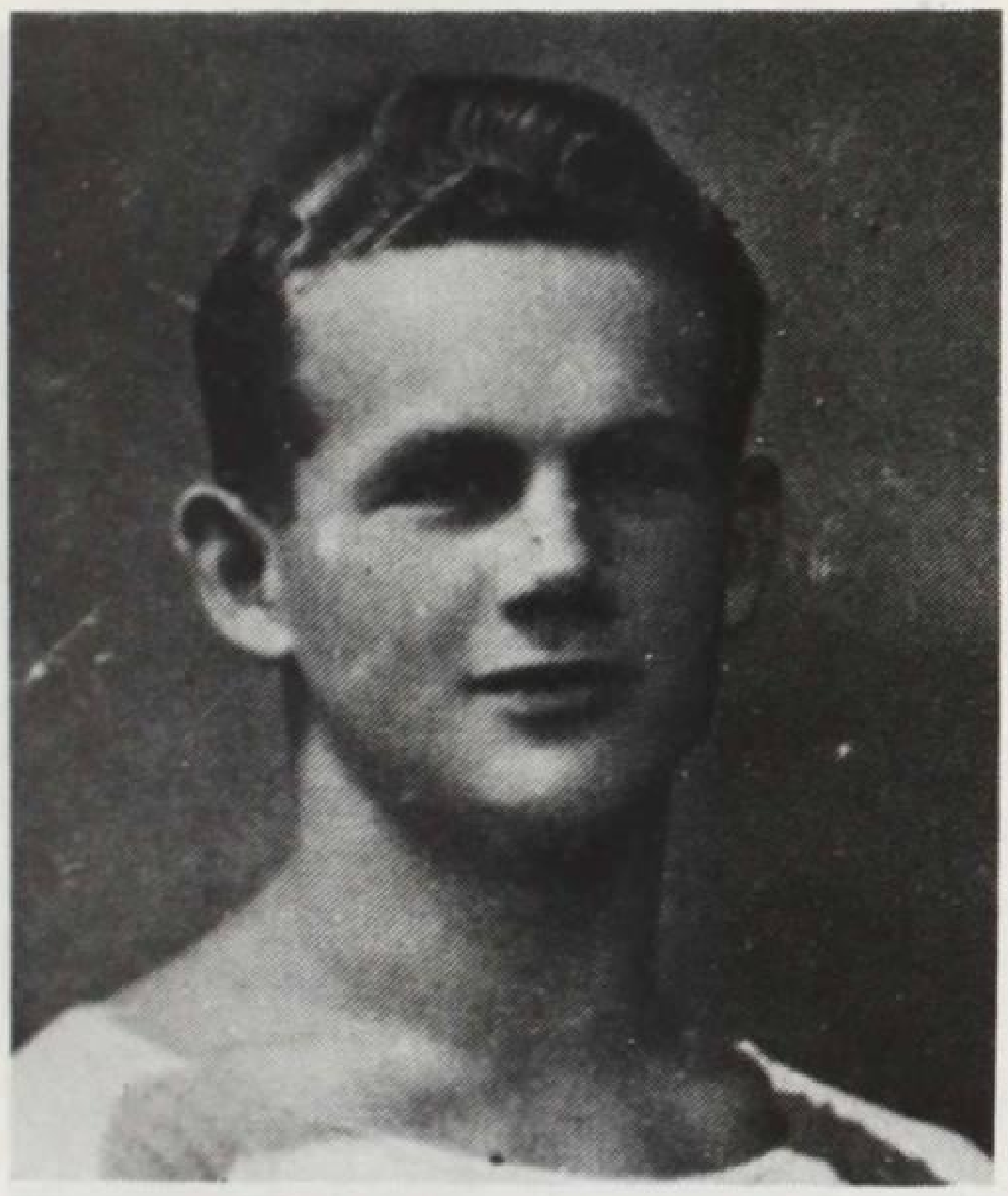

SZULIK JÓZSEF
1930–32 között
a III. ker. FC kapuvédője

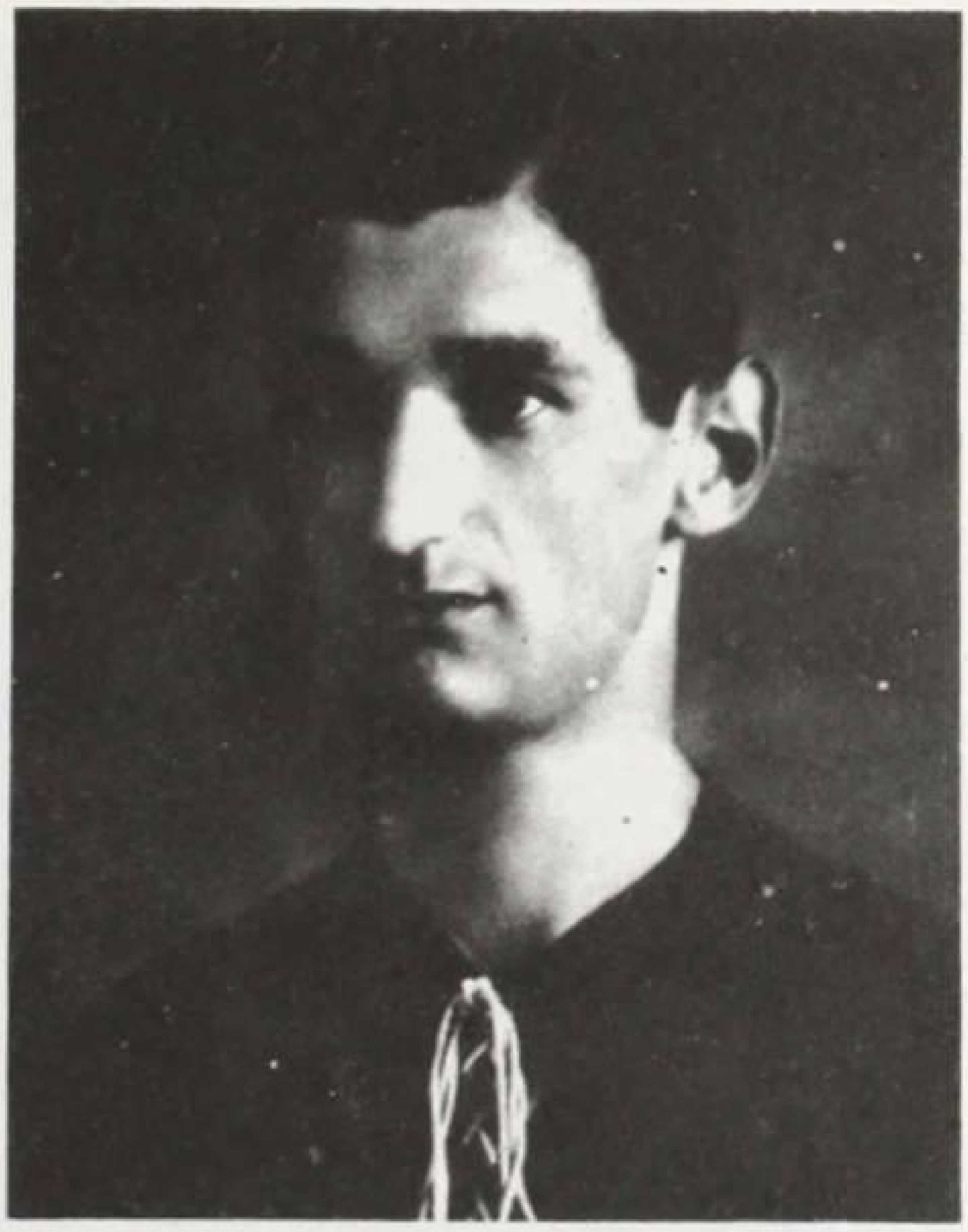

LUDWIG BÉLA
1913–19. A TVE 42 bajnoki mérkőzésén
3 gólt lőtt, egyszer válogatott volt

NEUHAUS JÁNOS
1918–29. kapus.
190 mérkőzésen védett,
sőt 3 gólt is rúgott.
Hétszeres válogatott

SÁRVÁRI SKWAREK GYÖRGY
1920–36.
115 mérkőzésen 32 gól szerzője.
Kétszer volt válogatott

árkupa

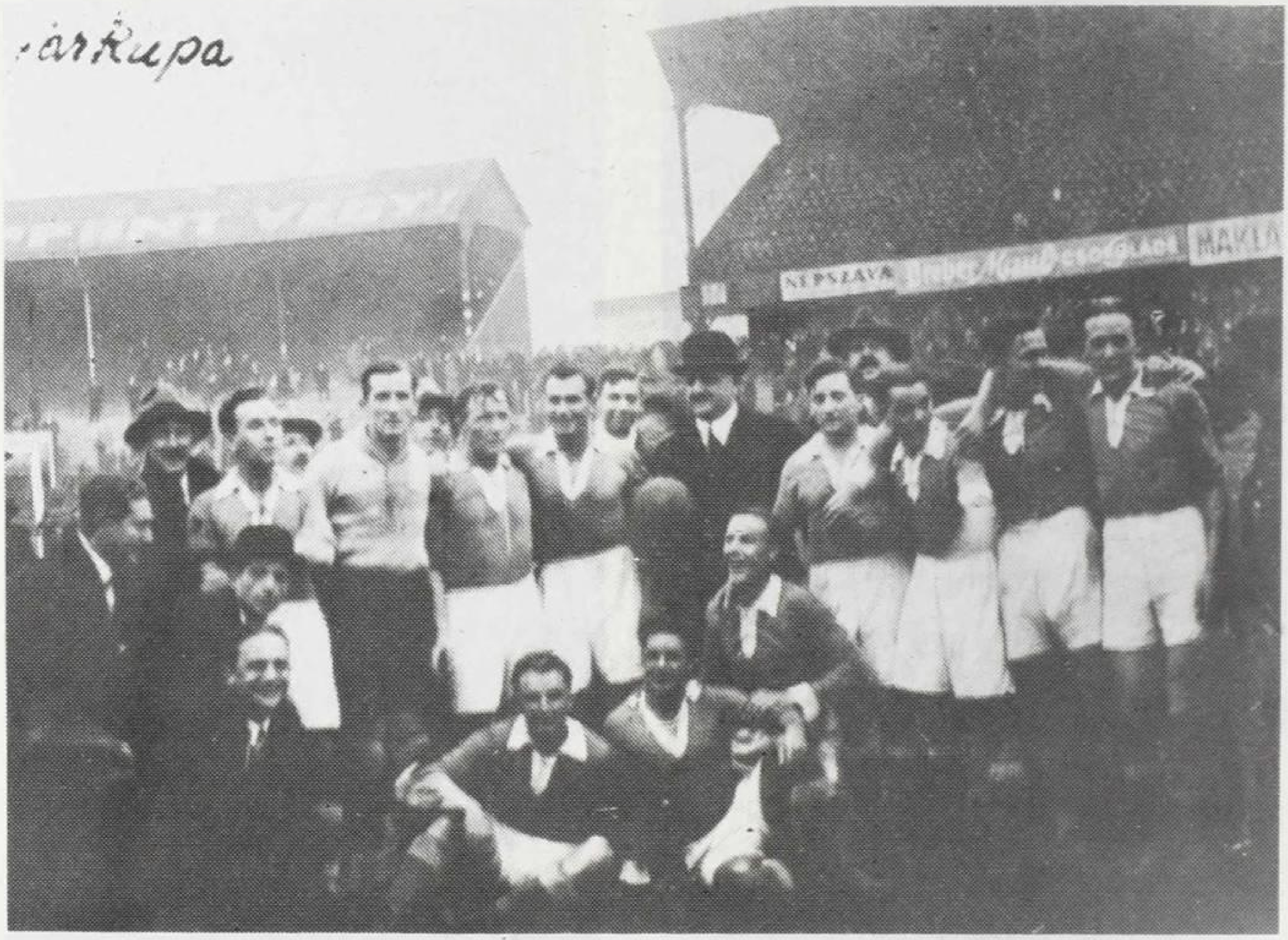

1932. XII. 4. III. ker FC–Ferencváros 3:2 (1:1)
Ez a csapat verte a Fradit!

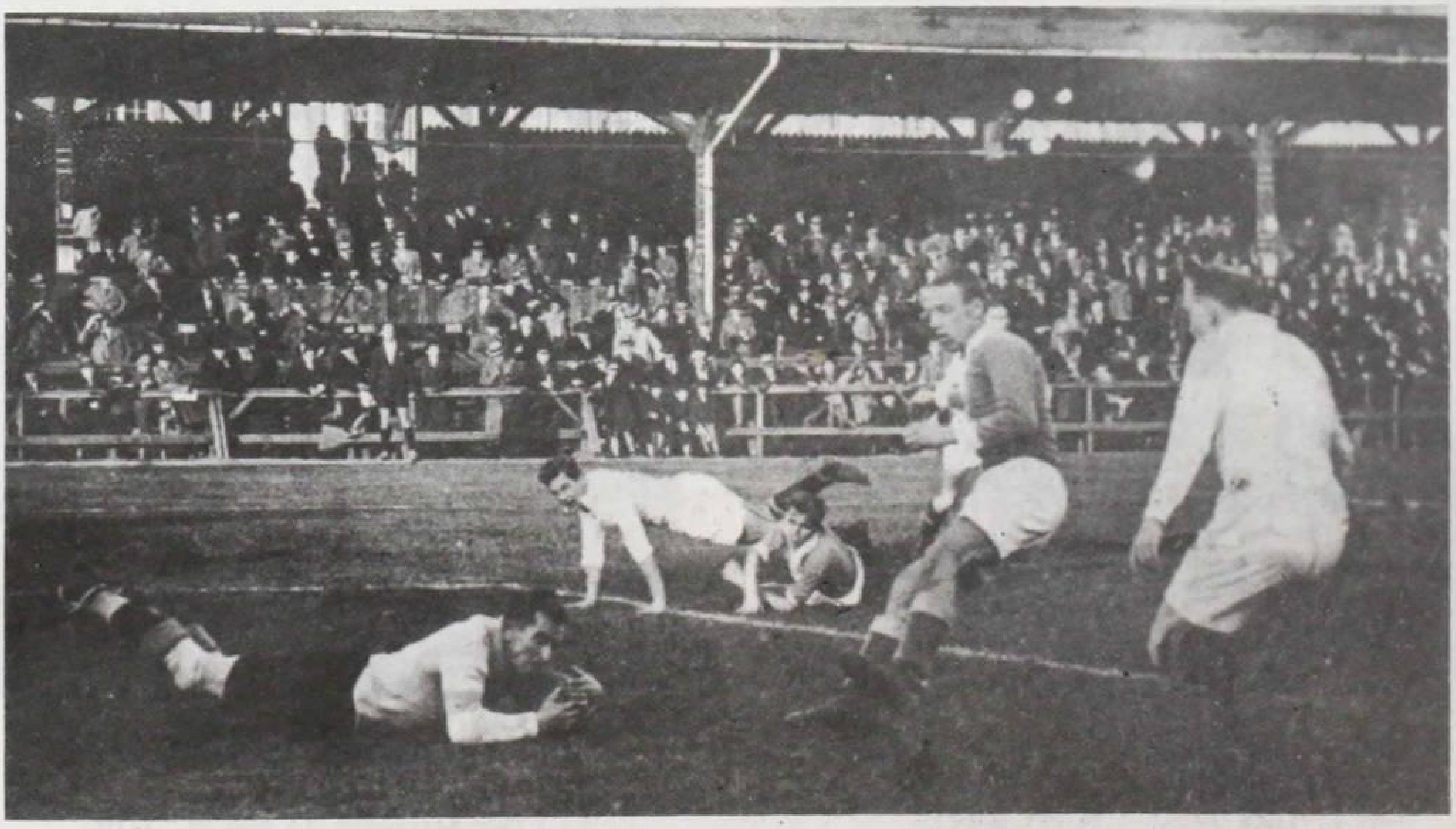

1931. X. 26. III. ker. FC–Hungária 0:0. Cseh II. elől
– mint a mérkőzés folyamán annyiszor – tisztáz a „Kerület" védelme

A Textilfestő csapata az ötvenes évek közepén. Az edző: Kóródi Rezső, aki sok-sok éven át volt elnöke és edzője az egyesületnek

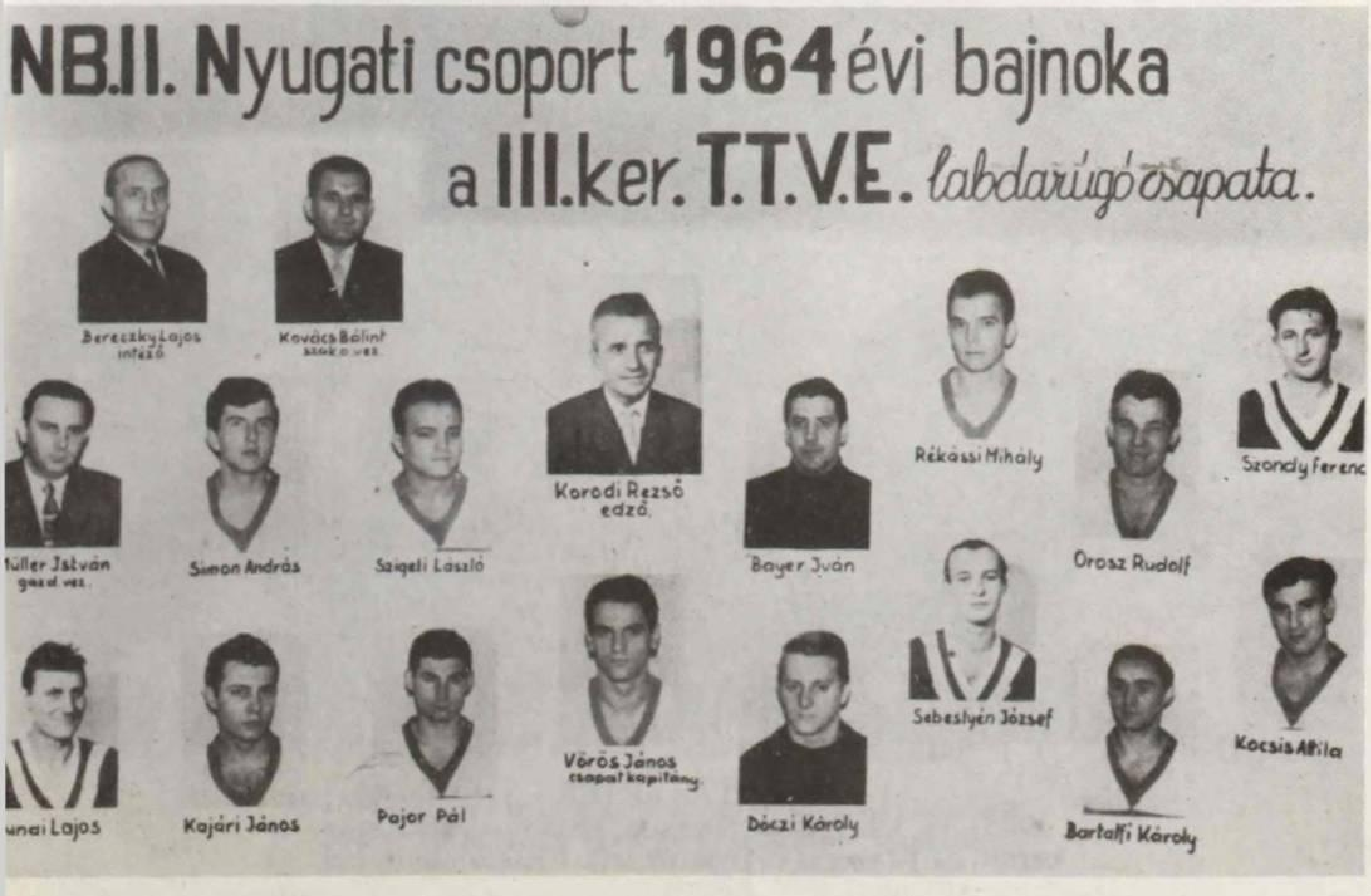
NB.II. Nyugati csoport 1964 évi bajnoka
a III.ker. T.T.V.E. labdarúgó csapata.
Bereczky Lajos intéző
Kovács Bálint szak.o.vez.
Korodi Rezső edző.
Rékássi Mihály
Szondy Ferenc
üller Jstván gazd.vez.
Simon András
Szigeli László
Bayer Jván
Orosz Rudolf
Sebestyén József
Kocsis Attila
unai Lajos
Kajári János
Pajor Pál
Vörös János csapat kapitány
Dóczi Károly
Bartalfi Károly

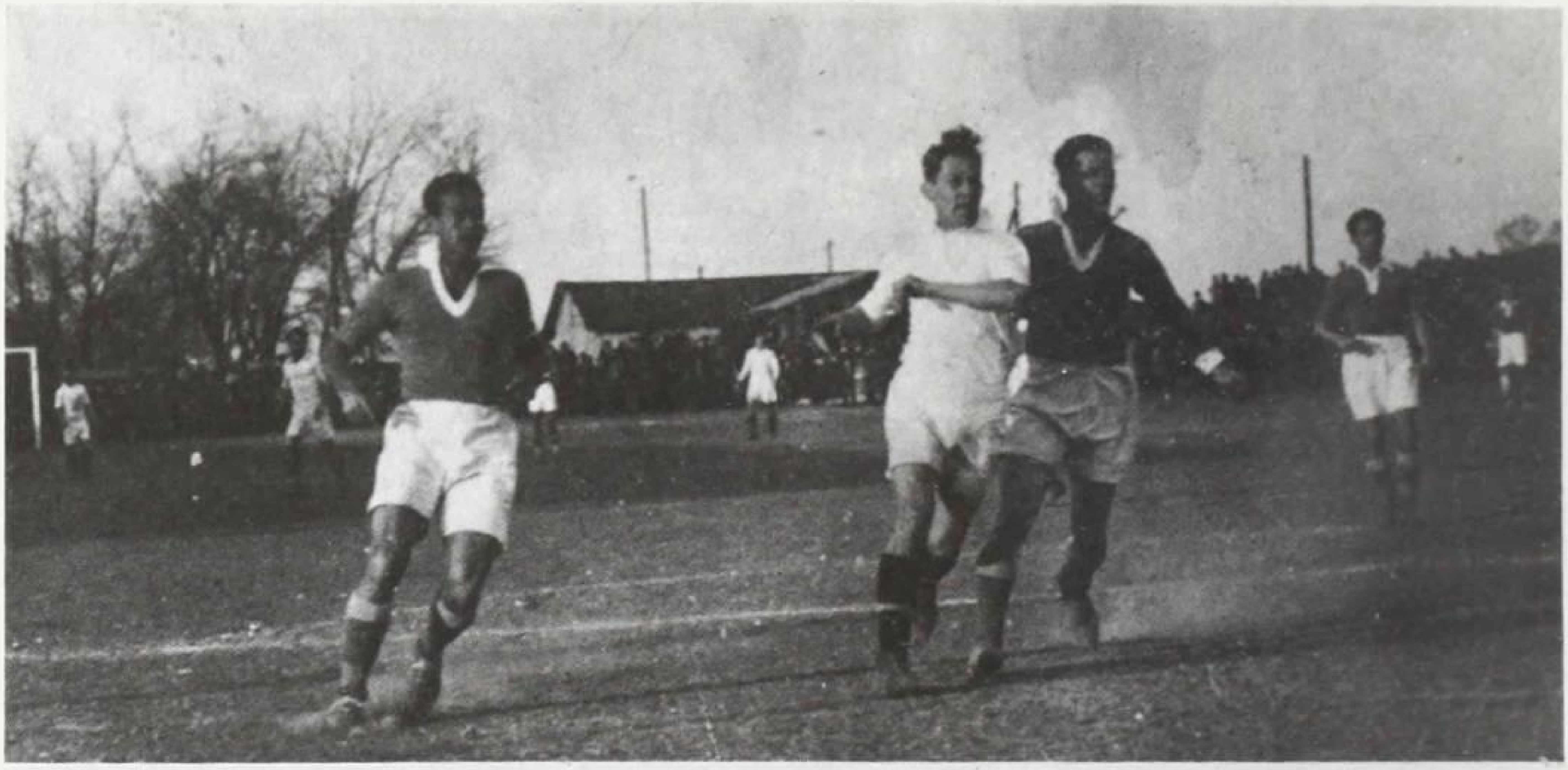

1933. IV. 2. Hungária–III. ker. FC 2:1 (1:1).
Bíró és Győri II közös erővel ment Cseh II elől

PALOTÁS PÉTER
1945–48. III. kerület játékosa, később az MTK-hoz
került, és 24-szeres válogatott lett. Fiatalon hunyt el

KORÉNYI OLGA

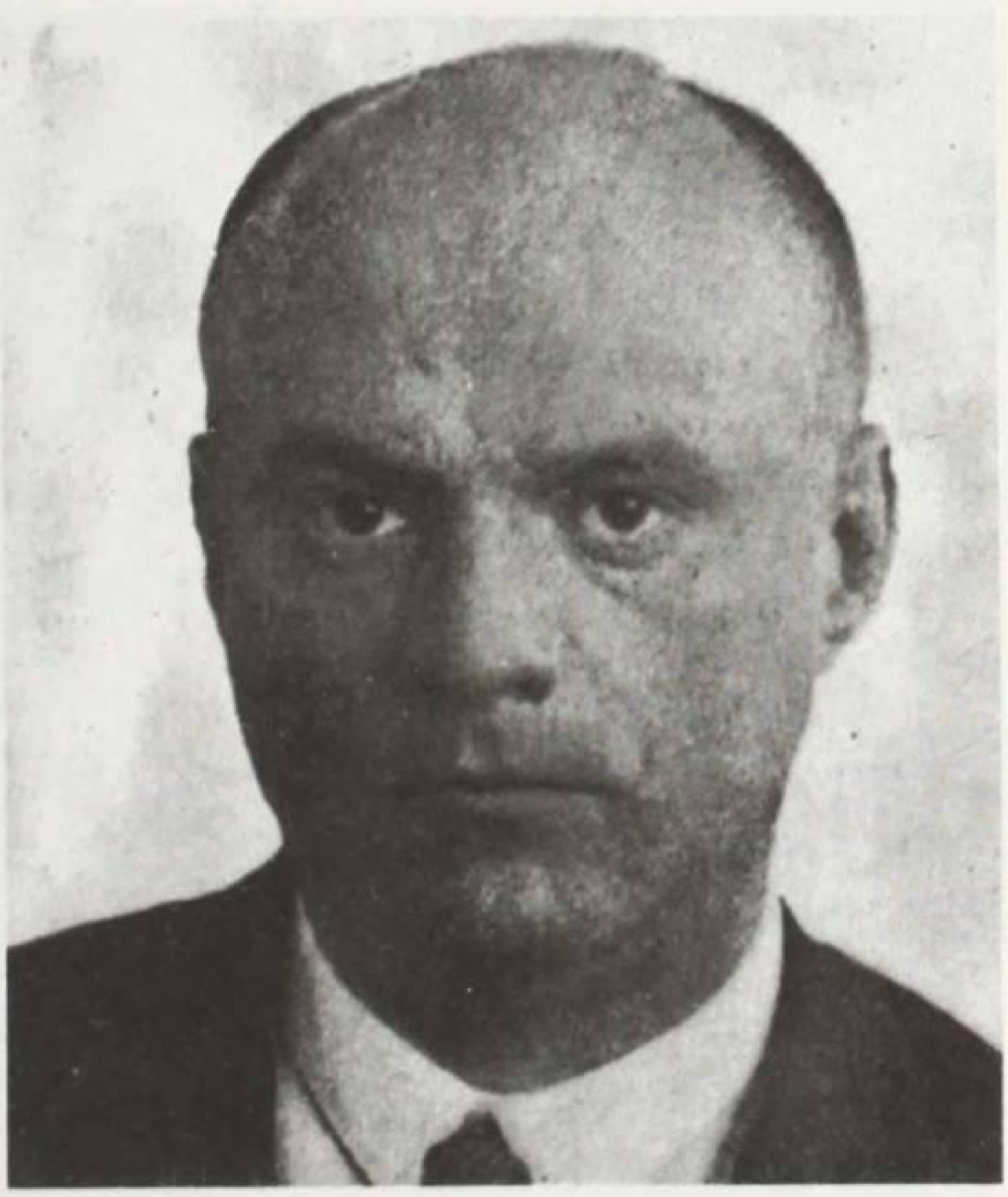

KOMJÁDI BÉLA

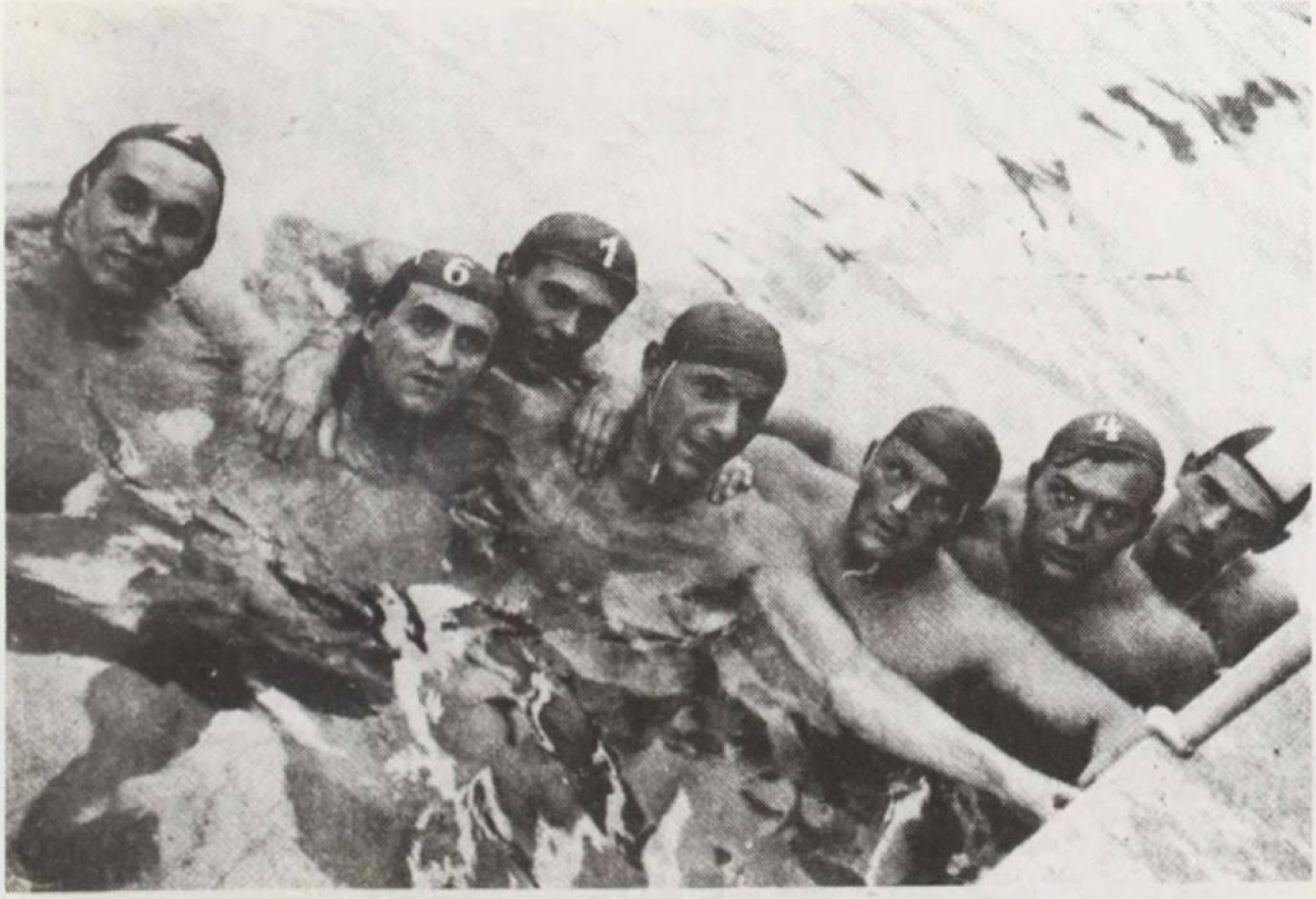

1936: Olimpiai bajnok a magyar vízilabda válogatott.
Jobbszélen Bródy György a „Kerület" játékosa

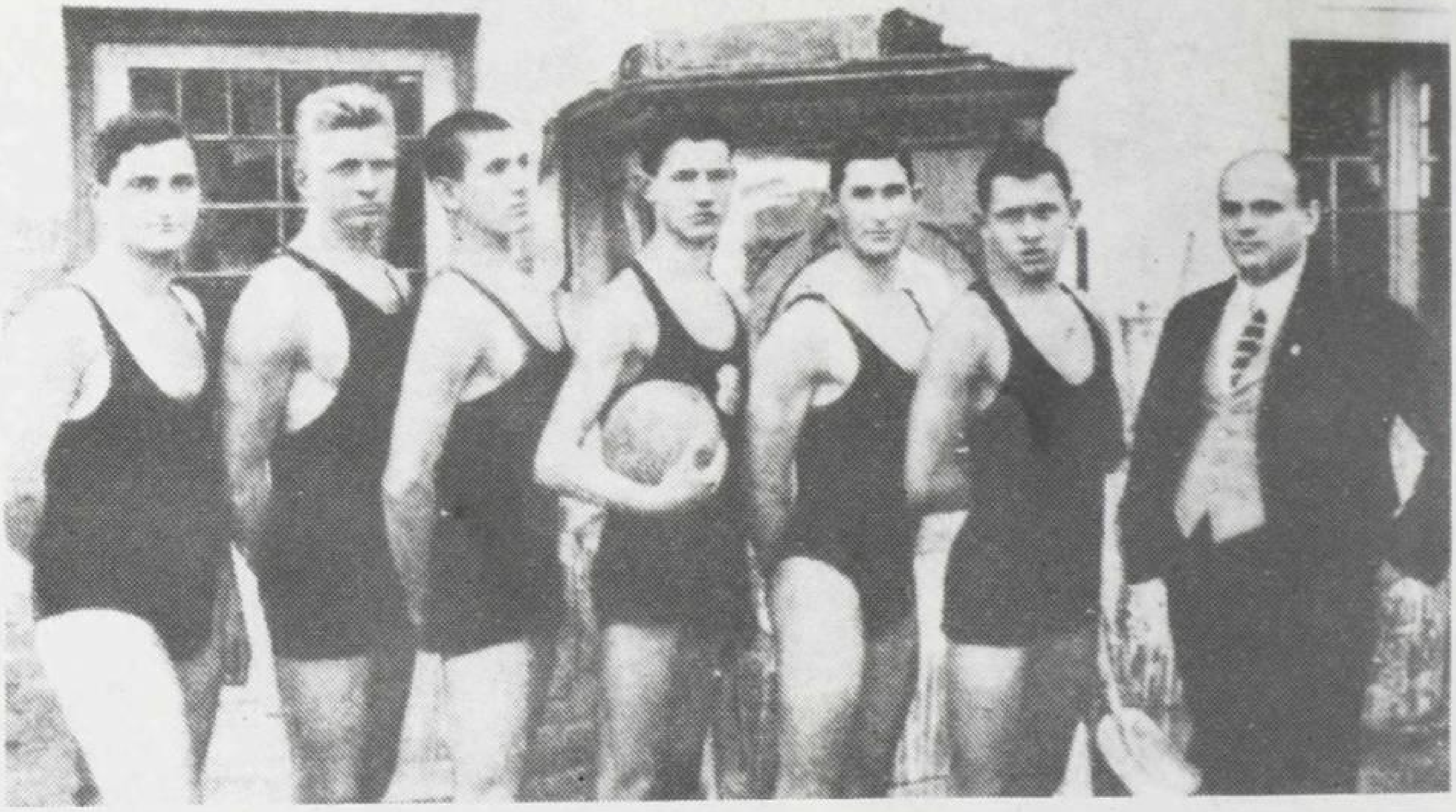

Egy régi „Kerület":
Gáspár, Machán, Schaffer, Bory, Köves, Keserű I. és Komjádi Béla

1928: Túrára indul a TVE Póló csapata.
Nádas Nándor szakosztályvezető, Czele, Sárkány, Róbert, Musitz, Holba, Rudas, Susztrovich, Bródi, Barta és Gajda Béla szakosztályi elnök

1986. tavasz: III. ker. TTVE-Esztergom mérkőzésen
Tóth Attila és Zsély László harcban a védőkkel

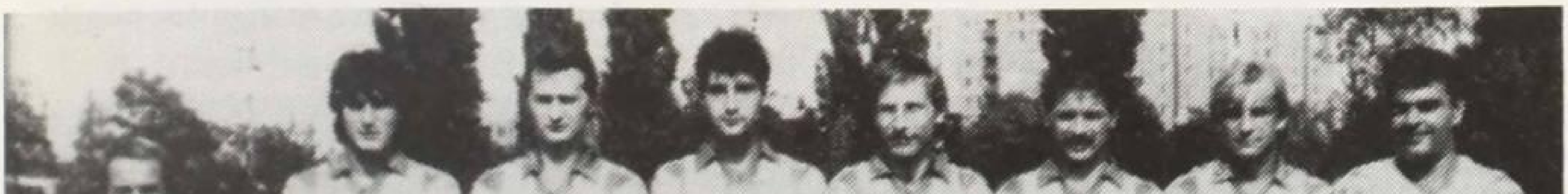

A „Reménycsapat", 1986 ősz:
Balról: Bacsó edző, Sólyom, Márton, Tóth A., Gábor, Fülöp, Major, Imre, a gyúró.
Középen: Pozsonyi, Lazsányi, Koritár, Lukács, Nahoczky, Zsély, Hegyi, Pém.
Guggolnak a kapusok: Furák, Zay, Almási

A TTVE örök hivatása a nevelés. Serdülők a fényben

Gólöröm

zik, mert a legtöbb játékosnak nincs még „kupája", ami alatt a Magyar Kupa kicsinyített mása értendő.

A III. kerületből csak Magyar hiányzik, akinek tegnapról mára megdagadt a sérült bokája, helyét így Királynak adja át. A hangulat: Belemegyünk, meg lehet verni a Fradit!)

Meglepő a III. ker. vezetőgólja
a második már kevésbé, a harmadik már magától értetődő

(A mérkőzés leírásából vegyük ki csupán a gólokat.)

A III. ker. lendületes és a 4. percben Korányi kornerra ment Dömötőr elől. Dömötör kornerét kifejelik, a labda Királyhoz kerül, aki laposan küldi vissza a kapu elé, ahol Zilahi állítja meg, kicselezi vele Korányit s a hatosról behelyzi. (1 : 0)

A 10. percben folytatódik a meglepő események sora: Borbély Fenyvesivel összejátszik, majd középre gurít, Győrit senki sem zavarja s a balösszekötő a tehetetlen Angyal mellett kényelmesen hálóba tolja a labdát. (2 : 0)

A 22. percben Bukovi egy összecsapás során megsérül és helyet cserél Sárosival. Az ifjú mindenes jóformán még hátra sem ér a fedezetek vonalába, amikor Korányi elengedi Dömötört, aki középre ad Zilahinak. A center puhán, laposon lő s a vetődő Angyal előbb úgy tesz, mintha védené, hogy a második ütésével gólba segítse a labdát. (3 : 0)

A második félidő 13. percében Táncos ártatlan labdájánál félreértés támad az óbudai védelem tagjai között: Szulik kijön, Steiner ugyanekkor haza akar fejelni s a labda a kapus mellett az üres kapuba döcög (3 : 1)

A 30. percben Fenyvesi a vonalról hátraível. Zilahi a két bekk között pontosan fejére kapja a labdát és derékból lendített remek fejese pontosan száll a ferencvárosi kapu túlsó sarkába (4 : 1).

(És a bírálat)

Csak a III. ker játéka volt
méltó a díjhoz

Megállapítható, hogy a kupa megbecsülése érdekében indított mozgalom egyelőre nem sokat ért el. Ha lehet e téren visszafejlődés, hát akkor az idei kupadöntő inkább azt jelentette.

A Ferencváros tartalékos csapatot küldött a harcba, ami megbosszulta magát. A III. ker. legjobb csapatával becsülte meg a nagyszerű díjat s ez a csapat amellett jól is játszott. Rászolgált a kupára. A Ferencváros játéka a III. kerületé mellett csak szánalmas vergődés volt s ezt a játékot nem menti a három tartalék, ez a forma aggasztó volt.

Hiszen a III. ker. is játszott vasárnap, sőt, játszott pénteken is – az Ujpest ellen – és egyik állandó emberét ő is nélkülözte, de azért végigállta a harcot, tudott stílusosan, ötletesen, frissen játszani. El kell ismerni, hogy a Ferencváros vasárnapi feladata lényegesen nagyobb volt, mint ellenfeléé, de a csapat munkabírására nem vet jó fényt a hétfői döntőn mutatott gyatra játék.

A Ferencvárossal könnyű végezni. Hiba nélkül senki sem játszott. A védelemben Korányi keltette még a legjobb benyomást, friss volt és gyors, ha a körülötte elkövetett sok hiba zavarba is hozta olykor. A fedezetsorban Lázár és – amikor itt játszott – Sárosi teljesítménye volt elfogadható. A csatársorban csak Táncosé. Bukovi, Fuhrmann, sőt, Papp is nagyon kijött a játékból azóta, amióta nem állandó tagja az első csapatnak.

A III. ker. minden elismerést megérdemel. Werner és Bíró pompásan dolgozott. Lutz munkabírása (öt nap alatt négy mérkőzés!) előtt le a kalappal. A két szélsőhalf is jó. Király nem jött ki a játékból a második csapatban töltött hónapok alatt. A csatársorban Zilahi remekelt. Ő és Fenyvesi nagyon tud futballozni. A csatársor többi tagja egyszerűbb eszközökkel, de hasonló szívvel és lendülettel küzdött, mint az óbudai csapat mindegyik tagja, kivette részét a nagy sikerből.

*

A bajnokságban a hatodik helyen végzett a Kerület. Utána kisebb portyák következtek, rengeteg góllal. Gólmámorban táncolt a kupagyőztes csatársora. Nyolcat rúgtak az aradiaknak, két héttel később nyolcat a pozsonyiaknak.

Majd egy fura címsor a Sporthírlap 1931. június 25-i számában:

> Nem tudott hazajönni a III. ker. FC a vasárnapi
> meccs után Nagyváradról, mert nem kapta meg
> a költségeit
>
> Ezért ott maradt még két napig és
> játszott egy pótmérkőzést – ingyen

Komor Ödön, a csapat igazgatója szolgált magyarázattal.

– Mi mindenképpen örültünk, hogy abban az ítéletidőben vége lett a meccsnek és kértük a kikötött pénzünket, hogy hazautazhassunk. A NAC vezetősége azonban kijelentette, hogy fizetni nem tud, mert bevétel híján nincs pénze a klubnak. Ellenben felajánlották, hogy költségeink megtérítése ellenében maradjunk egy nappal tovább, játsszunk még egy mérkőzést, amelynek bevételéből kifizetnek bennünket. Választanunk kellett: ha nem fogadjuk el az ajánlatot és hazajövünk, futhatunk a pénzünk után. Ha ott maradunk hozzájuthatunk két meccs révén az egy meccs árához. Ott maradtunk. Hétfőn azonban egész nap zuhogott az eső. Szó sem lehetett játékról: A NAC vezetői ismét kértek egy nap hosszabbítást. Ha tetszett, ha nem, maradnunk kellett.

A Sporthírlap kommentárja:

– Erdélyben sem fenékig tejfel. Nagyon meg kell dolgozni azért, hogy szegény túracsapatok megkereshessék a visszautazás költségét. Lám, a III. kerületnek „túlóráznia" kellett, pedig nem is kapott érte túlóradíjat.

1931. december utolsó napjaiban holland–német túrára indult a magyar labdarúgás közvetlen utánpótlását jelentő Csikó-válogatott. A Nemzeti Sport elsőoldalas slágercíme:

> 5 III. ker., 4 Bocskai, 3 Sabaria, 1–1 Ferencváros,
> Újpest, Hungária és Vasas-játékosból állították
> össze a holland–német túrára készülő Csikó-csapatot

A „kezdőcsapat" így festett: Háda (Ferencváros) – Werner, Bíró (III. ker.) – Vámos (Sabaria), Móré (Bocskai), Magyar (III. ker.) – Markos (Bocskai), Kovács II (Sabaria), Teleki (Bocskai), Brunecker (Vasas)í Belkó (Sabaria).

A tartalékok között még két óbudai szerepelt. Biri és Héjas.

Ez az ügy 1932 tavaszán folytatódott. Újabb, egészen másarcú csikócsapat utazott Törökországba és ebben is szerepelt öt Kerület játékos. Az isztambuli mérkőzés 2 : 1 arányú magyar győzelmet hozott. A teljes fedezetsor és a csatársor jobbszárnya Óbudáról került Törökországba. Beretvás, Lutz, Magyar – Fenyvesi, Kármán . . . Megesik-e még valaha ilyesmi?!

Az 1931–32-es bajnokságban az ötödik helyen végzett a III. ker. FC. A „nagy széria" tehát még tartott, s ha sok korabeli kritikus kitartott is amellett, hogy ez a széria még nagyobb is lehetett volna . . . ma, ötvenegynéhány évvel később kiegyeznénk valami hasonlóban.

És itt újra a medencék világára kell irányítanunk a figyelmet. A III. ker. TVE vízilabdacsapata ugyan csak (csak?) harmadik lett a bajnokságban, de 1932 nyara Los Angelest és az olimpiát jelentette a világsport számára. És a Bremen-gőzös fedélzetén, amely a magyar vízilabdaválogatottat fuvarozta át a nagy víz túlsó oldalára, a III. ker. TVE két játékosa is ott számolta a perceket, a napokat, a kilométereket.

A magyar vízilabdaválogatott akkor már régóta a világ élén villogott. A mostanáig megrendezett valamennyi Európa-bajnokságot megnyerte, de a hőn óhajtott és nagyon esedékes olimpiai bajnokság váratott magára.

De a Los Angeles-i eredményhirdetéskor a magyar himnuszt játszották el és Óbuda a két csillaga, Bródy György, meg Sárkány Miklós is felállhatott a dobogó tetejére.

Hogy is volt csak?

A sors úgy hozta, hogy a torna első mérkőzése mindjárt el is döntötte az olimpiai bajnokság sorsát. Ősi ellenfelünk, a remek német válogatott ellen mutatkozott be Komjádi Béla ötkarikás legénysége.

Pánczél Lajos, a hajdani kitűnő – és nagyszívű – szakíró tudósítása alapján idézzük fel a csodálatos mérkőzés néhány mozzanatát.

*

Komjádi Béla már napokkal a mérkőzés előtt kijelölte a csapatot: Bródy – Ivády, Homonnai – Halasy – Vértesy, Németh, Keserű II.

Ebből a gárdából egyedül Bródy György, a remek kapus volt még mindig a III. ker. TVE játékosa. Viszont a többiek közül még hárman megjárták Óbudát, a Kerületben kezdtek, tehát az olimpiai bajnokcsapat hét tagja közül négynek alapos köze volt ehhez a kisegylethez.

A mérkőzés előtt a Nemzeti Sport a magyar sportközönség nevében a következő táviratot intézte Komjádi Bélához:

„Az olimpiai sikertelenségek folytán elkedvetlenedett és csalódott Magyarország reménysége ma csak az úszókban, különösen a pólócsapatban van. Vidd a csapatot győzelemre, hassa át mindüket az akarat: győzni, vagy meghalni!"

Ha már a kettő közül kellett választani, sokkal célszerűbb dolog volt győzni . . .

Aztán elkövetkezett 1932. augusztus 6-a. Délután 5 órakor harsant a belga Delahaye sípszava . . . A németek fogtak labdát s hatalmas iramban kezdtek rohamozni. A magyar védelem zavartan kezdett, ütött-vágott, rombolt, a játékvezető az első percben négy szabaddobást is ítélt ellenünk, aztán Schwarc mellélőtt és kiszabadultunk . . .

És akkor . . .

Vértesy Némethez játszik, visszakapja a labdát, kiemelkedik, lő – rezeg a német háló. 1 : 0.

Az első percben. Nem rossz ómen.

De aztán soká semmi. A védelmek gyilkos kedvvel működnek mindkét oldalon, a félidő utolsó percéig nem esik újabb gól.

Akkor viszont Ivády szereli Cordest, hosszú labdát ad előre Keserű II-nek. A pöttöm csatár vár, amíg Németh el tud szabadulni Gunstról, aztán leheletfinoman tálal a gólzsák kezére. Rademacher rémülten ugrik ki kapujából – hiába. 2 : 0.

Második félidő. Halasy tör előre a baloldalon. A német védelem is arrafelé helyezkedik, súlypontot képez. Lövőcsel, aztán hirtelen és váratlanul átszáll a labda a túloldalra. Vértesynek nem jön kézre, de Vértesy zsonglőr a vízben, nincs is szüksége arra, hogy kézrejöjjön a labda, perdül egyet és lehetetlen szögből is a németek hálójába csavarja a labdát. 3 : 0.

És jön a negyedik.

Tisztára úgy indul, mint az előző, csak a végét variálják meg még egy frázissal az aranykezű vízilabdázók.

Halasy Vértesyhez ível. Vértesy elindul vele, tesz néhány tempót, mintha kapura törne, aztán a víz alól is észreveszi, hogy Némethnek sikerült megszabadulnia őrzőitől. Oda sem néz, arra sem fordul, mégis vajpuhán teszi a labdát az újpesti gólkirály kezére. És, ha a labda egyszer Németh Jamesz kezén van . . . szóval 4 : 0.

Aztán újra Halasy indul. Ágyúnaszádként fúrja magát előre a vízben, homloka előtt egy kis hullámon mintha magától menne a labda. A németek megtámadják és akkor jön egy kis bűvölet, egy kis labdaszárítás. Halasy Vérteshez játszik. Vértesy a levegőből Keserű II-höz. Keserű II a levegőből vissza Vértesyhez. Vértesy már lőhetne, aztán látja, hogy Németh még jobb helyzetben van, megint a tenyerére teszi a labdát és akkor már 5 : 0. Ellenfél is van a vízben? Mintha a németek is bámulnák ezt a tengertáncot.

A hatodik magyar gól – megint más. Egyenes, direkt. Vértesy a kapura tör és belövi. Nehogy bárki is azt higyje, hogy az egyszerű, az nem megy. Egy perccel a mérkőzés vége előtt 6 : 0 a javunkra! A játékosok megállnak a vízben és ragyogó arccal néznek egymásra, kóstolgatják: milyen érzés olimpiai bajnoknak lenni.

Erre a németek lőnek gyorsan két gólt . . . De ki irigyelné most már tőlük?

Közben a III. ker. FC éli a dacos középcsapatok változatos életét. Kikap a kicsiktől, de harap, ha a legnagyobbakkal kerül szembe.

De még mennyire!

1932. október 23 . . . A Nemzeti Sport slágercíme:

Meglepetés az eredmény, de megfelel
a mutatott játéknak

III. ker. FC – Újpest 3 : 2 (1 : 1)

Talán jólesik egy kicsit elcsemegézni az óbudai gólokon . . .

32. perc. Lutz saját térfeléről váratlan, hosszú labdát tesz Fenyvesi elé, aki lefut és rögtön lő. A gyors akciónak meg is van a sikere, mert a jobbsarokba tartó labdára hiába vetődik Aknai. 1 : 0.

A II. félidő első perce. Dömötör ívelt sarokrúgása jól jön, Blaskó csak beteszi a lábát és a labda a hálóba surran. 2 : 1.

23. perc. Kővágó a 16-os sarkán belül kézzel üti le a labdát, a bíró némi jóindulattal a vonalról ítél szabadrúgást. Ennek Fenyvesi áll neki és lövésén először Aknai csodálkozik el, mert úgy széttárja a kezét, hogy a feje fölött suhan a hálóba a labda, majd az újpesti közönség csodálkozik el – a védésen. 3 : 1-re vezet a III. ker.!

Két hétre rá döntetlen (2 : 2) a Hungária ellen, aztán december 1-én: III. ker. – Ferencváros 3 : 2. Fel tudjuk ezt fogni? A magyar futball három márkás nagycsapata összesen csak egy pontot tudott elvenni a III. kerülettől!

Címsorok a Nemzeti Sportból:

III. ker. FC – Ferencváros 3 : 2 (1 : 1)
Örülhet a Ferencváros, hogy csak így kapott ki,
mert emberemlékezet óta nem játszott ilyen gyengén

Alcím az első félidő tudósítása előtt:

> Biztató Fradi nyitányra óbudai gól jön
> s a Ferencváros csak kernerből tud
> egyenlíteni

Alcím a második félidő leírása előtt:

> Az újabb óbudai gól még meg-
> lepetésnek látszik, de a végén
> az a meglepő, hogy a III. ker.
> csak egy góllal győz . . .

És egy kis hangulatkép a mérkőzés végéről . . .

Az utolsó percekben – írta a Nemzeti Sport – minden második embernek a kezében óra remegett. Egyetlen kéz sem remegett azonban úgy, mint Komor Ödöné, aki Popper Bélával, a kerületiek elnökével a pálya mellett várta az utolsó bírói füttyjelet. Mikor ez bekövetkezett, valami elnyomott boldogság szakadt fel a kerületiek szívéből.

Komor a labdáért szaladt, azt ölelte először magához, majd ő is, a csapat is, az elnök is ölelve, boldogan vonul a bejárat felé. Mikor az öltözőbe jutottak, már hangzott a nóta az ajkukról:

Nem lehet a Kerülettel
Nem lehet a Kerülettel
Kikukoricázni

– Háromszoros éljen Popper elnök úrra – hangzik.

Dörög rá: Éljen, éljen, éljen.

– Háromszoros éljen Komor úrra!

– Háromszoros éljen a csapatra!

Háromszoros éljen Ripszám bácsira! . . .

Na, ennél a Ripszám bácsinál meg kell állnunk egy pillanatra. Ripszám bácsi ugyanis – becenév. Lutz II. Lajost, a csapat sziklakemény középfedezetét szólította így akkoriban egész Óbuda. S, hogy Ripszám bácsi egy kis egészséges öntudatért sem ment a szomszéd kerületbe, azt rögtön a nagy mérkőzés után bebizonyította.

Tudniillik egy lelkes jóbarát elragadtatottan veregette a játékos vállát:

– Gratulálok Lajoskám . . . Nahát, ilyen meglepetés! . . . Ki hitte volna?

Mire Lutz szinte haragosan csattant fel:

– Mi az, hogy ki hitte volna? Én is hittem és az egész csapat is hitte . . . Mikor Milánóból hazafelé jöttünk és a Ferencváros – III. kerület mérkőzés esélyeiről beszélgettünk – Pluhár István rá a tanúm –, én már akkor megmondtam, hogy a Ferencváros menthetetlenül kikap tőlünk, ha ragaszkodik az újabb csatársorához és a fedezeteihez. Előttem tehát nem meglepetés a dolog. De hát mit is értesz meglepetés alatt? A mi győzelmünket, vagy a Fradi vereségét?. . . Mert mind a kettőnek más és más okai vannak.

A téli szünetben portyára indultak a profiliga csapatai. A III. ker. FC – a nap után ment . . . A Nemzeti Sport pedig – micsoda passzió! – pontos kilométerlistát vezetett a csapatok által megtett útról.

Az óbudaiak táblázata a következőképpen festett:

Budapest Délivasút – Postumia (542 km) – Trieszt (82) – Velence (157) – Firenzén és Bolognán át Róma (609) – Battipaglia (322) – Catanzaro (312) – Reggio Calabria (181) – Messina (15) – Reggio Calabria (15) – Bari (706) – Cosenza (585) – Palmi (157) – Reggio Calabira (42) – Messina (15) – Catania (335) – Messina (36) – Reggio Calabria (15) – Battipaglia (400) – Róma (322) – Firenzén, Bolognán, Velencén, Trieszten át – Postumia (848) – Budapest Délivasút (542) . . . Az összesen 6729 kilométer.

Ami ennél is fontosabb: a Kerület veretlenül fejezte be a túrát!

A következőt is, de ez már zűrrel járt. Ennek a klubnak különös tehetsége volt ahhoz, hogy időnként alaposan beletenyereljen . . .

Az úgy volt, hogy az áprilisi portya végén a Kerület – a szövetség engedélye ellenére – vállalt még egy plusz mérkőzést Bodenbachban. Csütörtökön.

Pénteken viszont már bajnokit kellett volna játszania Újpesten!

Játszott is, de azt a rohanást . . .

A bodenbachi pályáról nem is mentek már vissza a szállóba, hanem egyenest nekivágtak Prágának. Itt nem az akkori Massaryk pályaudvarról, hanem a Wilson pályaudvarról indultak Pozsony felé. Pozsonyból előbb Hegyeshalomba akartak átvágni, de amikor így nem érhették el a csatlakozást, Szobnak vették az irányukat s négyszeri átszállás (Pozsony, Szlovenszkó, Érsekújvár, Szob) után délután fél 3-kor, két órával a bajnoki mérkőzés kezdete előtt értek Budapestre.

A meccset lejátszották. Budai I. és Fenyvesi nélkül álltak ki, de még így, fáradtan is majdnem meglepetést okoztak. Kármán góljával a III. ker. vezetett, a kiegyenlítést egy rendkívül szerencsés Avar-fejes hozta meg s Avar második, győztes gólja alig tíz perccel a befejezés előtt született meg. A meccsen P. Szabó megsérült. Újpest a III. kerületiek túlerős játékmodorára, a Kerület a bíróra panaszkodott, aki nem ítélt meg egy általuk jogosnak vélt 11-est.

A III. ker. a mérkőzés előtt óvott a péntekre való kitűzés miatt, meccs után az eredmény miatt és fellebbezni is fog: megfellebbezi az intézőbizottság határozatát, amelyben kötelezte a pénteken való kiállásra.

A szövetség egy fenyegető mutatóujjat emelt magasba. 2–3 hónapos felfüggesztést helyezett kilátásba, mert a Kerület engedély nélkül állt ki a bodenbachi mérkőzésre.

Vagyis: zajlott az élet.

Persze – nem kellett túl komolyan venni. A Kerület óvását elutasították, cserében viszont a felfüggesztést sem emlegették többé. Az 1932–33-as profibajnokságot az Újpest csapata nyerte. 2. a Hungária, 3. a Ferencváros, 4. a III. ker. FC . . . A legnagyobb kiscsapat!

De még mekkora!

Viszont alig múlik el a nyár, máris nyakunkon az újabb zűr.

Slágercím a Sporthírlap 1933. szeptember 13-i számában:

> A III. ker. egyoldalú szerződésbontást
> és 3 éves eltiltást kér Győryvel szemben

Ez meg micsoda?

A tudósításból kiderül . . .

Nem újkeletű dolog, hogy a III. kerület és annak kiváló allround játékosa, Győry II. József között az utóbbi időben nézeteltérések merültek fel. Ezek a súrlódások most komoly stádiumba jutottak azzal, hogy a III. kerület a szerdai nap folyamán egyoldalú szerződésbontási kérelmet nyújtott be a szövetségben azzal a kéréssel, hogy a játékost hároméves eltiltással sújtsa a PLASz.

Okul azt hozzák fel, hogy Győry szombaton minden bejelentés és indoklás nélkül távolmaradt a miskolci úttól. Ezt megelőzőleg sem játszott azonban a csapatban, mert annak ellenére, hogy a tréningeken nagyszerű formát mutatott, mérkőzések előtt állandóan lábfájdalmakra hivatkozott, bár az ismételt orvosi vizsgálat semmit sem tudott konstatálni nála.

Komor Ödön igazgató azt mondja, hogy ők többször felszólították Győryt, álljon elő nyíltan, ha akar valamit. Minden méltányos kívánságát teljesítették eddig is, fizetésemeléstől kezdve a polgári állásában való kedvezményekig, sőt, a klub szorgalmazta a polgári állásába való visszatérését is.

– Mi azt is tudjuk – állítja Komor –, hogy Győrynek ez a tervszerű játékundora kívülről kapja a tápot egyik nagyegyesület részéről, ahol sokan szívesen látnák a kerületi játékost.

Poén: Győry a következő vasárnap újra játszott a csapatban. A Kerület 1 : 1-et csinált az Újpesttel és a bírálat szerint: „Győry bizonytalanul kezdett, de a második félidőre már újra tudása teljében pompázott."

És február közepén az újabb szenzáció.

Harsogó címsor a Nemzeti Sport első oldalán:

> Bíró mégis az Újpesté lesz!!!

A szöveg sokat sejttető, titokzatos. Lehet, hogy most már az ilyesmi segít eladni a lapot . . .

Azt mondja:

„Már többször hírt adtunk arról, hogy az Ujpest és a III. ker. FC között tárgyalások folynak Bírónak, az óbudaiak kitűnő fiatal válogatott hátvédjének átadása, illetve átvétele tárgyában. Minden híradásunk után idegeshangú nyilatkozatok jelentek meg az egyesületek részéről, ezek azonban nem zárták ki azt, hogy ebben az ügyben tovább tárgyaljanak. Tegnap a késő éjjeli órákban azután arról értesültünk, hogy ezek a régen folyó tárgyalások annyira a befejezéshez közelállnak, hogy Bírót máris az Újpest játékosának tekinthetjük. Mint ilyenkor mondani szokás: már csak az utolsó simítások vannak hátra a szerződés körül (pl. ki legyen az a két-három újpesti játékos, akit az anyagiakon felül cserébe adnak az óbudaiaknak). Egy bizonyos: Bíró személyében igen értékes erővel gyarapodik Újpest játékosállománya."

Kell-e mondanunk a poént?

Bíró még hosszú ideig az óbudai védelem baloldalán rúgta a labdát. Remekül! Igaz, a Kerületen ebben az évadban már az sem sokat segített. A nagycsapatot csúnya vereségek érték és végül a bajnokság kilencedik helyén végzett.

* * *

1934 nyarát–őszét egy jókötésű úszóhölgy sikerei tették elviselhetővé Óbudán. Lenkey Magda egyre-másra javítgatta a rekordokat. Száz gyorson például már 1:10-et is úszott!

Az 1934-es év utolsó hónapja Franciaországba viszi a proficsapatot. Mit ád az ég, ez a portya sem zűrmentes.

Nagy cím a Nemzeti Sportban:

> Nem tiltotta le az MLSZ a III. ker.
> négy franciaországi mérkőzését s az
> intézőbizottság mégis
>
> megbüntette az óbudaiakat

Hogy miért?

Íme a tudósítás . . .

*

Az intézőbizottság tegnap este tárgyalta a III. ker. legutóbbi túraügyét s a következő meglepő határozatot hozta:

– A III. kerület négy mérkőzést engedély nélkül játszott Franciaországban, ezért 60 pengőre büntetjük.

Komor Ödön felháborodva hagyta ott a bizottságot és utána a következőket mondta:

– Aki azt állítja, hogy ez a négy mérkőzés nem volt bejelentve és nem volt rá engedély, valótlant állít. Mi a mérkőzéseket bejelentettük. Igaz, hogy formális engedélyt nem kaptunk, de külföldi mérkőzéseknél az a szokás, hogy ha a szövetség kifejezetten nem tiltja le, akkor ezt hallgatólagos engedélynek lehet venni. Ez történt a mi esetünkben is.

A határozat valóban érthetetlen. Úgy informáltak bennünket, hogy az MLSZ-ből az intézőbizottsághoz azzal az ajánlással érkezett az ügy, hogy a szövetség nem tiltotta le a mérkőzéseket. Ugyanis nem akarta, hogy a Kerület anyagiak hiányában esetleg haza se tudjon jönni.

De, ha nem tiltották le a mérkőzéseket, akkor milyen címre szól a büntetés?

*

Az 1934–35-ös bajnokság őszi fordulója meglehetősen szomorkás az óbudaiak számára.

Újpest – III. ker. 9 : 1, Ferencváros – III. ker. 5 : 1, Soroksár – III. ker. 2 : 0, Hungária – III. ker. 6 : 0.

Mintha megkezdődött volna a nagy menetelés – hátrafelé . . .

Bíró Sanyi aztán persze tényleg elment. De nem Újpestre, hanem az MTK-ba. Bocsánat . . . a Hungáriába.

Színes riport a Nemzeti Sport 1934. november 22-i számában . . .

Az egyik óbudai srác megszólal a tribün első sorában.

– Te, tudod ki lesz itt vasárnap? A Bíró Sanyi! Először játszik most a saját csapata ellen. Először jön ki ide a csúnya kék-fehér dresszben, mióta levetette a szép kék-fehéret.

Nem egészen ilyen finoman mondta. A pajtása tágranyílt szemmel felelte neki:

– Csuda nagy zri lesz itt vasárnap délután.

Nem volt. A Hungária 6 : 3-ra győzött.

Őszi első az Újpest. A Kerület a tizenkettes mezőny kilencedik helyén gubbaszt. A szokásos portya Olaszországba vezet. Másod-, harmadosztályú csapatok az ellenfelek, a Kerület így sem nyer meccset.

A tavaszi forduló is gyatrán indul. (3 : 0-s vereség a miskolci Attilától és végre egy jó hír: Hirzer hazajön Franciaországból és Óbudára szerződik.

– Hirzer bemutatkozása jól sikerült! – írja a Nemzeti Sport 1935. március 4-i száma, de túlságosan sokat a sokszoros válogatott, nagyszerű Gazella sem segít az óbudaiakon: Kispest – III. ker. 1 : 1.

A következő ellenfél a Hungária. Hirzer 11-esből vezetést szerez, de az egykor óbudai Bíró remekül rombol a nagycsapat baloldalán s a másik régi óbudai, Cseh II két gólt rúg a Kerületnek. 2 : 1 a pesti kék-fehérek javára s a Kerület már csak 11. a bajnoki táblázaton.

Sovány vigasz a Nemzeti Sport bírálata:

– Nem lehet baj a magyar futballal, ha a bajnokság 11. helyezettje ilyen játékot tud produkálni. Ez volt a néző első érzése a kerületiek szívós és okos játéka láttán . . .

A bajnokság hajrájában aztán „feljön” a Kerület a 10. helyre.

Szó, ami szó, nem lobogó zászlókkal.

Egy döntetlen a Soroksár ellen (1 : 1, a Nagyszombat utcában), ezt a következő címmel adja hírül a Nemzeti Sport:

„Két soroksári játékost kiállított a bíró,
kettőt lerúgtak, mégis döntetlent harcolt
ki a Soroksár”.

Az utolsó mérkőzésen végre egy szép gömbölyű győzelem: III. ker. – Budai 11 4 : 1. A Nemzeti Sport felcíme mégis csupán három lesújtó szó: „A futball megcsúfolása”.

Némi vigaszért ismét a partra kell menni. Lenkey Magda sorozatban szállítja a rekordokat óbudának, százon már 1:10 alá jut. Sőt, a vezetőség kérelemmel fordul az úszószövetséghez: engedélyezzék, hogy Lenkey Magda elindulhasson a TVE férfiváltójában, az ifjú hölgy ugyanis a legtöbb férfikollégájánál gyorsabb a vízben. Bizony nem nagy dicsőség férfiúszónak lenni 1935 nyarán Óbudán.

Az őszi fociszezon beharangozójaként újabb hiób-hír.

Cím a Nemzeti Sportban:

„Győry már a napokban valószínűleg
átkerül a Ferencvároshoz”

És a tudósítás:

Tudvalevő, hogy a Ferencváros át akarja venni a III. ker. FC-től Győryt. Győry összeütközésbe került a kerületiekkel s ez azzal végződött, hogy a jeles hátvéd két évig a III. kerület beleegyezése nélkül nem szerződhet más egyesülethez.

Beszélgettünk a Ferencváros egyik vezetőjével:

– Mi újság Győry körül? Van most Polgár és Korányi mellett más hátvédjük is?

– Nincs hátvédtartalékunk s valószínűleg a jövő héten sikerül megegyeznünk a kerületiekkel.

A Kerület az első fordulóban Győry nélkül is megveri a Bocskait, de a következő edzésen nagy szemle folyik hátvédügyben. Nem sok eredménnyel, mert, mint a sportlap írja: „Játék közben kiderül, hogy az összes igazolható rossz hátvédek ma itt adtak rendevút egymásnak”.

Mikor egyik bekket a másik után cseréli ki Komor Ödön, egy szurkoló megszólal:

– Komor úr, én tudok egy jó bekket!

Komor persze odanéz, mire a szurkoló sietve mondja:

– Gy-vel kezdődik és őry-vel végződik a neve.

A megoldás várat magára. Az Újpest 9 : 1-re, a Szeged 4 : 1-re veri a Kerületet.

Most reménysugár: Kocsis, a Hungária kitűnő játékosa jelentkezik.

– Mi örömmel vettük Kocsis jelentkezését – mondja Komor Ödön – és biztosra vesszük, hogy Kocsissal végre megoldódott régen vajúdó hátvédproblémánk.

Kocsis: – Szeretném megmutatni, hogy számítok még én a futballban.

Vasárnap a Kerület – Kocsissal együtt – 2 : 0-ra kikap a Soroksártól. Tulajdonképpen nincsen ebben semmi csodálatos. Kocsis Ferenc túl van első fiatalságán. Hiszen kereken huszonkét esztendőt focizott végig a pesti kékfehéreknél. Egy hétre rá már a Kerületben sem talál magának helyet. Lehet, hogy nem is akar, hiszen a csapat a Hungária ellen játszik. Pontosabban: inkább csak a Hungária játszik ezen a mérkőzésen. Újabb 6 : 0-s vereség Óbudának.

Aztán jön Vadas Franciaországból, ő is a Kerületnél talál ölelő karokra. És – kiismerhetetlen a labdarúgás kémiája – ettől egyszerre felfelé kezd menni a csapatnak.

III. ker. FC – Kispest 1 : 0 („A III. kerület nagyobb lelkesedés diadalmaskodott")

III. kerület – Attila 6 : 1 („A magáratalált Kerület győzelme megérdemelt")

III. kerület – SBTC 2 : 0 („A rutinosabb III. ker. rászolgált a győzelemre")

III. ker. – Budai 11 2 : 1 („Sokkal több szívvel játszott a Kerület és jobban is alkalmazkodott a talajhoz")

Aztán gyors egymásutánban vereségek. A Fraditól (5 : 1), A Törekvéstől (2 : 0), a Phöbustól (5 : 2), már tavasszal az SBTC-től (3 : 1) . . . és amikor mármár gyászlobogókat kezd lengetni egész Óbuda, 1936. február 23-án:

III. ker. – Ferencváros 2 : 0 (1 : 0)

Szép felmentő ítélet a Nemzeti Sport címsoraiban: „A lelkesen és okos taktikával játszó Kerület megérdemelt győzelmet aratott a tartalékosan teljesen terméketlen Ferencváros ellen."

Örömmámor az öltözőben, szomorkás nyilatkozat egy nappal később Óbudán.

Komor Ödön: – Hogy fenn tudjuk tartani a III. ker. FC-t, kénytelenek vagyunk sokszor legjobb játékosainkat eladni és különösen ezért örülök annak, hogy így tudunk szerepelni.

– Számított-e arra, hogy megverik a Ferencvárost?

– Őszintén beszélek, nem számítottam rá. Nem is számíthattam. – De mi rossz napot kifogó Ferencvárost kaptunk és mert mi jól játszottunk, sikerült, győztünk.

– Meg van elégedve a csapattal?

– Már hónapok óta hangoztatom, hogy csak a csatársorunkat kell feljavítanunk és akkor sokkal jobban fogunk szerepelni. De hát hogyan erősítsünk, ha nincs pénzünk? Akár hiszik, akár nem, gondot okoz nekünk az, hogy megvertük a Ferencvárost, mert ez váratlan kiadást jelent – rápénz formájában . . .

A győzelem után ismét érdekessé vált a Kerület. A Nemzeti Sport 1936. március 1-i száma bemutatja olvasóinak Óbuda egyik oszlopát, a mármár emlékműnek tekinthető Lutz Lajost.

– Hogyan írja a nevét és hány éves?

– Lutz Lajos, 36.

– Életmódja?

– Csepelen dolgozom. Minden reggel hatkor már a villamoson ülök. Este érek haza a Röppentyű utcába, Angyalföldre. Nincsen olyan nap, hogy fél 10-kor ne lennék ágyban. Sokat dolgozom, kell a pihenés.

– Öregnek érzi magát?

– Dehogy! Ez annyira változik személy szerint. Ismerek játékost, aki már 25 éves korában öreg, a másik pedig még 40 éves fejjel is fiatal . . . örökifjú.

– Hogyan állunk a kemény játékkal? Gyengébb idegzetű csatárok Lutz Lajosról álmodnak.

– Hallani olyan véleményt, hogy az öreg futballisták belemenősek, lábra pályáznak. Hát nálam éppen fordítva van. Amint múlnak az évek, úgy higgad le a játékom.

A játékosok beszélgetnek a válságról, a szűkös anyagiakról. Mi lesz?

– Srácok – mondja Lutz –, hagyjuk ezt a vezetőségre. Csak annyit még, hogy sok klubválságon mentem keresztül. Sokszor volt úgy, hogy vasárnap már nem húzunk futballcipőt, de mindig a sport győzött. Nem a pénz.

Két hétre rá 4 : 3-as vereség Budafokon, de a mérkőzés eseményei napnál világosabban bizonyítják, hogy Lutz Lajos nem a levegőbe beszélt.

Sztori a Nemzeti Sportban . . .

Vasárnap, Budafokon kétszer is úgy leterítették, hogy a „régi" Lutz súlyos kamattal fizetett volna. Most pedig? Felkelt, leporolta magát, leállította a labdát a szabadrúgáshoz és – mellesleg csapatának legjobb embere volt.

Valaki a tribünön így magyarázta a változást:

– Lutz rájött, hogy két dolgot nem lehet egyszerre jól csinálni. Vagy durvul a játékos, vagy jól focizik. Ő az utóbbit választotta.

– Elég sokáig gondolkozott rajta! – jegyezte meg egy rosszmájú.

Az 1935–36-os bajnokságot a Hungária nyerte. A Kerület a nyolcadik helyen végzett. Tulajdonképpen még mindig középcsapatnak tekinthette magát.

A következő hír 1936. június 4-én kelt. Egy távirat Norvégiából:

„Oslói vegyescsapat ellen nagy balszerencsével 4 : 3-ra vesztettünk. Christiansen kitűnő játékvezetőnek bizonyult. Komor Ödön."

Legalább szép helyeken jártak.

De – 1936 ismét olimpia esztendő. Berlin ötkarikás harangja hirdette, hogy: „Hívom a világ ifjúságát".

De a díszpáholyban Hitler ült.

Ez az olimpia is hozott sikereket Óbuda számára. Kisebbfajtát: Lenkey Magda a negyedik helyre hozta fel a 4 X 100-as női gyorsváltót . . . Nagyobbakat: az olimpiai bajnok vízilabdacsapatban ismét ott küzdött a két leghűségesebb óbudai pólós, Bródy György és Sárkány Miklós.

Aztán – Berlin után Debrecen, olimpiai pólógyőzelem után nemzetibajnoki vereség. Bocskai – III. ker. FC 5 : 1. A csapat felállítása azonban csupa meglepetés. Ismeretlen nevek, amatőrök szaladgálnak a pályán kék-fehér trikóban. Hogy miért? A Nemzeti Sport nyomozni kezd és másnap különös hírrel jelentkezik: a Kerület feloszlotta proficsapatát! Idézünk:

„Megoldódott a III. ker. FC rejtélye: azért oszlatta fel csapatát és vasárnap azért állt ki amatőrökkel a Bocskai ellen, mert titokban már régóta komoly tárgyalásokat folytatott a Szürketaxi vezetőségével abban az irányban, hogy a Szürketaxi legyen a III. ker. FC jogutódja az NB-ben. A tárgyalások a héten valószínűleg befejezést nyernek és hír szerint a III. ker. FC helyett vasárnap már a Szürketaxi lép pályára a Phöbus ellen.

– Mi igaz a hírekből? – kérdeztük Komor Ödönt.

– Tárgyalunk, de véglegeset még nem tudok mondani.

Fodor Henrik dr.-t, a Nemzeti Liga ügyvezetőjét kérdeztük, hogy lehetőséget adnak-e a szabályok a két klub egyesülésére?

– Természetesen! – volt a válasz.

Erre vasárnap: Phöbus – III. ker. FC 7 : 0. Súlyos, megsemmisítő vereség, de – nem a Szürketaxi égisze alatt. A Kerület ismét ifjú amatőröket szerepeltet s a Nemzeti Sport szalagcíme lesújtó: „Könnyelműek voltak a Phöbus-csatárok”.

Ez már a válság?

A Szürketaxi-kombináció láthatólag kútba esett, viszont a felhők sűrűsödnek. Nemzeti Sport, 1936. szeptember 1.:

> „Törlik az NB-ből a III. kerületet, ha
> nem szerződtet játékosokat”.

Szeptember 6.:

> „A III. ker. FC még nem tudja csapa-
> tát vasárnapra”.

Most lassú eszmélkedés. Innen egy játékos, onnét kettő, össze kéne rázódni. A Nemzeti Sport szeptember 13-i számának „színes” rovata minden esetre bizakodóbb címmel jelentkezik:

„Ihaj-csuhaj Óbudán”

És a tudósítás . . .

Komor Ödön szombaton délben ismét szerződéseket körmölt a szövetségben. Schwarzot és Hajóst szerződtette. Mindkettő játszott már a III. ker. FC-ben.

– Ödön – mondták Komornak –, ha ez így megy, akkor a jövő héten már tartalékcsapatotok is lesz.

– Vagy kölcsön adtok nekünk játékost . . .

A poén sokkal szomorúbb. Új szerzemények ide, új szerzemények oda, a következő fordulóban: Elektromos – III. ker. FC 7 : 0.

És most már a sajtó is komolyra fordítja a szót. Címsor a Nemzeti Sport szeptember 10-i számában:

„Tragédia, vagy komédia?
avagy
kinek kell a III. ker. FC ha – senkinek sem kell?”

És a szövegben sommás ítélet:

– A klub léte nem használ a sportnak, sőt veszedelmesen kikarakírozza az NB komolyságát, sportszerűségét. A csapat nem keres és a csapattal sem lehet megkeresni a létminimumot. A közönségnek nem kell. Megszűnése – ma már nem foszt meg senkit sem fő, sem mellékjövedelmétől, hiszen a vezetőség a „szélnekeresztést” már teljes alapossággal elvégezte. Űr maradna a Kerület után? Bizonyára. De a tradíciókat, a régi szép idők emlékeit őrzi – méltón őrzi – a III. ker. TVE amely épp most verekedte ki az elsőosztályúságot és ki tudja, tán még többet is kiverekszik az Óbudához jobban hozzánőtt amatőr lelkesedés.

1936. október 5-én a bajnoki táblázat utolsó helyezettje a III. ker. FC. Pont nélkül, 2 : 27-es gólaránnyal . . .

Az amatőr első osztály Bíró-csoportjában a most felkerült TVE 16 ponttal 32 : 17-es gólaránnyal a negyedik helyen áll.

Akasztófahumor a hullámvölgy mélyéről.

„Szombaton este a Kerület egyik szurkolója leverten újságolta a hírt:

– Borzasztó balszerencse. Holnap tartalékosan állunk ki. Porcleválás miatt nem játszhat az egyik kérdőjelünk.”

Nemzeti Sport slágercím az 1936–37-es bajnokság tavaszi fordulójáról:

„Budafok megérdemelte a győzelmet,
de a közönség nem érdemelte meg.
ezt a nívótlan játékot

Budafok – III. ker. FC 2 : 1 (2 : 0)

Siralmas helyosztó . . .”

És az ötvenedik születésnapját ünneplő óbudai egyesület proficsapata, egykori büszkesége elszenvedte a Nemzeti Bajnokság történetének legsúlyosabb vereségét:

Újpest – III. ker. FC 15 : 0 (8 : 0)

Ezen már szomorkodni sem volt érdemes. Futballvicc a Nemzeti Sport 1937. április 6-i számában:

A III. ker. FC egyik vezetője elégedetten mondja:
– Örülök, hogy nem vagyunk az élcsoportban.
– Miért?
– Kinek kell az az örökös izgalom . . . ?

Az óbudai proficsapat az 1936–37-es bajnoki táblázat utolsó előtti helyén végzett.

A Soroksárt sikerült megelőznie!

A Soroksár ugyanis év közben feloszlatta csapatát.

Óbudának maradt tehát a póló . . .

Beborult
1938–1944

Egy kisegylet legyen szerény, kérem . . . akkor majd mindjárt lesz mivel büszkélkednie.

Paradoxon?

Dehogy!

Nézzük csak, mit ír a Nemzeti Sport 1938. február 18-án.

*

Óbudán a jó vezetésben, az utánpótlás
nevelésében és a fegyelemben látják
a szép szereplés magyarázatát

Budapest egyik legnagyobb kerületének, a III. kerületnek több futballcsapata van. A legjelentősebb, a proficsapat, a III. ker. FC nemrégen megszűnt. A III. ker. FC azonban csak leánycsapata volt a nagymúltú III. ker. TVE-nek. Márpedig a III. ker. TVE él és virágzik. A múlt évben ünnepelte fennállásának 50 éves jubileumát. A jubileumnak egyik fénypontja az volt, hogy a III. ker. TVE futballcsapata, amelyik az előző évben kiesett, újra visszakerült az amatőr I. osztályba.

– Nemcsak a futballcsapatban van most rend – mondja egyik benfentesünk, –, hanem az egész egyesületben is. A futballcsapat jó szereplésének titka a jó vezetés. Ebben a főérdem a futballszakosztály vezetőjéé Burger Andoré. Méltó segítőtársa Federith Hermann, Halász Elemér, Lennert Bálint, Schlésinger és Orova.

Érdekes jelenség Óbudán, hogy míg a III. ker. FC mérkőzésein az utóbbi időben alig párszáz ember jelent meg, addig a III. ker. TVE mérkőzésein az utóbbi időben ezernél mindig jóval több a fizető néző. Igaz, az őszi idényben a III. ker. TVE saját pályáján nem vesztett mérkőzést.

*

A Nemzeti Sport 1938. június 27-i száma viszont három keserves hírt is közöl.

Az első nem kifejezetten helyi jelentőségű Óbudán. Párizsban, a labdarúgó világbajnokság döntőjén: Olaszország–Magyarország 4 : 2.

A III. ker. TVE elszenvedi ikszedik tavaszi vereségét és már csak tizenkettedik a BLASZ-bajnokság első osztályának Bíró csoportjában.

Harmadszor pedig: a III. ker. TVE vízilabdacsapata 4 : 1-re kikap a MAC-tól és a kilenc csapatot számláló bajnoki mezőnyben immáron csak nyolcadik!

Ha egy üzlet megindul – lefelé . . .

1939.

A III. ker. TVE focicsapata hol győz, hol kikap, a III. ker. TVE vízilabdacsapata hol kikap, hol vereséget szenved, szóval csendesen, inkább unalmasan folydogálnának a dolgok, ha az ember nem nézné elszoruló szívvel a dátumot.

1939.

A világ állapotának jellemzésére néhány mondat a Nemzeti Sport 1939. november 20-i számának egyik szomorkás cikkéből . . .

*

Angol sport a háború árnyékában

Harvey – Farr mérkőzés a láthatáron. Mindkét kitűnő nehézsúlyú jelenleg a légierőnél szolgál. A Wembley stadionban találkozik a két ökölvívó s a mérkőzés bevételét a Vöröskereszt kapja . . .

Jimmy Seed panaszkodik. A hadibajnokság mérkőzésein általában tízezernél több néző nemigen gyűlik össze. A Charlton pályára még kétezer néző sem jut. Mr. Jimmy Seed, a Charlton igazgatója panaszkodik:

– A benzinkorlátozás az oka a kevés nézőnek. A mi pályánk távol fekszik a város középpontjától és a mi nézőink rendszerint kocsival szoktak kijönni.

*

1940 nyara. Jó hír – rossz hír.

Jó hír: Bródy György, a III. ker. TVE válogatott vízilabdakapusa visszatér.

Rossz hír: nem a Kerületbe.

Bródy harmincegy éves, a legjobb kapuskorban van. Igaz, már visszavonult, sőt, egy teljes évig külföldön dolgozott. Most tért haza Rómából és alig toppant be, máris egy ajánlat várta.

– Eredetileg nem is gondoltam arra, hogy még valaha játszani fogok – nyilatkozza a kétszeres olimpiai bajnok. – Néhány héttel ezelőtt azonban az FTC vezetői megkérdezték tőlem, nem lenne-e kedvem játszani, a csapatnak szüksége van rám. Elkezdtem gondolkozni, a szívem is húzott a Fradihoz –

és rövid habozás után igent mondtam. Az igazolást alá is írtam és elkezdtem a rendszeres edzést.

Jó hír: a III. ker. TVE kölyökcsapata bajnokságot nyer. Az ifik is előkelő helyen végeznek, negyedik a saját osztályukban.

Rossz hír – a Nemzeti Sport 1940. július 9.-i száma első oldalon kiáltja világgá, hogy:

Feloszlott a Hungária!

És a híradás:

„A Hungária FC hétfőn este megtartott közgyűlése egyhangúlag kimondotta a Hungária FC megszűnését. Ezzel egyidejűleg a Hungária FC minden szerződtetett játékosa – anyagi ellenszolgáltatás nélkül – szabaddá lett és a magyar labdarúgás érdekében, legjobb belátása szerint oda szerződhet, ahol érvényesülését megtalálni véli. Ezzel a szomorú aktussal a sok dicsőséget látott kék-fehér színek eltűnnek a magyar labdarúgás porondjáról. A Hungária a profi- és a Nemzeti Bajnokságok során háromszor nyerte el a bajnoki címet. Sok nemzetközi tornán arattak sikereket és szereztek maradandó megbecsülést a magyar labdarúgásnak. A Hungária megszűnése anyaegyesületét, az MTK-t nem érinti. Az amatőr kék-fehérek ősszel elindulnak az NB III-ban . . .”

Hoppá!

Ugyanebben az NB III-ban, annak is Északi-csoportjában folytatja változatos pályafutását 1940 őszén a III. ker. TVE is. Gyöngyösön kezd – győzelemmel. III. ker. TVE – Gyöngyös 2 : 0. A csapat: Berthold – Pinkász, Bernwaller – Fridnt, Sztrapek, Börzsei I – Andaházy, Straub, Vértes, Börzsei II, Faragó.

Börzsei?

Természetesen azonos a Bástya és a válogatott későbbi oszlopával . . .

A tavaszi szezonra megint történik valami huncutság. A Kerület – nagyjából fenti csapatával 2 : 1-re veri a nyitányon a Hálókocsit, de neve már nem a régi. Átfestették a cégtáblát. A csapat most „III. ker. Árpád SE'' néven fut ki a pályára.

Tolódunk jobbra kérem, erősen, a fajvédő törvények mellé kacskaringós szittya bajuszt is kell ragasztani. Kinek jó ez? És miért?

1941 őszén a III. ker. Árpád SE negyedik az NB III. Északdunántúli csoportjában.

1942. március 22-én győzelemmel kezdi a tavaszi évadot. 2 : 1-re veri a PAETE csapatát. De most már – megint újabb néven. Ez a csapat sűrűbben változtatja a nevét, mint egy nemzetközi szélhámos. Persze – nem a saját jószántából . . .

Az együttes legújabb neve: III. ker. Árpád MOVE OTE. Ha a rövidítéseket is kibontjuk, akkor a csapatot most úgy hívják, hogy: III. kerületi Árpád Magyar Országos Véderő Egylet Óbudai Torna Egylet . . .

Sok értelme nincsen.

Nagyjából annyi, mint aki elrendelte.

Egy érdekes tényt minden esetre érzékeltet. Hogy a TVE egyesült ősi óbudai „testvérével” és riválisával, az OTE-vel.

És ha már itt tartunk, ejtsünk néhány szót erről a még nálunk is idősebb barátról, az OTE-ról.

* * *

Az OTE 1872-ben alakult. Gergelyi Jakab 1870-ben szerzett torna tanítói oklevelet. Azonnal munkához is látott. Az óbudai református templom udvarán saját zsebéből nyári tornahelyiséget rendezett be és két teljes éven át díjtalanul tornásztatta az óbudai iskolásgyerekeket. Ugyám, több mint száz esztendeje gyermektornát rendezett, méghozzá társadalmi munkában! A siker nem maradhatott el. Óbuda vezetői 1872-ben elrendelték a rendszeres, kötelező iskolai testnevelést. Gergelyi a polgári. Gyulányi és Szente a két elemi iskola tornatanára lett.

Szinte ezzel egy időben támadt egy másik, ma is roppant korszerűnek ható felismerés. Óbudán észrevették, hogy ami a gyereknek jó, az a szülőnek sem árthat és 1872. június 5-én összehívták az Óbudai Torna Egylet alakuló közgyűlését.

A következő évek mozgalmasak voltak. 1875. május 23-án már ott vannak az óbudaiak az Orczy kertben, az NTE-vel és a BTE-vel közösen rendeznek dísztornát.

Borostyáni Nándor „A nap hősei” címmel hosszú tárcát szentel ennek a tornásznapnak a Vasárnapi Újságban. Igy ír:

– Az elmúlt nemzedék megérdemelte Berzsenyi Dániel korholó szavait, a mai magyar fiatalság azonban helyre akarja hozni azt, amit az előbbi ivadékok elmulasztottak a testképzés körül. Vannak csolnakászaink, tornászaink, atlétáink, akik olympiai viadalokat rendeznek modern regatták, dísztornászat és atletikai versenyek alakjában. Az iskolák tornahelyiségeiben edzett nemzedék nő fel. Igy dákóforgatás mellett a nyújtó, bak, rohamdeszka, ugróasztal, mászóárbóc és versenyfutás porondja is szerephez jut. A vörös ing már nem szibarita vázakat takar.

Egy szó bizonyára megütötte a figyelmes olvasó szemét. Hogy a derék krónikás olympiai viadalokról ír.

1875-ben.

Akkor, amikor Pierre Coubertin még csak 12 esztendős kislegény volt és az újkori olimpiákról még csak nem is álmodozott.

Vagyis – nincs sok szégyellnivalónk a világ színe előtt!

Az OTE fejlődéséről tanúskodnak a következő esztendők is. 1891-ben, a harmadik országos tornaünnepélyen az egyesület tizenöt tagja vett részt.

1895-től egy kiváló szakember, Szaffka Manó lesz a tornászok művezetője. 1896-ban az egyesület tagjai részt vesznek a Zombori SE nyári viadalán, a Sportvilág siófoki versenyén, a margitszigeti sportünnepségen és a MAC téli vetélkedőjén. Az OTE tornászai e négy versenyen marokszám nyerték a díjakat. Sassa Károly 13-at, Schelling Ödön 11-et, Lenz József 5-öt.

Ebben az évben az egyesület két háziversenyt is rendezett. Egyet a Római Fürdőben, egyet a tornacsarnokban. Indultak a millenniumi dísztornán és a III. ker. TVE zászlóavató ünnepségén. Két nagy egyesület működött testvéri egyetértésben Óbudán, versenyzői ott voltak az ország legjobbjai között s a szakosztályok minden sportbeli igényt kielégítettek. (Szép lenne ezt a mondatot a közeljövőben egyszer ugyanennyi joggal még egyszer elmondani.)

Az OTE történetének egyik fénypontja a millenniumi versenypálya megnyitója. Az ország valamennyi sportolója által régóta hőn óhajtott első modern versenypályát, a Millenárist 1896. május 14-én az Óbudai Torna Egylet viadalával avatták fel.

1897-ben negyedszázados fennállását ünnepelte az OTE. Az ezüstjubileumra kis füzet jelent meg: „az Ó-budai Torna-Egylet Története 1872-től 1897-ig. Irta: Holbert Vilmos választmányi tag. Kiadta 25 éves fennállásának emlékére az Ó-budai Torna Egylet. Nyomatott Wimmer Márton könyvnyomdájában, III. ker. Serfőző-utca 10. sz."

1899-ben már futballoztak is a „Gödörben", de a csapat 2 év múlva pályahiány miatt kénytelen volt beszüntetni működését. 1908-ban a BLASZ III. oszt. bajnokságban indultak. 1921-ben a II. oszt. Stobbe csoportjában bajnokságot nyertek. Az I. osztályba jutásért a Főv.T.Kör csapatával kellett mérkőzniök. Az óbudaiak 1 : 0-ra kikaptak. 1928-tól 1939-ig a MOVE, majd ismét a BLASZ bajnokságban játszottak.

Aztán egy gyűlésen felállt Gáldy Béla iskolaigazgató és bejelentette: a kormányzat úgy látja jónak, hogy a kerület sportját a jövőben egyetlen klub képviselje. Az a bizonyos III. ker. ÁMOTE . . .

Az igazgató mindjárt felszólította az összeolvadó két egyesület „nem kívánatos" elemeit, hogy lépjenek ki saját jószántukból.

Nem léptek ki.

Egyikük felállt és mindannyiok nevében mondta:

– Nem lépek ki. Én itt születtem, itt akarok meghalni. Engem innen csak kizárni lehet.

Szép volt.

De ki figyelt már az emberségre? Ki törődött már a sporttal?

1942. május 31-én Dorogon játszott az ÁMOTE. A bányászcsapat 3 : 1-re győzött. A dorogi kaput egy vékony fekete gyerek védte boszorkányos ügyességgel. Bizonyos Grosics Gyula.

Az 1942–43-as bajnokságot az NB II-ben játssza végig az óbudai csapat. Az őszi forduló végeztével nyeretlenül gubbaszt a táblázat legalján. Tavasszal aztán – mintha kicserélték volna. Tizenhárom mérkőzése közel hetet megnyer (!), ezzel felkúszik a tabella 11. helyére és – bennmarad. Tehát a következő szezont is az NB II-ben futballozhatja át – ha egyáltalán lesz még következő szezon . . .

Az 1943–44-es labdarúgóévad NB II-es mezőnyében érdekes csapatokat találunk:

Marosvásárhelyi SE
Székelyföldi MÁV SE
Kolozsvári Bástya
Érsekújvári SE
Szabadkai VAK
Óbecsei Bocskai
Topolyai SE
Ujverbászi CSE
Ungvári AC
Kassai Rákóczi . . .

De erre a szezonra elmarad a csapat neve mellől az Árpád, elmarad a MOVE. Most úgy hívják: OTE III. kerület . . .

És sűrűsödnek a felhők. Barcsai János az MLSZ ügyvezetője a Nemzeti Sport 1944. április 23-i számában keményen veri az asztalt, talán inkább azért, hogy önmagát megnyugtassa.

– Be fogjuk fejezni a bajnokságot! – kiáltja. – Ha valamelyik csapatnak hiányzik nyolc élvonalbeli játékosa, állítsa be az ifiket.

– De mondjuk, ha az ifiket kibombázták?

– Akkor vegyék elő a kölyökjátékosokat.

– Teszem azt őket meg kilakoltatták.

– Akkor álljon be a tisztikar, az elnökség. Ma nem az eredmény a fontos, ma játszani kell.

– Nem gondolja ügyvezető úr, hogy ez a bajnokság nem egészen valós?

– Tagadom! Sok a sírás, a panasz, de a valóságban nem olyan veszélyes a dolog. Egyes intézők még mindig azzal kísérleteznek, hátha el lehet halasztani a meccsüket, mert egy, vagy két játékosuk hiányzik.

– Ügyvezető úr, még hét forduló van hátra az NB I-ben. Mi történik, ha közel két hónap alatt rosszabbodnak a viszonyok?

– Először is nem fognak rosszabbodni. Miért legyünk borúlátók? Másodszor mondok valamit. Még két forduló és a magyar bajnok már adva lesz. A Nagyváradi AC Magyarország bajnoka lehet. Akkor pedig már csak a kiesés kérdése marad nyitva.

A bajnokságot befejezték. A Nagyvárad óriási fölénnyel végzett az első helyen. Második a Fradi lett, harmadik a Kolozsvári AC.

A Kerület NB II-es csoportjának ötödik helyén végzett.

A következő kiírásban, az 1944 őszén induló Hadibajnokságban azonban már sem a NAC, sem a KAC nem indulhatott.

Jöttek helyettük dagályos hamis szólamú vezércikkek . . .

* * *

A Kerület labdarúgócsapata 1944 decemberének elején az NB II-es tabella első helyét foglalta el.

Aztán . . . még vagy két hónapig . . . csak a fegyverek beszéltek . . .

Azután újra élni kezdtünk . . .
1945–1965

Aztán újra élni kezdtünk . . .

1945 márciusában – éppúgy, mint 58 évvel azelőtt – benépesült egy kis szoba. Óbuda sportrajongói elhatározták, hogy sportegyesületet kell létesíteni a III. kerületben. Ez az első ülés nem tartott soká. Hamarosan kimondták a III. kerületi Munkás Egyesület megalakulását.

A kezdet nehéz volt.

Minden kezdet nehéz, de egy gyilkos háború után új életet kezdeni . . .

A pályát ágyúk nyomai éktelenítették. Az öltözőből minden faanyag eltűnt. De az óbudaiak mindig szívesen dolgoztak a sportért. Mégis kisebbfajta csoda, hogy a kerületi labdarúgók már ott voltak az első bajnokság rajtjánál.

Méghozzá III. kerületi MADISZ néven. Igen, a koalíciós viták során Óbuda a demokratikus ifjúság tömegszervezetéhez csatlakozott és sportegyesülete rohamosan erősödött. Érthető, hiszen egész Óbuda szerette, támogatta, magáénak érezte. Élvonalbeli kézilabdázóit a Goldberger patronálta a Leipziger és a textilgyárak segítségével működtek atlétái, evezősei, labdarúgói. Minden jel arra mutatott, hogy megvalósul a régi álom, nagy, reprezentatív, országos jelentőségű sportklub körvonalai bontakoztak ki Óbudán.

Aztán ez az álom megint nagyon gyorsan szertefoszlott. A Szociáldemokrata Párt kötelességének érezte, hogy a maga részéről is létrehozzon egy sportegyesületet a III. kerületben. Megalakult az Óbudai Barátság, ezzel ismét megoszlottak az erők, újra fellobbant az ősi ellentét, a TVE – OTE viszály.

A magyar sport első szívdobbanása természetesen enyhén szisztolés volt 1945 tavaszán. Országos bajnokságot kiírni lehetetlenség volt. Vidéki csapatokhoz utazni, oda-vissza alapon NB-t játszani . . . ki gondolhatott ilyesmire?

Ezért a szövetség kétfordulós bajnokságot írt ki, amelyben csak fővárosi csapatok szerepeltek. Az I. osztályban 12 csapat játszott, a második osztály nyolc csoportjában szintén 12–12. Óbudát a második osztály V. csoportjában több csapat is képviselte: a III. ker. MADISZ, az Óbudai Barátság, az Ujlaki FC és a Csillaghegy.

A KERÜLET REPÜLŐRAJTTAL INDULT!

1945. május 6-án: III. ker. MADISZ – V. ker. Barátság 17 : 0 (6 : 0). A mérkőzést a Tatai úton játszották, a sípot Faludi Géza fújta. A Kerület a következő felállításban kezdte a játékot: Rinhoffer – Szubek, Ambrus – Straub, Kerényi, Beczakó – Andaházy, Wéber, Kádár, Ondrus, Szabó. A mérkőzést az óbudaiak késése miatt 35 perccel később kezdték – nem lehetett egyszerű expedíció 1945 májusában Óbudáról eljutni a Tatai útra! –, a második félidő közepén már erősen sötétedett, így a játékvezető 15 perccel korábban fújta le a mérkőzést. Az óbudai csapat, mint az eredmény is mutatja, tetszés szerint érte el góljait.

Sok haszna nem volt belőle! A következő fordulóra a szövetség törölte az V. ker. MADISZ-t és az V. ker. Barátságot. Több másik csapat is visszalépett, így az első fordulóból csupán két eredmény maradt érvényben: Óbudai Barátság – Kelenvölgy 3:1, UFC – 33 FC 3 : 1.

Nagy zökkenőt azért nem okozott az ügy. A III. ker MADISZ a következő fordulóban 7 : 0-ra verte a Bethlen Gábor SE-t, az azután következőben pedig 11 : 0-ra a Budahegyvidéki SC-t. Később néhány vereség is érte a csapatot s a kétfordulós tavaszi–nyári bajnokság végén a következőképpen festett a II. osztály ötödik csoportjának táblázata:

1. Budafoki MTE	22	21	1	–	83 : 13	43
2. Nagytétényi MADISZ	22	15	5	2	65 : 25	35
3. III. ker. MADISZ	22	14	3	5	58 : 30	31

De 1945 tavaszán-nyarán nemcsak a labdarúgás „pezsgett" Óbudán. A III. kerületi MADISZ leányai harmadikak lettek a kosárlabda-osztályozókon és negyedikek a kézilabdázókén és villogtak Óbuda atlétái is.

Íme, az Óbudai Barátság versenyének (1945. július 29.) néhány eredménye:

400 m férfi gátfutás:	1. Kalotai Vasas	63.8 mp
	2. Keresztúri Ób. Barátság	64.4
1500 m férfi síkfutás:	1. Híres UTE	4:11.4
	2. Gyergyói Postás	4:12.6
	3. Rátonyi Ób. Barátság	4:14.8
Férfi diszkosz:	1. Józsa Pécsi EAC	40.90 m
	2. Kulitzy Ób. Barátság	39.70
200 m férfi síkfutás:	1. Árvai MAFC	24.5
	2. Hegyesi UTE	24.9
	3. Csépánfalvi Ób. Barátság	25.1
	4. Száki Ób. Barátság	25.1
Férfi távolugrás:	1. Gyuricza Ób. Barátság	611 cm

Férfi gerelyhajítás:	1.	Medgyesi dr. Ób. Barátság	52.01
100 női síkfutás:	1.	Egri Ób. Barátság	14.3
Női diszkoszv:	1.	Horányi Ób. Barátság	31.36

A Népsport augusztus elején közölte az év legjobb eredményeinek listáját. Négy óbudai atléta is szerepelt a névsorban!

Gerelyhajítás:	1.	Medgyesi	52.01
Távolugrás:	2.	Gyuricz	619
1500 m síkfutás:	3.	Rátonyi	4:14.8
Diszkoszvetés:	4.	Kulitzy	40.80

Mindezt együttvéve úgy is nevezhetnénk: „élniakarás”!

És aztán folytatódott!

Az 1945–46-os labdarúgóbajnokság II. osztályának negyedik csoportját óriási fölénnyel, hét pont különbséggel a Kerület csapata nyerte. Az egyesület nevén újra igazítottak egyet, most már III. ker. TVE MADISZ cégtábla alatt nyerték a mérkőzéseket. A csatársor közepén egy feketehajú ifjú ember, az alig tizenhét éves Poteniczki Péter ontotta a gólokat. Ez a játékos később 24 alkalommal öltötte magára a válogatottak mezét és Palotás Péter néven vonult be a magyar labdarúgás halhatatlanjainak seregébe.

És a Kerület most már ott állt a küszöbön, hat osztályozó mérkőzést kellett játszani az NB I-be jutásért. Kettőt a Testvériség, kettőt a KPSE és kettőt a Kistex ellen. Ha ezt a tornát megnyeri . . .

Nem nyerte meg!

A régi óbudai hagyomány kísértett. Ez a klub mindig eljutott a küszöbig, de átlépnie sosem sikerült. A hat meccsből hármat elvesztett és csak egyet nyert meg. Maradtunk a régiben – a második vonalban.

Nade ott sem volt sima a rajt.

Az MLSZ kisorsolta az NB II negyedik (pesti) csoportjának első fordulóját. A rajt párosítása a következő lett volna:

Ganz TE – Budafoki MTE
V. Előre – Erzsébeti MTK
K. Barátság – Újpesti MTE
Kispest SC – Postás
Elektromos – KPSE
Mateosz – III. ker. TVE MADISZ
MTSE – Herminamezei AC
Törekvés – MOSC

Igenám, csakhogy a vidékiek tiltakozni kezdtek. Elég volt az elszigeteltségből, tessék őket is besorolni az NB II valamennyi osztályába. Meg is lett az eredménye. Az első fordulóra kisorsolt mérkőzéseket minden esetre lejátszották. Barátságos alapon. Szerencsére. Már ebben a barátságos fordulóban a MATEOSZ 7 : 0-ra verte a Kerületet. Igaz, félelmetesen jó volt a teherautósok csapata. Zakariás, Ónody II, Zsolnay, Fürjes . . . csekélység . . .

Az „igazi" rajt minden esetre jobban sikerült. 1946. szeptember 15-én a III. ker. TVE MADISZ (Rinhoffer – Tompa, Stöttner – Straub, Tavasz, Kucsera – Ondrus, Weber, Szabó, Horváth, Tóth) 1 : 0-ra megverte a Kőbányai Barátságot.

Aztán – hullámzó teljesítmények. Keserves győzelmek, látványos vereségek. Szerencsére az előbbiből jut valamivel több. Igy az NB II Középcsoportjának 1946–47-es listáján:

6. III. ker. TVE MADISZ 26 12 3 11 46 : 51 27

És egy hír a Népsort 1947. augusztus 29-i számából:

*

A III. ker. TVE MADISZ az elmúlt napokban tartotta összejövetelét Óbudán, a Hévízi úti sporttelepen. Hartai László elnök osztotta ki a Szabad Nép Kupa második, a Rákosi Kupa második, a kölyökbajnokság második és a tartalékbajnokság harmadik helyéért kijáró vereteket. Az egyesület részéről Vadas Miklós edző Rinhoffernek, Straubnak és Tavasznak ajándékot adott át.

*

Ami érdekes: akadt ebben az időszakban a Kerület labdarúgóinál jóval eredményesebb szakosztály is Óbudán. A Barátság atlétáié. Riport a Népsport 1946. március 8-i számában . . .

*

Mozgalmas atléta élet Óbudán

Remecz is az ÓBSE-be tart?

A napokban az óbudai atléták edzését látogattuk meg. A Kórház utcai iskola tornatermében gyakorolnak az ÓBSE reménységei. Meglepődve nyitunk be a hideg, meglehetősen rosszul világított tornaterembe. Komoly csendben mintegy 40 atléta és atlétalány tornászik Keresztúri Géza vezényszavaira. Külön csoportban a fiúk és a lányok. Talajtorna, majd bordásfal gyakorlatok követik egymást. A végén kötélmászás van műsoron. A fiúk fürgén másznak a magasba. A lányoknak már nehezebben megy a dolog.

– Gyerünk, gyerünk. Ne féljen. Köpje meg a markát – hangzik Keresztúri Géza biztató szava.

Az együttes gyakorlatok után a távfutók kiválnak a többiek közül, míg benn labdajátékokkal folytatják a szorgalmas edzést, ők a Szentendrei úton futkároznak egyet. Orsós és Rátonyi halad az élen. Nekik van eddig a legtöbb edzésük, de nem sokkal marad mögöttük Ujvári és Südi. Egész Aquincumig futnak ki. Elég jó az iram. Orsós és Rátonyi többször is bele-bele erősít. Az edzés végén beszélgetünk Rátonyival.

– Nagy lesz az idén a ÓBSE – mondja bizakodóan. – Egész csomó régi atléta jön hozzánk. Remecz, Cserna, Ember dr, Sajtos, Berényi és Dvornicsky nálunk versenyez a nyáron. De sok új ifjúsági atléta is jelentkezett.

– Megelőzzük a Vasast – bizakodik valaki.

– Hát ha azt nem is, de szeretnénk egyenrangú ellenfelek lenni az egyesületi bajnokságban – mérsékli a reménykedőt Keresztúri Géza.

A távfutók között a mezei bajnokság a legfőbb beszédtéma.

– A fiúk igazán szorgalmasan készülődnek – mondja Rátonyi. – Oros máris nagyszerűen mozog, ő a legszorgalmasabb. Harminckilenc éves korára felül fogja múlni legjobb eredményeit. Südivel együtt ő lesz a „nagymezei" csapatunk erőssége. Kívülük Sajtos, Keveházi, Németberta dr és Kapusi alkotják a csapatot. Igen komoly reményekkel vonulunk fel a „kismezeire". A Vasas minden valószínűség szerint a „nagymezein" indul. Igy a négykilométerest mindenképpen szeretnénk megnyerni. A Szabó Miklós – Rátonyi – Ujvári – Dvorniczky – Szilvás – Muszka összeállítású csapatban szilárdan bízunk.

*

Nem bíztak elég szilárdan. A „kismezei" csapatbajnokságát 1946. április 14-én az UTE nyerte az Óbudai Barátság előtt. A lányokról szó sem esett. Erre az 1500 méteres mezei futás női csapatbajnoka: az Óbudai Barátság (Hermann, Egri, Mohos).

*

És még valami mocorog Óbudán . . . Kis hír a Népsport 1947. november 3-i számából . . .

Vízilabda: Peterdi a MMUE-ból a most megalakult III. ker. TVE-be lépett. Ugyancsak a III. ker. TVE-ben fog játszani Sárdi (NSC) és Diós (MMUE) is.

Ehhez aztán még egy biztató nyilatkozat is járul. A Népsport 1948. április 2-i számának egyik kis cikkecskéjét idézzük . . .

*

MTE? Csepel? III. ker. TVE?

Három pályázó van az első osztályban megüresedett helyre. Április 3-ára tűzte ki az úszószövetség az I. osztályú vízilabdabajnokság sorsolását, de még mindig nem dőlt el, hogy a MMUE megüresedett helyére melyik csapat fog felkerülni.

– Az MTE hír szerint alig néhány úszóját veszi át a MMUE-nak – mondotta Szecsey György titkár. – Valószínű, hogy jövőre is tavalyi másodosztályú csapatuk fog játszani. A MMUE játékosok zöme a Csepelbe tart, de igen erős együttesnek ígérkezik az újjáalakított III. ker. TVE is. A Kerületnek a jogutódlás alapján is az első osztályban volna a helye, hiszen annak idején a fasiszta törvények szerint mint első osztályú egyesület oszlott fel. Ha a három pályázó nem tud megegyezni, valószínűleg körmérkőzéssel fogjuk eldönteni, melyikük kerüljön a MMUE helyére az első osztályba.

*

Nem tudtak megegyezni.

Viszont körmérkőzésre sem került sor.

A Kerület maradt a második osztályban.

Már ahogy az lenni szokott.

A labdarúgók 1947–48-as szezonja izgalmas hírekkel indul. A Népsport írja . . .

Július 1. Horváth a III. ker. MADISZ csatára, BLASZ-válogatott balösszekötő a Ferencvárosba kerül. A tárgyalások jelenleg folynak.

Július 12. A III. ker. TVE MADISZ leigazolta Ősit, a III. ker. Széchenyi (Hajógyár) középfedezetét és Miskolczit, a B. Drasche középcsatárát.

Augusztus 7. Erősít a III. ker. TVE. Leigazolta Szilvásit, az ETC Vasas kitűnő csatárát.

Szeptember 1. Ambrus átment az Ó.GMSE-be (Vagyis a Goliba).

Aztán ennél kellemesebb izgalom már alig adódik. Az ősz harmatos, a 11. helyen fordul a csapat. A tavasz sem sokkal balzsamosabb, a Kerület végül a 10. helyen köt ki.

Viszont adódik a Hévízi úton egy roppant érdekes, barátságos edzőmérkőzés. 1947. szeptember 17-én, a Hévízi úton, 1500 néző előtt és Palásti játékvezetése mellett: Ferencváros – III. ker. TVE 6 : 2 (2 : 1).

Nézzük a Népsport tudósítását . . .

Ferencváros: Henni – Korányi, Kispéter – Hernádi, Csanádi, Lakat – Rudas, Horváth, Deák, Szabó, Tihanyi.

III. ker.: Rinhoffer – Tompa, Stöttner – Ősi, Tavasz, Straub – Andaházy, Kucsera, Miskolczi, Palotás, Samus.

A 3. percben Deák 20 m-es lövését Rinhoffer szögletre tolja. A 7. percben Deák nagy lövése védhetetlen. A gól után erősödik az iram. Hullámzó a játék. 16. perc: Szabó beadását Rudas egyből bevágja, 2 : 0. Most feljön a Kerület. Erősen támad. A 36. percben Miskolczi az üres kapu mellé gurítja a labdát. 40. perc: Kucsera közelről eredményes, 2 : 1. A II. félidőben az FTC Horváth (2), Deák és Szabó révén 6 : 1-es vezetéshez jut. Végül Miskolczi szépít, 6 : 2. Jó: Csanádi, Henni, Lakat és Szabó, illetve Rinhoffer, Tavasz, Ősi és Kucsera.

A III. ker. TVE vízilabdacsapata alakulgat.

Ez a merőben új társulat az 1948-as Budapest II. oszt. bajnokság hatodik helyén végez. Válogatott játékos még véletlenül sem akad köztük, mégis, amikor a londoni olimpiáról hazatérve ismét összeállítják a sportág válogatott keretét, a Kerület három vízilabdázója is rajta van a listán.

Győrffy Endre, a kapus, Holop Miklós, a hátvéd és dr. Hámori Béla, a csatár.

Hogy ez miképpen lehetséges?

A dolog végtelenül egyszerű. Somóczy Lóránt dr, a Kerület új vízilabdacsapatának szervezője egyben a MAFC edzője is. Most meg gondolt egyet és úgy, ahogy volt az egész remek (OB I-es) műegyetemi gárdát áthozta magával a III. kerületbe. Nagy edzések folynak tehát az öreg Császár uszodában s a csapat aranyos reménységgel tekinthet a következő bajnokság elé.

A kerületi röplabdázók némely reménye már valóra is vált. Az együttes kilenc mérkőzést játszik az 1948-as Szövetségi díjban, ebből nyolcat megnyer és ezzel a táblázat élén fejezi be az évadot . . .

Ami a labdarúgók következő évadjának (1948–49) rajtját illeti, hát az bizony a szokott keserves.

Sőt, a szokottnál is keservesebb.

Két meccs, két vereség. 0 : 3 a Ferencvárosi FSE ellen, 1 : 2 a Ganz TE ellen és Bércesi Ferenc, a csapat intézője már szeptember első napjaiban keservesen panaszkodik:

– Tele vagyunk sérültekkel. Az EMTK elleni mérkőzésünkre csak erősen tartalékos csapattal tudunk kiállni.

Aztán az erősen tartalékos csapat idegenben 3 : 1-re vezet az EMTK ellen.

Ezt követőleg viszont egy hatost kap „snurban". EMTK – III. ker. TVE 6 : 3. Ez a csapat a szó szoros értelmében mindenre képes. Miskolczi a vereség ellenére bekerül az NB II heti válogatottjába, de ez legfeljebb csak őt vigasztalja.

December 12-én a TVE még gyorsan kikap Vácott (2 : 3) és ezzel megerősíti tizenhatodik helyét az NB II-es bajnoki táblázaton. Tizenhatfős mezőnyben . . .

Ami különösen bosszantó: az ősi ellenfél, a szomszédvár csapata, a Gázgyár egy pont előnnyel a táblázat legtetején tanyázik!

A tavasz valamivel jobban sikeredik, a csapat feljebb kúszik hat hellyel. De senki sem tartja klasszis együttesnek . . .

Szó ami szó, másfajta labdákkal most jobban megy az óbudaiaknak.

A III. ker. TVE röplabdacsapata például a legfelsőbb szintű téli terembajnokság negyedik helyén végez. A Ganz TE elleni mérkőzésük még a totószelvényre is felkerül. Lehet tippelni és jól jár, aki a Kerületre tesz, met ez a csapat 43 : 40-re veri a totómeccsen a Ganz TE-t.

Jóságos ég, micsoda csapat. Zsolt Róbert, Moss nevét olvassuk az összeállításokban, sőt, pályára lép Abád József, a röplabda magyar ősatyja a játék honi elterjesztője, professzora és prófétája.

Aztán a póló . . .

A vízilabdacsapat papíron is remekül fest, többen a bajnokság esélyesei között emlegetik.

A rajt pedig egyenesen káprázatos.

1949. május 26. A Népsport írja . . .

*

A tapasztalat győzött!

III. ker. TVE – Egri SZTK 6 : 1 (4 : 1). Császár uszoda. V: Laky V:

III. ker. TVE: Győrffy – Holop, Hámori II – Bartalis – Somóczy dr, Kalapos, Hámori dr.

Eger: Barta – Pók, Hevesi – Kádas – Svéda, Baranyai, Válent.

Baranyai révén az Eger lövi az első gólt. Aztán Somóczy Kalaposhoz játszik 1 : 1. Hámori szabaddobását ismét Kalapos lövi be 2 : 1. A kerületi középcsatár szerzi a harmadik gólt is. Fordulás után Hámori II Kalaposhoz ad, a középcsatár most sem hibáz, 4 : 1. Hámori dr. nyolc méterről ejt, Somóczy szigorítottból lövi a Kerület hatodik gólját. Az egriek nagyobb úszástudását teljes mértékig ellensúlyozta a Kerület nagyobb tapasztalata. Az egri csapat nem tudott kibontakozni. Jó: Bartalis, Hámori der., Kalapos, illetve Svéda és Válent.

*

Aztán tovább tart a szárnyalás. Pontosan négy hétig.

Május 29.: III. ker. TVE – Szentesi MÁV 9 : 1

Június 6.: III. ker. TVE – Előre 2 : 1

Június 19.: III. ker. TVE – Tatabánya 6 : 0.

Négy mérkőzés után pontveszteség nélkül, 23 : 3-as gólaránnyal a Kerület áll az OB I-es táblázat élén. De aztán persze jönnek a „nagyok” és a még nagyobbak. Vereség a Fraditól, az UTE-tól és a Vasastól. A bajnokság végeredménye híven fejezi ki az erőviszonyokat:

1. Vasas	9	8	–	1	52 : 7	16
2. FTC	9	7	2	–	58 : 9	16
3. UTE	9	7	1	1	51 : 10	15
4. III. ker. TVE	9	5	1	3	29 : 14	11

A „kezdő"-csapat így festett: Győrffy – Holop, Hámori II – Bartalis – Somóczy dr, Kalapos, Hámori dr. Rajtuk kívül néhány meccsen szóhoz jutott Diós, Peterdi és Szabadi II is. Mindent egybe vetve: a régi nagyság fényei csillantak fel újra az óbudai pólóban és ezzel együtt természetesen a nagy fogadkozás is: majd jövőre!

Aztán éppen ebből nem lett semmi!

Egy hír a Népsport 1950. május 25-i számából:

„A III. ker. tavalyi jóképességű csapatát Lemhényivel erősítették. Az óbudaiak együttese a következőkből kerül ki: Győrffy, Holop, Hámori dr., Hámári II, Gergely, Lemhényi, Bartalis, Kalapos, Tóth".

Ez tulajdonképpen még biztató is . . .

Ám hat nappal később, a Népsport június 1-i számában:

„A III. ker. Textil (megint átfestettük a névtáblát!) úszó és vízilabda szakosztálya beszüntette működését és a szakosztály tagjai együttesen a Honvéd SE-be léptek. A MUSZ, miután a Honvéd vízilabdacsapatának játékereje eléri, sőt, túl is haladja a III. ker. Textilét, úgy döntött, hogy a Honvédet a III. ker. Textil helyére az első osztályba osztják be".

Szóval, ha adminisztratív módszerekkel is – megalakult a nagy Honvéd. És, ha adminisztratív módszerekkel is, megintcsak kisebb lett a Kerület. 1950-et írtunk.

Ám a hír egy vonatkozásban túlzottnak bizonyult. Az úszók ugyanis nem hagyták ott Óbudát. Sőt . . . De erről a későbbiekben még ejtünk egy-két szót. Egyébként nem sokkal utóbb, igaz egy emelettel lejjebb megint összeállt egy vízilabdacsapat is Óbudán. Ez az egyesület – lehetséges, hogy egy kissé szédelegve –, de mindig talpraállt.

Mást ne mondjunk: itt volt az óbudai röplabdások példája.

Az 1948–49-es szabadtéri bajnokság befejeztével a tabella utolsó sora így festett:

10. III. ker. TVE törölve

Viszont alig egy félévre rá, a következő egyfordulós bajnokság végeztével már a következőket olvashattuk:

1. Vasas	10	10	–	30 : 6	20
2. Csepel	10	9	1	29 : 8	18
3. III. ker. Textil	10	7	3	24 : 6	14

Ezidőtájt nem viszonyultak rosszul a labdához Óbudán. A férfi kézilabdacsapat 1949-ben negyedik lett az NB II/B csoportjában, a férfi kosarasok az 1949–50-es NB II ötödik helyén végeztek, a lányok pedig harmadikak lettek a Bp. I. osztályban. Szépen pattogtatták a legkisebb labdákat is. Az asztalitenisz NB II Petőfi csoportjában 1950 során a III. ker. Textil férfiversenyzői a harmadik helyen végeztek.

Ám akadt arany is. A férfi kosárlabdázók 1950-es NB II-es bajnokságának budapesti csoportját veretlenül nyerte a Kerület.

A csoportgyőztesek aztán Diósgyőrbe sereglettek, hogy eldöntsék ki 1950-ben az NB II országos bajnoka. A Kerület itt öt csapat közül a harmadik helyen végzett. A legjobb dobónak – mint annyiszor – ismét Bajári dr. bizonyult.

Színes, pezsgő volt Óbuda sportélete ezekben az években. Bizonyítékul szolgáljon a Népsport két híre.

*

1950. XI. 25: „A III. ker. Textiles vasárnapi országos III. osztályú ifjúsági és felnőtt tornaversenyére több mint 150 nevezés érkezett. A verseny reggel 9 órakor kezdődik a Kórház utcai tornacsarnokban."

A másik valamivel hosszabb cikkecske és roppant figyelemre méltó ügyről tudósít. Népsport, 1950. december 21.:

Oktatnak a III. ker. Textiles tornászai

A III. ker. Textiles tornászai dicséretre méltó buzgósággal veszik ki részüket a dolgozóknak az alapfokú bajnokságra való előkészítéséből. Minden alkalmat megragadnak arra, hogy tapasztalataikat átadják a bajnokság résztvevőinek.

Hétfőn este az Árpád gimnázium tornatermében az óbudai gyárak és üzemek dolgozói részére tartottak bemutatókat. Bemutatták a gyakorlatokat, majd részletesen elmagyarázták, hogy az egyes gyakorlatokban hol fordul elő leggyakrabban hiba s hogyan lehet azokat kiküszöbölni.

– Vidéki városokba is ellátogatnak tornászaink – mondta Pulai Ferenc, a Textil és Ruházatipari Dolgozók Szakszervezeti Sportosztályának munkatársa. – December 22-én Győrött, 23-án pedig Sopronban szerepelnek. Az ilyen hírverő bemutatókkal érjük el azt, hogy a bajnokságban több mint 300 textiles csapat vesz majd részt. Annakidején 200 csapat indítását terveztük, tehát 50 százalékos a túlteljesítésünk."

A röplabdázók is folytatták a magaslati repülést. A III. ker. Textil csapata (Vida, Reszkető, Zöld, Bodon, Ányos, Bohák) az 1950-es NB I harmadik helyén végzett!

Az 1949–50-es bajnoki évad.

A Kerület focistái úgy rohannak neki az NB II-nek, mintha nem is akarnának megállni. Első öt ellenfelüket valósággal letiporják. Az ötödik forduló után pontveszteség nélkül, 14 : 4-es gólaránnyal állnak az NB II Közép-csoportjának élén.

Aztán a hatodik mérkőzésüket elvesztik. Az Attila utcában, 2000 néző előtt, 2 : 0-ra a Bőrösök ellen.

Nagy ügy?

Amúgy nem nagy ügy, de van folytatása is.

Népsport, 1949. október 11.

*

Csúnya verekedéssel ért véget vasárnap délután az Attila utcában a Bőripari DSE – III. ker. Textil NB II-es rangadó. Kecskeméti játékvezető a III. kerületből kiállította a reklamáló Rozsálit és Andaházit, ekkor a kerületi közönség egy része tüntetni kezdett. A mérkőzés befejezése után a kerítés lécdarabjait vették kezükbe egyes kerületi szurkolók. Verekedés támadt s csak a rendőrség tudott rendet teremteni. Az ügynek természetesen folytatása lesz a szövetségben is.

Az NB II egyesbírája szerdán délután foglalkozott a vasárnap lejátszott Bőripari DSE – III. ker. Textil mérkőzéssel. Rozsáli Ödön és Andaházi Béla játékjogát az ügy további kivizsgálásáig felfüggesztette.

Túl sokáig nem tarthatott a kivizsgálás, mert a két játékost a következő vasárnap már újra ott találjuk a csapatban. Sőt, Rozsáli még gólt is lőtt. Igaz, sokat ezzel sem használt: Pe. Vasas – III. ker. Textil – a Hévízi úton – 2 : 1.

A Kerület ebben a szezonban bejárta a táblázat legtöbb helyét. Volt első és volt tizenegyedik. Végül a nyolcadik helyen fejezte be vándorútját. Nyolcadik lett. A tizenhatos mezőnyben. Vagyis – jó óbudai szokás szerint – újra középcsapat a javából.

Igaz, hogy most már csak az NB II-ben.

1950 őszén – egyfordulós bajnokság a labdarúgásban. Valaki megint kitalálta, hogy okosabb lenne tavaszi–őszi rendszerben lebonyolítani a fociszezont. Hogy mit vártak ettől, ma már lehetetlen megmondani.

Óbuda érzékeny lelkű játékosait minden esetre megviselte ez a váltás. Eddig páratlan bravúrral már a harmadik mérkőzés után sikerült elfoglalni a tizenhatos bajnoki mezőny tizenötödik helyét. Reményvesztett fülek már a gyászharang kongását vélték hallani. A bimm-bamm azonban ezúttal még elmaradt. A csapat megtalálta a szívét, október közepéig felmászott a hatodik helyre, aztán ott is maradt.

A következő bajnoki évad elején a találékony illetékesek megint átkeresztelték egy csomó csapatot. Talán úgy érezték, hogy tenniök is kell valamit a fizetésekért. Ám legyünk lojálisak, tételezzük fel, hogy az örökös változtatás, az állandó átszervezés csupán a jobb utak szakadatlan fürkészését jelentette. A magyar sport vitorlái ugyanis duzzadtak, jó széllel repültünk a helsinki olimpia csúcsai felé.

Így csupán kortörténeti érdekességként említjük, hogy a Ganz TE új neve Vasas Ganz Vagon lett, az ÉDOSZ-é (régebben Fradi becenéven ismerték többen) Kinizsi Lendület, a III. ker. Textilé pedig III. ker. Vörös Lobogó.

Az újnevű régi csapat győzelemmel kezdett és az első forduló után ismét csak az NB II-es Közép-csoport első helyén állt. A második forduló után a hatodikon, a harmadik forduló után – a tizediken. Szerencse, hogy a csoportban csak 14 csapat szerepelt, ezt a tendenciát túl soká tehát már amúgysem lehetett volna folytatni.

Egy kicsit azért még folytatták.

A Kerület a tizenegyedik helyen végzett és ezzel magára vonta a Népsport méltó felháborodását. 1952. január 15-én a következőket írták . . .

*

A III. ker. VL gyenge szereplése meglepetés, mert a csapat jó erőkből áll. Kitűnő az utánpótlása is. A csapat ennek ellenére sem szerepelt megfelelően, egyetlen csapatrésze sem tett eleget a várakozásnak. Ennek oka elsősorban abban keresendő, hogy a játékosokkal való foglalkozás hiányos volt, csak néhány lelkes ember törődött a csapattal és ilyen körülmények között több játékos elhagyta a szakosztályt. A közönség általában szereti az együttest, a Hévízi úti pályán gyakran több ezres nézősereg szurkolta végig a küzdelmeket. Kár, hogy a közönség egy része elfogult s ez károsan befolyásolta a játékosokat is.

*

A szöveg ismerős. Ám a többezres szurkolótábort – egy kicsikét irigyeljük 1951-től.

Viszont tény, hogy a sokkal nagyobb és a sokkal kisebb labdával sokkal jobban ment.

Ami az egészen nagy labdát illeti – egészen nagy női kosárlabdacsapat verődött össze Óbudán ezekben az években, Pesthyné, Vékony – Illésné – Kiss, Körmendyné . . . ez volt a kezdő ötös, amely például az 1951-es bajnokság legfelsőbb osztályában a harmadik helyen végzett. Sőt, a Népköztársasági Kupában még annál is feljebb eggyel.

A döntőbe jutásért ugyanis parázs mérkőzésen 37 : 33-ra legyőzte a bajnokság második helyezettjét, az Előrét. Tegyük hozzá, hogy félidőben még az ellenfél vezetett hat ponttal.

A döntőben aztán nem volt mese. A Bp. Petőfi klasszissal erősebb csapatnak bizonyult. De hát Óbudán, egy viszonylag „új” sportágban bizony az ezüst is szépen csillogott.

Népsport, 1951. június 17 . . .

* * *

A Bp. Petőfi biztosan nyerte a női kosárlabda kupát

Petőfi – III. ker. V.L. 80 : 32 (31 : 8). Sportcsarnok, 1500 néző.

III. ker.: Vékony, Gerstner – Illésné – Kiss, Pesthyné. Cs: Körmendyné, Kovács, Fogarasi, Fiedler.

A bajnokcsapat nehezen melegedett játékba, a III. kerületiek pedig jól tömörültek és így az első félidő 12. percéig egyenrangú ellenfelek tudtak lenni. Ettől kezdve távoli, biztos dobásokkal, gyors indításokkal egyre-másra érte el kosarait a Petőfi. A II. félidőben kitűnően játszott a bajnokcsapat és minden tekintetben felülmúlta ellenfelét.

*

És szuperszinten küzdenek a Kerület asztaliteniszezői is. A férficsapat (Soltész, Pálfi, Varényi, Kerekes, Uhály) és a női csapat (Marosvölgyi, Vermesné) is nyolcadik a bajnokság legfelsőbb osztályában. És a részletek megkapóak. Egyetlen tudósítás... alig néhány sor és mégis milyen sokat mond...

1951. május 27. Férfi I. osztály: Honvéd – III. ker. VL 13 : 10. Gy: Sidó 4, Farkas 2, Fóris 2, Juhász, Jávor, illetve Pálfi 3, Soltész 2, Varányi 2, Kerekes 2, Semsei.

Ilyen szoros mérkőzés az abszolút klasszisok ellen – nem csekélység.

Felvillannak egyéni versenyeken is. Budapest 1951. évi ifjúsági bajnoka a fiú párosban a Semsei–Tolnai kettős Óbudáról.

Az őszi bajnokság végén pedig a férficsapat a hatodik helyen végez. Óbuda leány-asztaliteniszezői viszont a Vörös Meteor és a Lokomotív mögött megszerzik a bajnokság harmadik helyét. Koltainé, Marosvölgyi és Kovács nevét kell itt feljegyezni.

1951 őszén aztán megint egy új sportág jelentkezik.

Új? Hát természetesen inkább nagyon is régi. Történelmileg is, helyileg is, helytörténetileg is.

A III. ker. Vörös Lobogó úszói teszik le a névjegyüket. Csupa ifjú leányka, a legidősebbje sem több tizenöt évesnél. Az újraéledő szakosztály már versenyt is rendez a Sportuszodában és a 3 X 50 méteres serdülő leány gyorsváltó rögvest új országos korosztályi csúccsal győz a Vörös Meteor és az Előre előtt. Az egyéni számok helyezettjei között is felvillan néhány „Lobogós" név. Rodé Mária második az 50 m serdülő leány gyorson, Maurer Dóra harmadik 50 úttörő leány háton, Baffia Mária szintén harmadik a III. osztályú 200 női mellúszásban.

Lehetséges, hogy itt újra megindult valami?

Már hogyne.

Hiszen 1951 decemberében a Téli Kupa sorozatára ismét vízbeszáll egy óbudai pólócsapat. És 1952 februárjában, mint a torna második helyezettje száll ki a vízből. Hiába, Óbudát és a H_2)-t nem lehet sokáig elválasztani egymástól.

És egy szép nagy, ezüstös felkiáltójel az 1952-es tavasz végén: a III. ker. Vörös Lobogó női kosárlabdacsapata a Petőfi mögött második az első osztályú terembajnokságban!

A Kerület focistái – senki sem találná ki mi történt? – megint új néven kezdték el az új szezont. 1952 tavaszán a „Textilfestő" felírást viselték a mezükön. Másképpen már nem is lehetett volna. A Mágnás Miskát idézte ez a sorozat: új műsorhoz új férfi kell . . . új bajnoksághoz új név . . .

A labdarúgók 1952-es menetelése alpesi túrához volt hasonlatos.

Egészen alul kezdték.

Az első forduló után a tabella tizenötödik helyén tanyáztak.

Aztán szép, szívós munkával feltornászták magukat a negyedik helyre. Majd szép szívós munkával vissszatornászták magukat a tizenkettedikre és ott is fejezték be az NB II Közép-csoportjának 1952-es küzdelemsorozatát.

Persze teljesen mindegy volt hol fejezik be. A saját jövőjüket már néhány héttel a hajrá előtt megpecsételték.

Egy meglehetősen ártalmatlannak tűnő tudósítás a Népsport 1952. október 26-i számából . . .

*

Előre Autótaxi – VL Textilfestő 5 : 1 (3 : 0).

Pestújhely, 500 néző. V: Kamarás.

Góllövők: Seregi és Dávid 2–2, illetve Andaházy és Kucsera (öngól).

Taxi: Lung – Hercegfalvi, Lévai, Tiszai – Kornél (Váradi), Balján – Juhász, Seregi, Dávid, Gólik, Boldog.

III. ker.: Rinhoffer – Zátonyi, Ősi, Szász – Nagy (Alapi), Rajtár – Huszák II, Pálházi, Varga, Andaházy, Kucsera.

Az óriási lelkesedéssel játszó Autótaxi ilyen arányban is megérdemelte a győzelmet. Jó: Kornél, Dávid, Boldog, illetve Zátonyi, Ősi, Rajtár. Szászt a II. félidő 28. percében utánrúgásért kiállították.

*

Ennyi.

Senki nem vett észre semmit?

Valaki mégis.

Csakhamar kisült, hogy bunda van a dologban. A kiesés ellen küzdő Taxinak égető szüksége volt a pontokra is, a gólokra is és . . . hát a Kerületből valaki – esetleg több valaki – hajlandónak mutatkozott segítséget nyújtani derék taxisoknak.

Kisült.

Alighanem be is bizonyosodott.

Mert a Textilfestőt a szezon végén kizárták az NB II-ből és pár hónap múlva a BLASz I. osztályban kellett folytatnia a játékot.

Hogy ez a kis móka nem tartozik a TVE történetének aranylapjaira, az egyszer bizonyos. De hát a történelemnek nem csak aranylapjai vannak.

A múltat megtagadni lehetséges. Erre már több példa is volt a történelem során.

De arra is, hogy az ilyen megtagadás előbb-utóbb mindig visszaüt.

Akkor meg mégis csak okosabb vállalni.

Hogy a Népsport a szokásos évi értékelés során nem dicsérte agyba-főbe a csapatot, az meglehetősen kézenfekvő. Az 1953. február 6-i számból idézünk . . .

*

A Vörös Lobogó Textilfestő csapatában több jóképességű játékos játszott, de sportszerűség tekintetében sok volt a hiba. Közönsége ellen is gyakran merültek fel kifogások. Rinhoffer kapus és Márton fedezet jó játékával és sportszerű magatartásával egyaránt társai fölé emelkedett. Az együttes felfrissítésre szorul.

*

Ezt egyébként rögtön a következő bajnokság rajtjánál is bizonyította a csapat.

Az első mérkőzésen 4 : 2-re kikapott a Pénzügyőrtől és a BLASz I. osztályt is a tizennegyedik helyen kezdte!

Aztán feljött a negyedik helyre, de a vastaps ezúttal elmaradt Óbudán.

Legalábbis a futballpálya környékén.

Csendes kis örömből azért kijutott.

1954. január 10-én szövetségi levél érkezett a Hévízi útra. Az ilyesmit bizonyos múltbeli tapasztalatokon okulva mindig aggodalommal fogadták. Most azonban jó hírt hozott. Szimcsákot, Knelczert és Szikorát meghívták az ifjúsági válogatott keretbe!

Ha az események nem is, a hírek ugyancsak véznán csörgedeztek a következő időszakban. Papírhiányos világot éltünk, a BLASz I. oszt. eseményeire még nyomdafesték is alig jutott.

A Kerület az 1954-es bajnokságban a IV. helyen végzett.

Egy évre rá – óriási harcban a Gázművekkel – a második helyen.

A csapat 1956-os bajnoki szereplése inkább hullámvasutazásnak tekinthető. Fel és le, le és fel . . . Március 18-án például a bajnokság tizenegyedik helyén tanyáztak. Április elsején – a harmadikon. Április 22-én már ismét a nyolcadikon. Október 14-én 3 : 0-ra kikaptak a Csillaghegytől és ezzel az ötödik helyet foglalták el.

A következő fordulóban, 1956. október 21-én az Óbudai Építőkkel mérkőztek.

De ennek a meccsnek az eredménye már nem szerepelt a sportlapban. A sportlap 1956. október 23-i száma – érthető okokból – már nem jelent meg.

Vigasztaló tény, hogy Óbudát és Óbuda sportéletét alig-alig szédítette meg az „októberi események" kavargása. Ezt igazolja, hogy a csapat már december elején barátságos mérkőzést játszott a Hévízi úton és 3 : 1-re meg is verte a Bőrellátókat.

Csakhamar a kulisszák mögött is mindent a maga helyére tettek.

Három hír a Népsportból . . .

1956. december 28.

A Textilfestő SE-ben is megválasztották az ideiglenes intéző bizottságot, amelynek tagjai: Nemeslaki Ferenc, Soós István, Bércesi Ferenc, Koródi Rezső, Kovács Bálint, Zátonyi László és Graschi József.

Bércesi Ferenc elmondta, hogy az ellenforradalmi idők alatt tekintélyes kárt szenvedett a sportkör. Megrongálódott a Hévízi úti sporttelep és a felszerelésekben is nagy hiány mutatkozik. Ezért most a legsürgősebb feladat a sporttelep helyreállítása és a felszerelések pótlása.

Azt tervezik, hogy az eddig működött szakosztályokat megerősítik és tovább fejlesztik. A labdarúgó csapat edzőjéül Bolemányi Károlyt szeretnék megnyerni.

1956. december 31.

A III. ker. TVE december 31-én d.e. 10 órakor tartja alakuló közgyűlösét a Goldberger gyár Fényes Adolf utcai kultúrtermében.

1957. március 24.

A III. ker. TVE atlétikai és cselgáncs szakosztályt alakított s ezzel a szakosztályok száma az egyesületben tízre emelkedett. Az óbudai sportegyesület pályáján megrongálódott berendezést a Fővárosi Tanács rendbehozatja.

1957 áprilisában nyolc csapat részvételével afféle minibajnokság indult az NB III-ba jutásért. A csapatok kétszer találkoztak egymással s a végén örömhírt jelentett a táblázat első sora:

1. III. ker. TVE 14 9 3 2 43 : 12 21

Az óbudai foci megint feljebb lépett egy osztállyal.

Ötvenes évek!

Az óbudai sportegyesület életében változatos, érdekes esztendők voltak ezek.

Például annyiból, hogy a Kerület úszói ismét kopogtattak.

A Maurer Dóra, Thoman Éva, Gévay Ágnes felállítású együttes kétszer javította meg a 3 × 200 méteres serdülő leány mellúszóváltó országos rekordját 1952 nyarán. Előbb 10:53.2-ről 10:35.2-re, majd 10:21.4-re. Ami már nem csekélység. Ugyanez a hármas Rodé Máriával kiegészítve a 4 × 100 méteres vegyesváltóban is országos serdülő csúcsot állított fel.

A kosárlabdázó lányok pedig egyenesen az ország legjobbjai között forgolódtak. Az MNK 1952-es döntőjében csak éppenhogy kikaptak a Petőfitől, a bajnokság legmagasabb osztályában pedig a harmadik helyen végeztek. Mátayné, Sárodyné, Incze, Pesthyné, Kiss, Fiedler, Fogarasy, Kovács, Solymosi, Kaszás, Gerstner . . . nagy csapat formálódott Óbudán.

És az asztaliteniszezők . . .

1952-ben Semsei az országos férfiranglista 15. helyezettje, Varényi a 18. Pedig ez a ranglista úgy kezdődött, hogy: 1. Sidó, 2. Kóczián, 3. Várkonyi . . .

A női ranglista még kecsegtetőbb. Az óbudaiak közül Marosvölgyi az 5. Kerekesné a 11., Kovács pedig a 16. Az élen: 1. Farkas Gizi, 2. Almási, 3. Fantusz, 4. Sági . . .

Aztán – piff-paff-puff – megint mindennek vége.

Gödör.

Lehet megint elölről kezdeni.

Mi kell ehhez? Csak egy kis újsághír.

A Népsport 1953 májusában adja tudtára mindenkinek, akit illet, hogy a Kerület legeredményesebb szakosztályait – a kosárlabdát, az asztaliteniszt, a röplabdát és a vízilabdát – átvette a Bp. Vörös Lobogó!

Csak úgy átvette.

Készen.

Mi maradt Óbudának? Mint már annyiszor – a bánat.

És, hogy az ilyesmi mit jelent kemény tényekre lefordítva, az szépen kitűnik két puszta adatból.

Az egyik:

Az 1953. évi országos női kosárlabda bajnokság döntőjének végeredménye:

1. Bp. Vörös Lobogó 5 5 – 335 : 229 10.

És a másik:

Az 1956. évi Budapest II. osztályú női kosárlabdabajnokságban: 13. Textilfestő 26 4 22 607 : 920 8

Szép kis különbség!

Ezzel szemben áll, hogy a III. ker. TVE kézilabdás leányai hirtelen és váratlan módon negyedik helyen végeznek az 1957-es NB II-ben.

Lehet, hogy őket elfelejtették „átvenni"?

A labdarúgók érdekes mérkőzéssel kezdték az 1957-es nyári programot. Tudósítás a Népsport július 3-i számából:

B-válogatott – III. ker. TVE 4 : 1 (3 : 0)

B-válogatott: Danka – Kleibán, Jancsik, Kovás S. – Szajka, Dávid – Tóth II. Varga, Csáki, Gikkicz, Szigeti.

III. ker. TVE: Cserniczky (Érchegyi) – Zátonyi, Tiszai, Szondi – Orosz, Csabak – Szikora, Juhász (Szigeti), Kovács, Gajdos, Kvasznyik.

Az első félidőben sokáig egyenrangú volt az óbudai csapat, sőt, néhányszor veszélyes helyzet adódott a B-válogatott kapuja előtt. A B-csapat tagjai a salakos és kissé keskeny pályán feltűnően erőltették a belső játékot, ami megkönnyítette a lelkesen kapuja elé tömörülő kerületi védők dolgát. Meglepetésre az utolsó félórában is közel egyenrangú ellenfél volt a III. kerület. Mezőnyben tetszetősebben adogattak a válogatottak, a TVE-nek azonban több helyzete volt.

1957–58: hatodik hely az NB III Északi csoportjában.

58–59: az őszi szezon keserves. 1958. december 14-én például: Erzsébeti VTK – III. ker. TVE 6 : 0 (0 : 0). Nyomasztó mérkőzés. Gólnélküli félidő. Aztán tizenegyest hibáz az EVTK s ez úgy felpaprikázza, hogy . . .

Az őszi forduló végén a TVE – tizenkettedik.

Aztán kezdődik a hagyományos kapaszkodás fölfelé. Tavasszal ugyanazzal az EVTK-val – a Hévízi úton, 2500 néző előtt – már csak 0 : 0. A csapat erre a mérkőzésre így állt fel: Csernyiczki – Szendi, Mészöly II. Vörös – Mészöly I, Juhász – Szabó, Kvasznyik, Zátonyi, Szikora, Szigeti.

Hogy ki volt az a Mészöly II néven szereplő, remekül fejelő, nagyon ifjú és igen szőke középhátvéd? – bizonyára nem kell bővebben fejtegetni.

Az 1958–59-es bajnokság végén nyolcadik a csapat.

Az 1959–60-as végén is.

Szó, ami szó, az NB III sem áll az információs robbanás középpontjában. A hírek inkább cseppennek, mint csurrannak. Többnyire „blank" eredményekre vagyunk utalva, de sehol egy részlet . . .

Ám néha a „blank" eredmények is hozhatnak kellemes hírt. Az 1960–61-es szezonban például óriási hármaspankráció folyik a táblázat élén. Hol a Traktor, hol az Annavölgy áll az első helyen, hol pedig a III. ker. TVE. Végül a Traktor elhúz, de az ezüst Óbudáé és ennyi év után – jaj, de szépen csillog!

61–62. Lépés visszafelé. Hatodik a csapat.

És 1963. április 19-én végre ismét érdekes tudósítás a Népsportban . . .

*

A LABDARÚGÓ VÁLOGATOTT ÓBUDÁN

Nagy szeretettel várták Óbudán legjobb labdarúgóinkat: Ezt bizonyítja az is, hogy a nézőteret fellobogózták s lelkes hangulatban várták a szurkolók a válogatott csapat társasgépkocsiját. Szélcsendes, borús időben, közel 3000 néző előtt Karádi sípjelére álltak fel a csapatok.

A válogatott: Szentmihályi – Mátrai, Mészöly, Sárosi – Szojka, Sipos – Sándor, Göröcs, Monostori, Tichy, Fenyvesi dr.

A III. kerület: Dóczi – Nádai, Drestyák, Szondi – Kajári, Csabai – Simon I, Orosz, Vörös, Szigeti, Sebestyén.

A nézőtéren felcsattant a taps, amikor elkezdődött a játék. Főleg Mészölyt buzdították a szurkulók, ami nem is csoda, hiszen a válogatott középhátvéd a III. kerületből került az élvonalba. Az első percekben a hazaiak vezettek néhány ügyes támadást, azután a válogatott belelendült és a 6. percben remek Mátrai–Tichy–Göröcs támadás után Göröcs talált a hálóba 1 : 0. A hazaiak előtt is nyílt egy gólszerzési lehetőség, Simon I azonban kapásból nem találta el jól a labdát. A szünetben a III. kerületben szóhoz jutott Horváth, Harsányi és később Pálinkó is. A III. kerület jó edzőtársnak bizonyult, mert játékosai nemcsak lelkesen, hanem sportszerűen is harcoltak.

A válogatott egyébként 7 : 0-ra győzött.

*

1962–63: harmadik hely az NB III Északközép-csoportjában.

1963. Megint egy egyfordulós bajnokság. Valaki ismét kitalálta, hogy a tavaszi–őszi rendszertől döglik a légy. A III. ker. TVE a tabella tetején végez, bajnokságot nyer az NB III-ban. Világos – mert most – egyfordulós bajnokság lévén – ezzel sem lehet feljebb kerülni. Legfeljebb átszervezés útján, de az nem az igazi. Összehozzák az NB I/b-t, a Kerület így NB II-es csapat lesz, de most ez éppúgy a harmadik szintet jelenti, mint előbb az NB III.

Itt viszont az 1964-es évadban bajnokságot nyer az áramvonalas, fiatal együttes (Dóczi – Kajári, Vörös, Szondi – Orosz, Dunai – Simon I, Bartalfi, Kocsis, Sebestyén, Szigeti). Az NB II Nyugati csoportjában a tavaszi forduló végén négy dunántúli csapat (PVSK, PBTC, Pécsi Bányász, Kaposvár) mögött csak az ötödikek, de a 25. mérkőzés után felnyomulnak a Pécsi Bányász mögé, a második helyre és végül . . .

Ezzel a III. ker. TVE bejut az NB I/b-be, eléri a felszabadulást követő időszak legjobb teljesítményét. Persze szárnyaszegetten. Néhány játékos még magasabbra vágyik, Dunai és Sebestyén más csapathoz szerződik.

Az NB I/b kevés sikert hoz. Talán annyit sem. A csapat az ötödik fordulóban már az utolsó helyen tanyázik. Tavasszal ugyan Fehérvárott megverik a Videoton elődjét (3 : 1), győznek a Jászberény és az Egyetértés ellen is, de sehogyansem képesek elkerülni az utolsó helyről.

Marad hát újra az NB II.

A magyar futball igen szerény harmadik szintje.

Azóta is.

*

Most pedig elnézést azért, hogy a krónikás hangja e ponton roppant személyessé válik. Egy „történelmi műben" privatizálni megbocsáthatatlan.

Ámde . . .

1948-tól 1965-ig voltam a kerületi úszók edzője. Még, ha sokkal kevesebbet jelentene is számomra, akkor sem tudnék ekkora szeletet kivágni az életemből.

Nagy és izgalmas időszak volt. Tele kínlódással – és örömmel.

Tizennyolc évet töltöttem az öreg Császár uszoda partján. Tizennyolc sistergő nyarat és tizennyolc didergős telet, hol beleolvadva, hol belefagyva az áldott betonba.

Edzésbeosztásunk nem volt. Télen ez még csak elment valahogyan. Civil fürdőző dehogyis merészkedett volna csupasz talpát a lépcsőt borító jégrétegre helyezni, vagy fejest ugrani a vastag ködöket párologtató medencébe.

Nyáron viszont . . . sikongó, kacagó, önfeledten locskapocskázó strandoló tömeg, igazi hússaláta között kellett róni a hosszakat.

Rémes volt.

Csodálatos volt.

Megesett, hogy egyetlen nyári vasárnap délelőtt száz reménybeli bajnok is lejött az edzésre. Az utolsó hossz végén rémülten kellett megszámolni őket – megvannak-e mind.

Edzőtáborba is jártunk. Az ötvenes évek elején a Textilfestő aquincumi strandján töltöttük a nyarakat. Bennlakásos alapon, tábori ágyakon szenderegve a bagoly, denevér és patkányjárta romépület belsejében. A kaját a gyárból hoztuk. Néha gyalog. Forró leveseket lötyögtetve végig a töltésmenti poros úton.

Rémes volt.

Csodálatos volt.

A legjobb versenyzők szerelést is kaptak. Tizenötforintos fekete atlétatrikókat. Abból ökleltek maguknak „versenymezt". A második száz végére véresre törte a hónuk alját . . .

És ebből a gárdából 1960-ban három tag úszott a magyar válogatottban az angolok ellen.

Korényi Olga, Csizmadia Ibolya, Csörgey Erika.

Olga minden idők legóbudaibb óbudai sarja volt. Egy Zápor utcai pincelakásból került elő, kilenc éves korában bukkant fel először a parton. Elkeserítő módon mozgott a vízben és még elkeserítőbb módon az iskolában. Edzői feladataim közé tartozott, hogy tanév végefelé mindig kézcsókra járultam a Tímár utcai általános iskola osztályfőnöknőjéhez és ennek fejében Olgát rendszerint átengedték.

És ez a remekalkatú kis kófic a következő évek során három diplomát szerzett, huszonháromszor szerepelt a válogatott csapatban, három országos bajnokságot, három Universiáde-aranyat nyert és Finnországtól Brazíliáig beutazta az egész világot.

Az irdatlan szorgalmával, a mindent legyűrő önfegyelmével.

Csizmadia Ibolyát – tűbe lehetett fűzni. És ez a szánalmasan sovány, áttetsző sápadt leányka minden idők legállóképesebb úszójává fejlődött a Kerületben. Egyszerűen képtelen volt elfáradni. Megesett, hogy reggel nyolckor elmentem a reggli edzésről. Ő még maradt egy kicsit. Amikor úgy déli egy óra felé visszaértem a Csasziba – még mindig úszott.

Minthogy mind a négy úszásnemben remek volt, az OB I-es csapatbajnokságok során valami iszonyú feladat hárult rá. Minden egyéni számban rajthoz kellett állnia. Rezzenéstelen arccal vállalta és sorozatban volt képes fél óra leforgása alatt három számot is megnyerni.

Nyolcszor szerepelt a magyar válogatottban.

Hogy melyik távon?

Természetesen a legkeservesebbiken – 400 vegyesen.

Csörgey Erikát a jóég is mellúszónak teremtette. Száznyolcvan körüli termet, szűnni nem akaró végtagok, roppant tenyér. Tizennégy éves korában kezdett úszni. Tizenöt éves fejjel már serdülő csúcsokat úszkált. Tizenhat éves korában válogatott lett . . .

Hát még?

Jóságos ég, annyian voltak!

Kreisler Mari, egy szakadatlanul csicsergő kis szövegláda . . . 100 háton Budapest-válogatottjába is bekerült, Lipcsében, Berlinben versenyzett . . .

Lederer Ági, a született kölyöktigris. Klasszissal jobb ellenfelekkel szemben tudott fontos versenyeket nyerni száz mellen . . .

Tóth Erzsébet és Simon Zsuzsa . . . a folyam- és Balaton-bajnokságokon győztes ificsapat kiegészítő emberei . . .

Na és persze Horváth László . . . Persze, ugyanaz a Horváth László, aki később háromszor nyert egyéni bajnokságot, csapatban meg olimpiai ezüstöt az öttusázók között. Sistergő temperamentum, tűzvörös egyéniség. Az egész ország szívébe belopta magát, amikor egy tv-verseny során 1500-on öt hossz alatt száz méter hátrányt hozott be és megverte a lengyelek kiválóságát.

Tizenöt éves volt akkor . . .

A legnagyobb eredmény?

Talán, hogy a Korényi–Csörgey–Csizmadia–Kreisler felállítású vegyesváltó három alkalommal nyert ezüstérmet az országos felnőtt bajnokságon.

A Fradi mögött.

De a Dózsa, a BVSC, a Spartacus, az Eger és a Vasas előtt!

Meg még sokkal inkább az, hogy ebből a gárdából ma országszerte tizenhárom tag edzősködik magas szinten – és roppant lelkiismeretesen . . .

Ha valamire szabad büszkének lennem . . .

Szerényen . . .
1965–1986

Az egyesület 1961-es közgyűlésén Soós István, az úszószakosztály vezetője a következő szavakkal fogadta a Textilfestő kultúrtermébe érkező edzőt:

– Gratulálunk, az úszószakosztály az idén nagyszerűen szerepelt s az elnökség ezért úgy döntött, hogy nem is oszlatja fel a társaságot!

A szakosztály akkor volt a csúcson, válogatott versenyzői voltak, csúcsokat úsztak, bajnokságokat nyertek. Hogy a főnök viccnek szánta-e a fenti mondatot – ma már nem lehet megállapítani. Akkor sem lehetett.

Viszont öt évet sem kellett várni s a láng magától is takarékra állt.

Nem csupán az úszószakosztályban. Az egész egyesületben.

A vizesekkel kezdtük, maradjunk náluk még egy pár szóra.

Korényi Olga 1966-ban átigazolt az Újpesti Dózsába. Egy remek sportembert búcsúztattunk – könnyű szívvel. Húsz esztendős elmúlt, egy dicsőséges évtizedet töltött a Kerületben, megérdemelte, hogy valami maradandót is kapjon a sporttól.

Ha nem Óbudán – hát Újpesten.

A Balaton-bajnokságot – Tihany és Füred között, Wesselényi Miklós emlékezetére – meg is nyerte. A felnőttek mezőnyében, a lila-fehér színeknek. Az ifikorosztály viszont még mindig a Textilfestős leányok tarolták le ezen a versenyen. Más klubbeli a közelükbe sem jöhetett, 1. Varga Magda, 2. Zubonyai Kata, 3. Kontra Kati . . . valamennyien Óbudáról. Világos, hogy a csapatbajnokságot is maximális fölénnyel nyerték.

Aztán ez a korszak is elmúlt . . .

Voltak még a kézilabdázók . . .

Amennyira, amennyire.

A TTVE leányai 1967-ben kiestek az NB II-ből. Attól fogva a Bp. I. osztályban terelgették a kis labdát. A férfiak maradtak az NB II-ben és ott 1972 során egészen a harmadik helyig felvitték.

A focisták – tették a magukét. Hol előrébb, hol kicsit hátrább, de tulajdonképpen mindig a magyar labdarúgás harmadik vonalában.

Tehát ott tartottunk, hogy az egyesztendős NB I/B-s szereplés után a csapat búcsúzott és eggyel lejjebb folytatta. Az NB II Nyugati csoportjában. Az 1966-os év gyászkeretbe illik. A gárda mindvégig a 12–14. hely körül tanyázott és végül 18 csapat közül a 14. helyen végzett. Legtöbbször: Greff – Vörös, Gaján – Gallai, Guth – Pintér, Simon, Kocsis, Müller, Szigeti összeállításban szerepeltek.

A balösszekötő helyén található játékos Müller Sándorral, a Vasas és a válogatott későbbi nagyszerű tagjával azonos.

1967-ben a következő csapat vállalta az újabb próbálkozást: Greff – Kajári, Vörös, Ménesi – Gallai, Guth – Szigeti, Harsányi, Müller, Kovacsevics, Simon II. Ez a gárda az NB II. Közép csoportjában végig nagy harcot vívott az első helyezésért. Tavasszal sokáig az élen álltak, aztán jött az Óbudán járványszerű tavaszi fáradtság és a fordulót a harmadik helyen fejezték be. Az őszi évadot nagy távolsági párbaj jellemezte. Jóságos ég, ki jut fel az NB I/B-be? A Kerület-e, vagy a Nagybátony?

A mindent eldöntő mérkőzést 1967. október 29-én, a Hévízi úton játszották le, ötezer lélekszakadva szurkoló óbudai előtt. És, hogy megint csak nem nekünk sikerült, az kiderül a Népsport tudósításából.

*

Nagybátonyi Bányász – III. ker. TTVE 1 : 0 (0 : 0). Hévízi u. 5000 néző. V: Bircsák.

III. ker.: Greff – Kajári, Vörös, Ménesi – Göbel, Guth – Pintér, Kocsis, Simon II. Müller, Szigeti. Edző: Bolemányi Károly.

Nagybátony: Bulyovszki – Romhányi, Kovács I, Szalay – Havasi, Horváth – Kozik, Kovács II, Szarvas, Veres, Regős. Edző: Dávid Róbert.

Mindkét csapat idegesen kezdett, de már ekkor is kitűnt, hogy a nagybátonyiak taktikailag érettebbek. Gyors ellentámadásaik állandó veszélyt jelentettek a fővárosiak kapujára. A III. kerület két középjátékosa nem tudott felzárkózni a támadásokhoz és így mindig emberfölénybe kerültek a kitűnően védekező nagybátonyiak. A mérkőzés egyetlen gólja a 48. percben esett. Veres 35 méterről küldött ívelt lövése a kapus feje felett a jobb felső sarokba hullott. A gól után érdekes lett a küzdelem, a nagybátonyiak ügyesen lelassították a játékot s majdnem újabb gólt szereztek. Jók: Bulyovszki (a mezőny legjobbja), Szalay, Kozik, Veres ill. Kajári, Vörös, Pintér.

*

Viszont az NB II éleslövészeinek listáján két óbudai foglalta el az első két helyet. Aranycipős lett Simon, 23, ezüstös Pintér 21 góllal.

Ha valami nem sikerül, azt mindig hosszan gyászolják Óbudán.

És Óbudán már annyi minden nem sikerült . . .

Hogy nem sikerült feljutni, az megintcsak visszavetette a csapatot.

1968: csak tizennegyedikek az NB II-ben.

1969: – nocsak, harmadik a gárda.

1970–71-ben: – tápászkodni nehéz – ötödikek.

Végre az 1971–72-es évadban megnyerték a bajnokságot!

Elegáns, három pont előnnyel. A bajnokság félidejében már a tabella tetején tanyáztak s aztán el sem mozdultak onnét. A Népsport 1972 nyarán külön alkalmat is talált az óbudai csapat szerény ünneplésére . . .

*

Bajnokok: Közép-csoport: III. ker. TTVE

Fennállásának 85. évfordulóját ünnepelve januárban a híres óbudai klub, amelynek egykori labdarúgó csapata igen szép sikereket aratott. Már az 1910–11-es bajnokságban ott volt és attól kezdve 1937-ig, utolsó NB I-es szerepléséig huszonháromszor tűnt fel a legjobbak között. Számos neves játékost adott a magyar labdarúgásnak. A régiek közül elsősorban Drösszlert, Kléber Gábort, Bíró Sándort és Fenyvesi Lászlót említenénk meg, a felszabadulás utániak közül pedig Mészölyt, Szimcsák I-et és II-t, Müllert, az MTK-s Dunait és Kunsztot.

Több mint tucatnyi játékosa szerepelt a régi válogatottban. Szinte a labdarúgás minden osztályát megjárta, egyszer a Magyar Kupát is megnyerte.

A felszabadulás után szerepelt a BLASZ bajnokságban, az NB III-ban, NB II-ben és egyszer, egy évig az NB I/B-ben is.

– Vajon minek köszönhető az idei jó szereplés? – kérdeztük Kóródi Rezsőt, az egyesület elnökét.

– A jó csapatszellemnek, a kiegyensúlyozott teljesítménynek, az eredményes edzői munkának és természetesen a csapatnak.

Biztosan így van. Hiszen az elnök hosszú ideig edzője is volt az óbudai csapatnak. Ő csak tudja . . .

*

Az NB II-es menetelés két évig tartott.

1972–73: hatodik a Kerület.

1973–74: a nyolcadik helyen kötünk ki.

Aztán újra búcsú. Mit búcsú? Két búcsú!

Az egyik: 1974 őszén már nem indult NB I/B-s bajnokság. A Kerület tehát visszakerült az NB III-ba. Vagyis maradt a sportág harmadik vonalában.

A másik: ott sem sokáig. Mert az 1974–75-ös évadban a bajnokság 19. helyén (!) végzett és – 1956 óta először – visszaesett a BLASZ szintjére.

És most itt álljunk meg egy szóra.

Talán többre is.

A III. ker. TTVE 1977-ben ünnepelte kilencvenedik születésnapját.

Érdemes felidézni az akkori állapotot. Tényeket, terveket, elszánásokat. Egyrészt mert mindez jól érzékelteti majd az akkori állapotot. Másrészt meg azért, mert aztán majd számonkérhetjük az utolsó tíz évtől, mit valósított meg és mit hagyott ki a nagy lehetőségek közül.

Koch Henrik, a TTVE elnöke írta 1977-ben, a kilencvenesztendős születésnapot köszöntő füzet hasábjain . . .

*

A III. ker. TTVE a jubileumi évben hét szakosztállyal rendelkezik, ezekben mintegy 450-en kapnak sportolási, versenyzési lehetőséget. Ezen kívül természetesen minden évben megszervezzük a gyári tömegsportversenyeket, alkalmat adva többszáz dolgozónak az egészséges testedzésre. Úgy érezzük azonban, ezen a téren még akad tennivalónk.

Az óbudai sportkedvelők és az új lakótelepek lakóinak egy része egyre sűrűbben látogatja sporttelepünket, rendezvényeinket. Mi sem természetesebb, hogy a labdarúgás áll az érdeklődés középpontjában. A szakosztályban ma is sikeres nevelőmunka folyik – úgy mint évek óta. Hosszú lenne felsorolni azokat a labdarúgókat, akiknek pályfutása innen, a Hévízi úti pályáról indult el. Mi mindig büszkék vagyunk azokra, akik elismerést szereztek, helytálltak a magasabb osztályokban is.

Jelenleg a III. ker. TTVE a Budapest-bajnokság I. osztályában az első helyen áll. Nem titkoljuk azt a tervünket, ebben támogatnak felettes sportszerveink is, hogy feljebb szeretnénk kerülni. Ha nem is 1977-ben, de – 1980-ra feltétlenül.

Női és férfi kézilabda csapataink az NB II-ben szerepelnek. Váltakozó sikerrel. Távolabbi céljaink egyelőre nincsenek.

Az utóbbi két-három évben legtöbbet fejlődött az úszó- és atlétikai szakosztályunk. Különösen utóbbi munkájára figyelünk, hiszen az atlétika, mint alapsportág a legfontosabb. E szakosztályban mintegy 140, többségében serdülőkorú versenyző van. Remélhetőleg néhány év múlva soraikból kikerülnek majd olyanok, akik a legjobbak között foglalnak helyet.

Előbbre léptek aszteliteniszezőink. Ujjáalakult az elmúlt évben a természetjáró szakosztály. El szeretnénk érni, hogy 1978-tól kezdve három kiemelt szakosztályunk, az úszó, a labdarúgó és az atlétikai sportiskolaként működjék.

El kell mondanunk, hogy sportolóink megfelelő körülmények között, jó létesítményhelyzetben tevékenykedhetnek. Tornaterem,külön uszoda, atlétikai pálya, két kézilabdapálya, Budapest egyik legjobb labdarúgópályája, klubház – kulturált környezet ad megfelelő keretet sportolóink eredményes munkájához.

Most idézzük az 1976 esztendei munkaprogram néhány fejezetét . . .

*

Az atlétikai szakosztálynál 1975-ben megvalósult, hogy sportolóink budapesti és országos szintű versenyeken indultak és két alkalommal saját pályánkon is megfelelő színvonalú versenyt rendeztünk. 1977-ben el kell érni a szakosztályban foglalkoztatott és minősített versenyzők létszámának növekedését. Ezzel párhuzamosan szükséges az edzők számának növelése is.

Labdarúgó szakosztályunk feladatait a felnőtt csapatoknál nem tudta megvalósítani, az ifjúsági és serdülő csapatoknál azonban jelentős fejlődés tapasztalható. Az 1976-os évben a felnőtt csapatoknál a szakmai munka színvonalának emelésével biztosítani kell az NB II-es szintű szereplés előfeltételeinek megteremtését. Az ifjúsági csapatoknál a bajnoki középmezőnyben, a serdülő csapatoknál a bajnoki élmezőnyben való helyezés elérése a cél. Az ifjúsági és serdülő csapatoknál ehhez szükséges a szakképzettséggel rendelkező edzők számának növelése.

Férfi kézilabda szakosztályunk felnőtt csapata 1975-ös célkitűzését teljesítette. NB II-es csoportjában a 3. helyet szerezte meg. 1976-ban az NB I/B-be való jutás a cél. Ehhez a szakosztály jelenlegi személyi és anyagi feltételeit megfelelőnek tartjuk. Ifjúsági csapatunk is eredményes tevékenységet fejtett ki. Számukra 1976-ban is az NB I-es csoport 5–10. helyezésének elérését tűztük ki célul.

Női kézilabda szakosztályunk a Bp. I. osztályú bajnokságban elért 2. helyezésével célkitűzését teljesítette, sőt, ezen felül az NB II-es osztályozón kivívott győzelmével jogot szerzett a magasabb osztályban való szereplésre. 1976-ban az NB II-ben való megkapaszkodást megfelelő eredménynek tartanánk. Ifjúsági csapatunk célkitűzésének megfelelően a 4. helyen végzett. A felnőtt csapat eredménye alapján 1976-ban szintén NB-s csoportba kap besorolást. Ennek megfelelően a csapat részére külön edző beállítása szükséges. Szakmai szempontból az 5–10. hely megszerzését tartjuk reális célkitűzésnek.

Asztalitenisz szakosztályunk a textilfestőgyári kultúrterem lehetőségei mellett célkitűzését teljesítette. Minthogy a szakosztályvezetést és a lehetőségeket biztosítottuk, 1976-ra a Budapest II. osztályba való feljutást jelöljük meg feladatuknak.

Uszószakosztályunk a Hévízi úti uszoda megnyitásával megfelelő körülmények közé került. Önálló versenyek rendezésével, budapesti és országos jellegű versenyeken való részvétellel 1975-ös feladatát teljesítette. 1976-ban a szakmai munka további javításával, több, minősítésre jogosító versenyen való részvétellel a szakosztály további előre lépése lehetséges. Célul tűzzük ki, hogy legjobb versenyzői minősítést is szerezzenek.

Az eredmények tehát kedvesek – de nem világraszólóak.

A tervek sem túlságosan nagyralátóak.

A vezetőség lassított menetre kapcsolt, bizonyára a konkrét lehetőségek figyelembevételével.

Ezek után nézzük, hogyan áll a III. ker. TTVE az úr ítélőszéke előtt – tíz évvel mindezek után. A százéves évforduló időszakának környékén.

A következőket az 1985-ös év elnöki beszámolójából idézzük.

*

Mi jellemzi helyzetünket általában? Óbuda sportjában meghatározó szerepe van az egyesületnek. Központi fekvése, szerteágazó kapcsolatai, sok évtizedes hagyományai azt jelentik a részünkre, hogy az egészséges fiatalság nevelésében az átlagosnál is többet kell tennünk . . .

Az elmúlt években sajnos a legfontosabb szakosztályaink eredményessége visszaesett. Az asztalitenisznél, atlétikánál tartani tudtuk a szintet. Az uszodahelyzet miatt visszaesett az úszók eredményessége, nincs eredmény a női kézilabdánál, férfi kézilabda csapatunk a beszámolási ciklusban esett ki az NB II-ből. Labdarúgó csapatunk felkerült a Területi Bajnokságba, majd megint kiesett s legutóbb újra felkerült. Mindez azt mutatja, hogy valami nincs jól a mi versenyszakosztályainkban.

Tevékenységünknek csak egyik része, hogy utánpótlást nevelünk. Versenyeredmények nélkül azonban ez a tevékenység is elhalványul. Jogos a felettes szervek véleménye, hogy mind nevelésben, mind eredményességben többre vagyunk képesek.

Az eredménytelenség egyik oka, hogy edzőink nagyrésze nem kívánja tovább képezni magát. Azt hiszi magáról, hogy minden korszerű tudás birtokában van. Ez nem igaz. Előbbrelépésünknek egyik kulcskérdése, hogy az edzők tovább képezzék magukat. Szilárd az elhatározásunk, hogy a nem kellően képzett edzőket lecseréljük, vagyis magválunk mindazoktól, akik az előírt szintű végzettséget nem szerzik meg.

Atlétikai szakosztályunk sokat fejlődött az elmúlt években. A versenyzői létszám megfelelő, egy nagyon jó csoportot, három arany- és tizenhét ezüstjelvényes atlétát neveltünk és adtunk át a Budapesti Honvédnak. Természetes, hogy ezután az eredményességben némi visszaesés következett. Tehát újabb versenyzőket kell nevelni, kiválasztani és a jobbakat a minősítési szintig eljuttatni.

Női kézilabda szakosztály. A csapat vegetál a Bp. I. osztályban. Ezzel a gárdával minden megtörtént, ami csak egy csapattal előfordulhat. Több évvel ezelőtt kiestek az NB II-ből, mutatkoztak ugyan kedvező változások, de a fiatalítás elmaradt s vele együtt elmaradt az eredményesség is. A szakosztály egyetlen eredménye, hogy az ificsapat létszáma megnövekedett. El kell érni, hogy a felnőttcsapat jószellemű, harcos magjához felnőjjenek az ificsapat legjobbjai is.

Férfi kézilabda szakosztály. Az egyesület egyik legfájóbb eseménye volt, hogy a felnőtt csapat kiesett az NB II-ből. A kiesés oka az volt, hogy itt is elmaradt a fiatalítás. E szakmai hibát kiküszöbölve a csapat legutóbb jól szerepelt és eljutott az osztályozókig. Az NB II-be való feljutás még nem sikerült, de az elért eredményért így is elismerés illeti Bartal Attilát, a csapat edzőjét és Wighardt Ferencet, a szakosztályvezetőt.

Az ificsapat csoportjában első helyen végzett. A szakmai munkát Novák Zoltán végzi – kifogástalanul.

Úszószakosztály. A szakosztályban szorgalmas nevelő munka folyik, a létszám is megfelelő. A jó munka ellenére sincs azonban versenyeredmény. Ebben közrejátszik, hogy bizonyos kor elérése után a gyermekek többsége abbahagyja az úszást. Az iskolai terhelés igen nagy és ezt kevesen tudják összeegyeztetni a nagyon is időigényes úszóedzésekkel. Az elmúlt években éppen a legfontosabb versenyek, a nyári bajnokságok előtt zárt be az uszoda és ez minden téren súlyos károkat okozott.

Labdarúgás. Az egyesület működését meghatározó legfontosabb szakosztály. Anyagi helyzetünk alapján az elmúlt években a Területi Bajnokságban való szereplés játszott jogosnak. A szakosztályvezetés, valamint edzőink jó munkája következtében ezt a szintet tartani is, de az NB II-re az elmúlt évek során mégcsak gondolni sem lehetett.

1984-ben változás állt be. Óbuda társadalmi és politikai vezetői támogatták azt az elképzelést, hogy a csapat a következő három év során, vagyis 1987-ig, az egyesület százéves évfordulójáig kísérelje meg az NB II-be való feljutást.

Bízunk abban, hogy elképzeléseinket valóra tudjuk váltani. Ehhez azonban a szakmai munkát – elsősorban a serdülő és a ificsapatnál – tovább kell javítani. Javítani kell a játékosok magatartásán is. Lehetőleg jó nevelő munkával – vagy éppen fokozott szigorral.

Külön eredményként könyvelhető el, hogy az utánpótlás létszámának növekedésével Szücs János vezetőségi tag kezdeményezésére létrehoztuk a focisulit. Ez tekintélyes eredménynek könyvelhető el és mindenképpen segítséget nyújt a különböző csapatok építéséhez.

*

Mindent egybevetve: szerényen terveztek – aztán még ez sem sikerült egészen. A századfordulón tehát van mire szerénynek lennünk Óbudán. Ám, hogyha „történelmi” távlatból nézzük – teljesen világos, hogy Óbuda egyesülete kilábal a hullámvölgyből. Voltak rosszabb idők, voltak jobbak is, száz év leforgása alatt szinte minden volt már a Kerület házatáján. Semmi ok arra, hogy ez a „minden” ne ismétlődjék a második száz esztendő során is.

Reménysugár? Persze. A focicsapata – edzőit sűrűn váltogatva – 1984-ben felkerült a Területi Bajnokságba, ott meg is kapaszkodott. Az utánpótlás mindig remek volt Óbudán. Az ifik Leveszy Gábor, Garasi Lajos, Szabó Tibor, Molnár István, a serdülők Szűcs János irányítása mellett ma is szuperszinten villognak. Ez az 1985-ben megalakult Baráti Kör a legmodernebb eszközökkel igyekszik jó csapatot, ha lehet nagycsapatot, sőt, akár nagy betűkkel írott CSAPATOT is szervezni Óbudán.

A jó foci aztán magával húzhatja a többit is.

Egyébként: az utóbbi húsz esztendőben világvárossá növekedett III. kerület most már valóban megérdemel egy országos szintű, reprezentatív sportegyesületet. Hogy legyen kiért szurkolnia, hogy ettől méginkább otthon érezhesse magát új otthonában. Kétségkívül ki is alakítja, meg is szerzi majd magának.

Kézenfekvő, hogy Óbudának ez a reprezentatív egyesülete a III. ker. TTVE kebeléből alakuljon. De hát egy ilyen formátumú szervezetet a Textilfestőgyár egyedül már természetesen képtelen a vállára venni . . .

Újra jobb időknek kell következniök. Ezt kívánja a régi Óbuda hagyománya, az új Óbuda ifjonti szelleme. Valahogy benne is van már a levegőben. Érdeklődéssel nézhetünk a következő időszak elébe. Izgalmas évek következnek. Érdemes kivárni, kiharcolni, érdemes dolgozni is érte.

A többit majd meglátjuk.

Egy minden esetre bizonyos: 2087-ben találkozunk . . .

Szerelmünk – Óbuda

Óbuda – a szülőfalu, a fatornyos haza, az édes grund – minden . . .

Mit jelentett a Kerület egykori nagyjainak ez az egyesület?

Klubszeretet . . . – mi az? – kérdezné tán manapság néhány modernebb mintájú sportember.

Hűség a színekhez . . . tartozni valahová . . . egykor mindez sokat jelentett.

Talán eljön még az idő, amikor újra jelent valamit.

Régi és újabb sztárok nyilatkozatait böngésszük. Szívbéli vallomások, meghitt nyilatkozatok, úgy amint Várszegi János, L. Réti Anna, Abai Pál és Kozák Mihály feljegyezte.

FENYVESI LÁSZLÓ

Ha nem is volt született óbudai, mégis elérzékenyülten mesél, emlékszik Fenyvesi László azokról az évekről, amelyeket a III. ker. FC csapatában eltöltött. Ez volt Óbuda proficsapata az úgynevezett szétválasztás után, 1926-tól kezdve.

– Labdarúgó-pályafutásom legszebb évei a Kerülethez fűződnek – emlékezett vissza Fenyvesi László. – Ma is előttem van, amikor Senkey Imre, a III. ker. edzője elhozott Óbudára. Szívesen jöttem, hiszen kiváló futballisták közé kerültem, akiktől csak tanulni lehetett. Itt játszottam az 1929–30-as idénytől kezdve egészen 1936-ig.

Mit jelentett azokban az években profinak lenni? A mai értelemben vett profizmust össze sem lehet hasonlítani azoknak a labdarúgóknak a sorsával, akik negyven-ötven éve vették fel a hivatásos jelleget.

– Hetenként kaptuk a „fizetést", amely mellett természetesen mindenkinek megvolt a polgári foglalkozása, hiszen a futballistajövedelemből nem lehetett volna megélni. Én asztalos voltam. Szegény volt az egyesület is, ezért volt kénytelen a bajnoki idény után sokszor „vajaskenyér-portyákra" vinni a csapatot, hogy előteremtse a holtidény költségeit. Túlzás nélkül mondhatom, hogy inkább a labdarúgás szeretet lelkesített bennünket. Ezzel magyarázható, hogy a III. ker. FC oly sokszor megállta a helyét a nagyok ellen. Ilyen diadal volt az 1931-ben elért győzelem a Magyar Kupában.

– Óriási meglepetésnek számított a III. ker. FC győzelme a Magyar Kupában, hiszen addig csak a zöldfehérek és a kékfehérek vették birtokukba a patinás díjat.

A Ferencváros kitűnően kezdett a Kupában. 15 : 0-ra lépte le a Pécsi VSK-t, 6 : 1-re az Újpestet, 6 : 3-ra a Hungáriát.

– Valóban senki sem gondolta, hogy éppen mi állítjuk meg győzelmi sorozatában a Fradit. Pedig így történt. Igaz, előzőleg a Bocskait is legyőztük, de a Fradi ellen nem számítottunk sikerre. A döntőt az Üllői úton játszottuk, tehát nem semleges pályán. Csapatunk így állt fel: Szulik – Győry, Bíró – Steiner, Lutz II, Király – Fenyvesi, Borbély, Zilahi, Werner, Drössler. És ahogyan az egykor krónikás is tanúsítja, nem akármilyen Ferencvárost fektettünk kétvállra, mert a döntőn a következő csapatuk szenvedett 4 : 1 arányú vereséget: Amsel – Korányi, Papp – Fuhrmann, Bukovi, Lázás – Táncos, Toldi, Sárosi, Turay, Kohut. Ebben az évben a bajnokság hatodik helyén végeztünk, megelőztük a Sabáriát, a Vasast, a Budai 11-et, a Kispestet, a szegedi Bástyát és a Pécs–Baranyát.

Annyira biztos volt a Fradi a sikerben, hogy a mérkőzés előtt lefényképezték a csapatot, mint biztos kupagyőztest.

Emlékezetes sikert ért el a III. ker. FC 1932-ben is. Előző évben aratta a Ferencváros az egyedülálló, 100 százalékos bajnokságot. Hat mérkőzésen az új szezonban is veretlen maradt a Fradi. És ekkor jött a mumus, a III. ker. FC. Az Üllői úti pályán 1932. december 4-én állt fel egymással szemben Óbuda és a Ferencváros. Óriási küzdelemben a III. ker. FC 3 : 2-re nyert. Az FTC ebben az összeállításban állt ki: Háda – Hungler II, Korányi – Lyke, Bukovi, Turay – Toncos, Takács II, Sárosi, Lázár, Kohut. És megérdemlik az akkori győztesek, hogy annyi év távlatából újra felidézzük a nevüket: Budai – Győry, Bíró – Beretvás IV, Lutz II, Magyar – Fenyvesi, Blaskó, Kármán, Horváth, Drössler.

Sok nagyszerű mérkőzés színhelye volt egykor a Határ utcai pálya, rozoga lelátójával, a Duna felőli állóhellyel.

– Nem egyszer megfürösztötték a hátvédek a labdát a Dunában és megtörtént, hogy várni kellett, amíg kihalásszák, mert – nem volt kéznél tartaléklabda. Igaz, minden eshetőségre ott vesztegelt a csónak is . . . A mai fiatalok el sem hiszik, milyen körülmények között sportoltunk mi, akkori ifjú futballisták. Hogyan nézett ki a Határ utcai pálya „öltözője”? El sem mondom, mert kinevetnének . . .

És mégis, a labdarúgás iránti rajongás hajtotta Fenyvesit éppúgy, mint a sokszoros válogatott Bíró Sándort, aki itt kezdte el pályafutását, vagy a nagy bombáiról híres Horváth Lászlót, az egykori gólkirályt, Győry „Pipót", Wernert és a többieket.

– Büszkeség, megtiszteltetés volt akkor a labdarúgás élvonalában szerepelni. Nem beszélve a válogatottságról. Többször voltam Budapest és amatőr válogatott, de az országos válogatottban mindössze háromszor szerepeltem, de abban az időben ez is elismerést jelentett. Elég csak annyit mondanom, hogy olyan jobbszélsők voltak akkoriban, mint Tánczos, Ströck, Markos, nem beszélve Titkor Paliról, aki mint jobbszélső is igazi klasszisnak bizonyult. Ilyen vetélytársakkal kelett megküzdeni a címeres mezért.

KORÉNYI OLGA

– Neveztek minket Textilfestőnek, Vörös Lobogónak, Kerületnek, TTVE-nek . . . nekünk ez mindig csak az Egyesületet jelentette. Azt mondta egy lány az utcánkból: „Gyere úszni a Csasziba". Mentem. A régi Császár uszoda bejáratánál kérték a jegyeket s én hallottam, hogy akik már tartoznak valahova, azt mondják: „Textilfestő" – és nyugodtan besétálnak. Hát én is csak bemondtam és vegyültem a tömegben.

Igy kezdődött Korényi Olga úszópályafutása. Sok edzéssel, fáradsággal, sok örömmel. Örömmel, mert olyan közösségbe került, ahol önzetlenül dolgoztak, ahol még erkölcsi sikert is alig remélhettek. De csinálták, hiszen Óbudáról volt szó, az Egyesületről, a folytonosságról. Korényi Olga három magyar bajnokságot nyert, több tucatszor volt válogatott. Vitrinjében mégis kevés a csillogó kristály, még kevesebb az ezüst, annál több a fakuló érem.

– Mindegy, nekem egyformán kedves mind. Valamennyi egy-egy darabja az életemnek, úszópályámnak, azoknak a szép perceknek, amikor versenyt úsztam az ellenfelekkel s amikor győztem. Egyéniben, váltóban – eközött sem tettem különbséget. Szerettem úszni.

A hetvenes évek elején apályos időket élt meg a magyar úszóport. Nem voltak világklasszisaink, de még Európa-klasszisoknak is híján voltunk. De volt sok egyforma képességű úszó, aki harcolt a válogatottságért. Vajon Korényi Olgát, a „kisegyesület nagy úszóját" nem csábították?

– Hívtak, de én nagyon kötődtem Óbudához, a szakosztályomhoz, az edzőmhöz.

Egy nagy egyesületnek vannak előnyei, jobb lehetőségek, jobb körülmények s még a válogatásnál is nyom valamit a latban.

– Lehet . . . Lehet, hogy ez egy, vagy két olimpiai részvételembe is került. Nem sajnálom, hogy Óbudán úsztam, csak egyet sajnálok, hogy a lipcsei Európa-bajnokság 4 × 100 vegyesváltó hátúszójaként nem sikerült dobogóra kerülnöm. Pedig hajszál, csak egy század választott el minket az angoloktól és – a dobogótól. De voltak nagy versenyek, főiskolai világbajnokságok, válogatottságok, szép sikerek.

Korényi Olga az általános iskola elvégzése után, óbudai középiskolába került, textiltechnikus lett. Ezekben az években nagyon jelentős változáson ment át. Az uszodai következetességet, céltudatosságot a tanulásban is alkalmazta. S amikor mégis megvált Óbudától s az Újpesti Dózsa sportolója lett, textiltechnikusként is megállta helyét.

De az örök szerelem mégis az uszoda maradt. Ő, aki gyerekfejjel nem szeretett tanulni, egyszeriben tanulásra adta a fejét, majd szakedzői iskolát végzett a TF-en, az Újpesti Dózsában edzőként dolgozik.

Korényi Olga is elköltözött Óbudáról, fia már „csak" budai, de ő még minden nap hazajár a mamához egy kis óbudai levegőt szívni. És, ha mégis valami régi-régi óbudai hangulatra vágyik? Nos, akkor sem a girbe-gurba utcákat keresi – amelyek eltűnőben vannak, nem a Krúdy emlékeket. Neki más jelenti Óbudát.

– Mi, a szakosztályi lányok szombat–vasárnap focizni jártunk. És most is járunk. Akkoriban ez valamiféle kiegészítő edzésnek számított, de ma már nincs mit kiegészíteni, a foci már csak összefüggő kapocs a múlt és a jelen között. Soha nincs megbeszélve, de valaki mindig lemegy a megszokott helyre, focizni. Szombaton, vagy vasárnap. Egyik hétvégén zuhogott az eső. Mondom otthon, hogy hadd menjek le focizni! Ilyen esőben? Azt hittem, én leszek egyedül. Mindenki ott volt . . . Már aki itthon él, mert van, aki külföldön él, de tudom, hogy ilyenkor az is velünk van gondolatban. Velünk, az óbudai úszószakosztállyal.

Az óbudai úszószakosztály. . . Amelynek büszkesége Korényi Olga, a hátúszó . . .

GREFF MIHÁLY

Szálas alakja jó másfél évtizeden át őrködött a kerületi csapat hálója előtt. Greff Mihály, az „óbudai Jasin" külsőben is, szerény magatartásában is hasonlít a legendás szovjet kapusra.

– Az évek lassan tovaszálltak és alig vette észre az ember, eljött a búcsúfellépés ideje. Életem legszebb évei kötnek e csapathoz, a szurkolókhoz. Sok szép siker, izgalmas csata részese voltam. Nagyszerű játékostársak, barátok között telt el sportpályafutásom. Ha a mi sikereink nem is érték el a régi nagyokét, de talán elmondható, hogy néhányunk szíve éppúgy dobogott a Kerületért, mint a legendás elődöké. Más volt a játék és más a tudás is. De egyben bizonyos vagyok: lesz még nagycsapat a Kerület. Sok-sok tehetséges gyerek bontogatja szárnyait Óbudán . . .

Greff Mihály legendás védéseiről ma is sokat beszélnek.

– Ez már Óbuda. Ahogy távolodunk az időben, azok a védések most már egyre bravúrosabbak és bravúrosabbak lesznek. A megszépítő messzeség . . .

Mi segítheti a csapat felemelkedését?

– Sok minden. Például az, ha külföldi együttesekkel is összemérheti az erejét. Én szerencsés voltam játékospályafutásom során, mert többször védhettem külföldi csapatok ellen. Parázs mérkőzéseket vívtunk itthon és külföldön szovjet, lengyel, svéd és román együttesekkel. Tanulhatott az ember ezekből a találkozókból . . .

Greff Mihály nemcsak kitűnő kapus volt, hanem a 11-eseket is jól rúgta. Mint csapatkapitány nem radarral irányította a társait, sokszor a lelátóra is felhallatszott éles, bátorító, vagy éppen korholó hangja. Ezt abban az időben mindenki tudta róla. Viszont abban az időben is kevesen tudták, hogy mi a foglalkozása?

– Ez is szorosan Óbudához, a csapathoz kötött. A Textilfestőgyár galvánműhelyében dolgoztam. Jó és szép szakmám van. Az elmúlt évek során sosem sportállást lestem és találtam itt, hanem szakmát, jó kollektívát, barátokat. Ez jelentette a múltamat, ez jelenti a jövőmet is . . .

MÉSZÖLY KÁLMÁN

Régi újságokat böngészve kezünkbe került a Népsport egyik példánya az ötvenes évekből. Ez bőségesen beszámolt a különböző osztályú labdarúgó bajnokságok összes eseményéről. Jól esett újra olvasni a régi neveket, az egykori fiúkét, akik közül ma is több szerepel a nyilvánosság előtt. A III. ker. TTVE csapatösszeállításában például két Mészölyt is felfedezhettünk. Kálmánt és Andrást. Előbbi az óbudai indulás után jutott fel a csúcsra, a válogatott csapatba, a világ abszolút élvonalába.

– Idestova harminc esztendeje már, hogy eljöttem Óbudáról, de az emlékek ma is olyan frissek bennem, mintha mindez tegnap történt volna. Tizenegy éves koromban léptem be először a klub kapuján, miután Halász Elemér, az óbudaiak egykori játékosfelfedezője meghívott egy kis focizásra.

Kóródi Rezső volt Mészöly Kálmán első edzője, aztán hogy mind előbbre lépett újabb és újabb mesterek foglalkoztak a tehetséges szőke sráccal. Erdődy Győző, Bolemányi Károly, Kontha Lajos és Nádori László nevét ma is szeretettel említi.

– Sokat köszönhetek nekik – mondja.

Hittel mondja, sőt, joggal is. Mészöly Kálmán valóban Óbudán tanulta meg a labdarúgás ABC-jét és amikor 1959-ben a Vasashoz került, már szinte teljesen kész játékos volt.

Igaz, ez a ,,Vasashoz-kerülés" nem volt teljesen zökkenőmentes. A Kerület nem adta ki, fél évre visszatartotta, hogy játékával segítsen elkerülni a kiesést.

– Megértem, hogy ragaszkodtak hozzám, valóban segíteni kellett a csapaton, mindenkire nagy szükség volt.

Óbuda varázsáról, hangulatáról könyveket írtak. De milyennek látta Mészöly Kálmán a Kerület futballcsapatát?

– Ott mindig úgy éreztem magam, mint egy nagy családban. Örökké együtt voltunk az óbudai srácokkal, a texilesekkel, a téglagyáriakkal és a jószívű vezetőkkel. Talán nem túlzás, ha azt állítom: olyan szellem, amilyen ott volt, nagyegyesületben nem is alakulhatott ki. Hogy aztán később mégis továbbálltunk – ezt mindenki megértheti, aki a sport világában járatos. A tehetségek kibontakozása magasabb osztályú csapatban, nagyobb tudású játékosok körében könnyebben mehet végbe. Ezért léptem át a Vasasba, ahol 61 válogatottságig vittem. Állítom azonban, hogy az óbudai évek döntőek voltak pályafutásomban.

Mészöly Kálmán egy-egy bajnoki találkozóra is elevenen emlékszik, akár az ifjúsági, akár a felnőtt csapatban játszotta végig. Ha nem is ültek tízezrek a pálya körül, az a néhány száz néző is hangulatot teremtett, biztatta a csapatot, mindenkit magával ragadott.

„Csak a szépre emlékezem”. . . a Szőke Szikla utolsó mondatai szinte refrénként rímelnek a régi sláger szövegére . . .

– Ma is tisztelem, szeretem az óbudai klubot. Soha nem feledkezem meg azokról, akik bevezettek a futball „rejtelmeibe”. Örömmel beszéltem a régi időkről, s mit tagadjam, megfiatalodtam az óbudai emlékek felidézésekor.

Arcképcsarnok

Még egy röpke névsor. Aranyérmes bajnokok, buzgó sportvezetők Óbuda sportjának százesztendős múltjából. A lista természetesen ezúttal sem teljes. Ki győzné idővel, hellyel, energiával felkutatni és bemutatni valamennyiüket? Szeszélyes, talán nem is túlságosan rendszeres válogatás és újabb bizonyíték: színes változatos sportélet forrt és kavargott, forr és kavarog a régi és új falak között.

Adler Zsigmond. A III. ker. TVE ökölvívója, 1923-ban és 25-ben országos bajnokságot nyert légsúlyban. Hamar átnyergelt az edzők táborába, a magyar ökölvívás legnagyobb tanítómesterévé vált. Papp László az ő irányítása mellett nyerte három olimpiai bajnokságát, hivatásos Európa-bajnok címét. A ,,Zsiga" szakértelme, aranyos jókedélye, törhetetlen optimizmusa ma is fogalom az ökölvívás világában.

Barta István (1895, Álmosd) Magyar és osztrák mellúszóbajnok, sokszoros válogatott vízilabdakapus. A III. ker. TVE-ből indult, Újpesten folytatta, de még a felszabadulás után, ötvenegynéhány éves korában is az OB I-es NSC kapuját őrizte. Komjádi Béla első aranycsapatának tagja, Los Angeles olimpiai bajnoka.

Beretvás (Beringer IV.) **Gyula**. A Berlinger futballdinasztia legtehetségesebb tagja. A labdarúgás mellett úszott, korcsolyázott és teniszezett is. 1918-ban került a TVE csapatába, mint belső csatár. Ötször játszott az országos ifiválogatottban, tagja volt a III. ker. TVE ILSZ-bajnokságot nyert csapatának. 1930-ban szerződött a Kerület proficsapatához.

Beretvás (Beringer V.) **Ignác** (1909. Budapest). Ő is a Kerületben kezdett játszani. Állandó tagja volt az ILSZ válogatott csapatának, háromszor játszott az országos amatőr válogatottban is. 1930-ban Kubába vándorolt.

Beretvás (Berlinger III.) **(János** (1904. Budapest). 1918-ban tűnt fel, mint a III. ker. TVE ificsapatának hátvédjátékosa. Többször szerepelt az ifjúsági válogatottban. 1927-ben kivándorolt Buenos Airesba.

Bíró Sándor. A III. ker. TVE-ből indult el pályafutása, majd a Hungáriában, a felszabadulás után pedig Újpesten játszott. Nagyszerű testi felépítésű védőjátékos, gyors, kemény, a korszerű hátvédiskola egyik megalapítója. 53 alkalommal szerepelt a magyar válogatottban, 1938-ban az olaszok ellen játszott világbajnoki döntőn is kimagasló teljesítményt nyújtott.

Bródy György (1908. Budapest). Barta István mellett a Komjádi-féle III. kerület és a magyar válogatott „második", később első kapusa. A vízilabda mellett teniszezett, evezett, futballozott, korcsolyázott, síelt, sőt gyeplabdázott is. Los Angelesben és Berlinben tagja volt az olimpiai bajnok válogatottnak, két Európa-bajnoki aranyat (1931 és 1934) is nyert.

Budai Anna. Testnevelő tanár, az 1928-as amszterdami olimpián először szereplő magyar női csapat tagja. Az OTE női- és gyermekcsapatainak művezetője.

Cseh II. László (1910. Budapest). 1923-ban a III. ker. TVE-ben kezdett futballozni, 1931-től a Hungária játékosa lett. A nagytechnikájú, trükkös belsőcsatár típusa, a kor magyar labdarúgásának egyik világmárkája. 33-szor szerepelt az országos válogatott színeiben. 1937-ben Közép-Európa válogatottjának első számú csatártartaléka volt. (Nem volt akármilyen bravúr: hiszen az a csatársor így állt fel: Sas, Meazza, Piola, Sárosi, Nejedly.)

Csele László (1905. Budapest). A III. ker. TVE arany-vízilabdacsapatának tagja, az 1927-ben Európa-bajnokságot nyert magyar válogatott játékosa.

Dárdai Zoltán dr. (1903. Budapest). Mint a III. ker. TVE úszója szép sikereket ért el a különböző csapatversenyeken és folyambajnokságokon. Komjádi idejében ő lett a kerület úszóinak edzője. Tanítványai országos bajnokságok sorozatát nyerték. A 30-as évektől értékes szakcikkek tucatjait írta a Nemzeti Sportban.

Dömötör (Drössler-Dörgő) **Béla**, becenevén a Noksi. A profi III. ker. FC labdarúgócsapat balszélsője volt. Kétszer volt válogatott. Igen gyors, kapura is veszélyes csatár. Víg kedélyével a közönség kedvence volt.

Esterházy Márton (1956. Budapest). A Csillaghegy, a III. ker. TTVE, a Budafok, a Ferencváros, majd a Honvéd csatára. Villámgyors, munkabíró játékos, abszolút kétlábas. Sokszoros válogatott, oroszlánrésze volt abban, hogy Magyarország csapata csoportelsőként került az 1986-os világbajnokság döntőjébe. Született óbudai, idegenlégiósként Görögországban folytatta pályafutását.

Ébel Ernő (1897, Budapest). Mint labdarúgó és füleslabdajátékos a III. kerületi TVE első csapatában szerepelt. Visszavonulása után mint a régi Kerület választmányi tagja, főtitkára és szakosztályvezetője ért el nagyszerű sikereket.

Fehér Ferenc. A MAFC válogatott kapusa volt, 1929-ben került a III. ker. FC csapatába. Kilencszer volt válogatott. Tagja volt annak a III. ker. FC-nek, amelyik 1929 telén Olaszországban sikeres túrát bonyolított le, végig verve az AS Rómától a Flórentinán keresztül Genováig a híres csapatokat.

Fenyvesi László. A III. ker. FC focicsapat jobbszélsője volt. Igen gyors, a kapura nagyon veszélyes csatár volt, 1929-ben 15, 1930-ban is 15, 1931-ben 21, 1932 19, 1933-ban 20, 1934-ben 22 gólt lőtt a bajnokságban.

Tagja volt a Magyar Kupát nyert csapatnak, amelyik 1931. V. 24-én a döntőben a Ferencvárost verte 4 : 1 arányban.

Garaba Imre (1958. Budapest). Labdarúgó, a III. ker. TTVE-ből indult el. A Bp. Honvéddal sorozatban három bajnokságot nyert, a nyolcvanas évek válogatott csapatának állandó tagja. Határozott kemény beállós, szorosan őrzi ellenfeleit. Megelőző szereléseit jól időzíti, fejjel, lábbal egyaránt biztosan tisztáz.

1982-ben az Év Játékosa lett.

Győry II. József. A Pipó. Az óbudai születésű labdarúgó pályafutását az OTE-ban kezdte és az NSC-ből került 1929-ben a III. ker. FC-be, és 1933-ig volt tagja az óbudai együttesnek, itt lett válogatott játékos, amíg el nem adták a Ferencvárosnak. Egy alkalommal játszott a válogatottban. Általában hátvédként játszott, de csatárként is megállta a helyét.

Hidegkúti Nándor (1922. Budapest). Az UFC-ban kezdte a labdarúgást, Óbudáról vezetett pályafutása a nemzetközi labdarúgás csúcspontjára. Mint az MTK csatára tagja volt az 1952-ben olimpiai aranyat és az 1954-ben világbajnoki ezüstöt nyert nagycsapatnak. A magyar válogatott 1953 telén Wembleyben 6 : 3-ra verte Anglia hazai földön mindaddig veretlen együttesét. A mérkőzés első gólját a mérkőzés első percében Hidegkúti lőtte. A visszavont középcsatár szerepében újfajta, modern játékostípust személyesített meg. Pazar technikája, irányítókészsége a világ labdarúgósportjának egyik kimagasló csillagával emeli a „Maestro"-t. Aktív pályájának befejeztével mint edző, idehaza is, külföldön is nagyszerű sikereket ért el.

Homonnai Lajos (1904. Budapest). A III. ker. TVE arany-vízilabdacsapatának alapító tagja. 1922 és 25 között 28 alkalommal szerepelt az országos válogatottban. Tizenegy esztendőn át szerepelt Óbuda színeiben, ez alatt két alkalommal Ausztria hátúszóbajnokságát is megnyerte.

Horváth László (1946. Budapest). A III. ker. TTVE úszójaként kezdte pályafutását. Számtalan korosztályos versenyt, bajnokságot nyert az Óbuda egyesület színeiben. Páratlan akaratereje,munkabírása, győzniakarása „második" sportágában, az öttusában is diadalra segítette. Mint az Újpesti Dózsa öttusázója kilenc országos bajnokságot nyert. Az 1973-as és 77-es VB-n bronz, 1979-ben ezüstérmet nyert a csapatversenyben. Tagja volt az 1980-as moszkvai olimpián második helyezett magyar öttusaválogatottnak. Visszavonulása óta, mint szakvezető a junior és az ifjúsági válogatottak edzését irányítja.

Kehrlinger Béla (1981. Szepesszombat). Az OTE-ban kezdte sportpályafutását, a magyar teniszsport első világnagyságává, a hazai sporttörténet legsokoldalúbb bajnokává vált. Teniszben tizennégy alkalommal nyert országos bajnokságot. Legnagyobb sikerét a göteborgi „kisolimpián" aratta, amikor megnyerte a fedett- és a nyíltpályás egyest, valamint a nyíltpályás párost. 1911-ben Torinóban gerelyhajító versenyt nyert, mint tornász az OTE mintacsapatában szerepelt, mint labdarúgó négy alkalommal a válogatott csapatnak is tagja volt. Mint asztaliteniszező az első világbajnokságon csapatban aranyérmet, párosban ezüstöt nyert. Mindezek mellett úszó és korcsolyaversenyeken is indult.

Keserű I. Ferenc (1903. Budapest). Mint úszó Balaton- és folyambajnokságokat nyert, 1917-ben került a III. kerületi TVE-hez, egy évre rá, tizenöt esztendős korában már az első csapatban játszott. 1920-ben került először a válogatott csapatba, amelynek aztán kereken tizenkét esztendőn át állandó tagja volt. Egy olimpiai arany (1932), egy olimpiai ezüst (1928), hátom Európa-bajnokság (1926, 27 és 31) jelzi pályafutását. 1927-ben egy évet Belgiumban töltött, 1931-ben szövetségi kapitánnyá választották.

Keserű II. Alajos (1905. Budapest). 1919-ben igazolt a Kerülethez. Előbb csatért, később fedezetet játszott, ezen a poszton Halasy Olivérrel együtt a világ legjobbja volt. Résztvett az 1924-es párizsi, az 1928-as amszterdami és az 1932-es Los Angeles-i olimpián. Los Angelesben olimpiai bajnokságot nyert, emellett négy Európa-bajnoki aranyat is összegyűjtött (1926, 27, 31 és 34). Több alkalommal nyerte a folyambajnokságot, 1922-ben az országos bajnokságot nyert 4 X 200-as gyorsváltó tagja volt.

Komjádi Béla (1892. Budapest). Az MTK-ban tűnt fel, tagja volt a kékfehérek folyambajnok-csapatának és vízilabdaegyüttesének. Az MTK játékosaival együtt 1919-ben a III. ker. TVE-be lépett és innen indította el a magyar vízilabdajáték aranykorát. 1919-ben megszervezte az óbudaiak vízilabdacsapatát, 1920-tól kezdve már a partról irányított. 1921-ben az úszószövetség főtitkára, 1927-től vízilabdakapitány. Olimpiai bajnoksághoz segítette csapatát (1932), vezette a fedett uszodáért vívott sajtóharcot, az élősportba pedig bekapcsolta a középiskolás fiatalságot. 1930-ban az úszószövetség ügyvezető elnökévé választották. A nagy úttörők, a kimagasló képességű sportvezetők közé tartozott.

Korényi Olga Mészáros Andrásné (1942, Budapest). A III. ker. TVE úszóversenyzője. 1952-ben került az egyesülethez, harmincesztendős szünet után 1960-ban a Kerület első úszóbajnokságát nyerte. Háromszoros magyar bajnok a 100 méteres női hátúszás világcsúcstartója. 1960 és 67 között a magyar válogatott állandó tagja. Porto Allegrében Budapesten négy főiskolai világbajnokságot nyert.
Textiltechnikus, okleveles testnevelő tanár.

Kraszner Kató (1908. Budapest). Mint hátúszó több bajnokságot nyert a III. ker. TVE színeiben. Országos csúcsokat javított, mintegy 150 versenyt nyert. Öt alkalommal szerepelt a női válogatott úszócsapatban. Mint operaénekesnő a civil életben is nagyszerű sikereket ért el.

Kuncze Géza. Az OTE vezetője, a nemzetközi tornászélet kimagasló alakja. Az 1936-os berlini olimpián a magyar tornászcsapat művezetője. A kosárlabdasportot Kuncze Géza honosította meg Magyarországon.

Ludwig Béla. A III. ker. TVE labdarúgó csapatának jobbszélsője volt 1913-tól 1919-ig. 42 bajnoki mérkőzésen 3 gólt szerzett és 1917-ben válogatott is lett, összesen egy mérkőzés erejéig, egyébként elsőként a III. ker. TVE csapatából.

Lutz II. Lajos. 1929–36-ig játszott a III. ker. FC csapatában középfedezetként, állandó helye volt a csapatban, 142 bajnoki mérkőzésen vett részt. Előzőleg az Újpest játékosa volt. Összesen 4 mérkőzésen szerepelt a magyar legjobbak között. Az ellenfelek főleg keménységét tisztelték.

Mészöly Kálmán (1941. Budapest). Jellegzetes „óbudai" sportkarrier. A III. ker. TVE csapatában kezdett futballozni, tehetségére hamarosan felfigyeltek, ezzel aztán el is került Óbudáról. Mint a Vasas játékosa világraszóló karriert ért el, a hatvanas évek kimagasló védőjátékosa lett. Helyezkedésével, elegáns, tiszta játékával, a „Szőke Szikla" fejjátékával állandó helyet vívott ki magának minden idők legjobbjai között. Ötvenszeres válogatott, az 1962-es chilei és az 1966-os angliai világbajnokság résztvevője. Az ő gólja biztosította végleg a brazílok felett aratott felejthetetlen győzelmet.

Neuhaus János. A kapus és csatár egyszemélyben. A III. ker. TVE amatőr csapatában védett, majd a III. ker. FC tagja is volt, 1918–29-ig. Kapus létére gólokat is szerzett, igaz, csak büntetőrúgásokkal. Kétszer volt válogatott.

Oderszky Ferenc (1885. Budapest). 1918-tól 31-ig a III. ker. TVE alelnöke, sokoldalú sportember. 36,50 m-es diszkoszvetéssel, 622 cm-es távolugrással iratkozott fel korának ranglistáira. 1907–11-ig a kétkezes füleslabdahajítás rekordere volt 51,90 m-re. Hosszú éveken át tagja volt a füleslabda bajnokcsapatnak, 1909-től 1922-ig állandó játékosa a TVE első osztályú futballcsapatának.

Palotás Péter (Budapest, 1929). A Pamut majd a III. ker. TTVE játékosaként kezdte nagyszerűen ívelő pályafutását. Az MTK-ban klasszissá érett, 1950 és 56 között 24 alkalommal játszott a válogatott csapatban. Helsinkiben olimpiai bajnokságot, Bernben világbajnoki ezüstérmet nyert. 1967 májusában bekövetkezett tragikus halálával a magyar labdarúgás egyik legrokonszenvesebb szivembere távozott el körünkből.

Peterdi Pál (1925. Budapest). 1935-től a III. ker. TVE úszója és vízilabdázója, 1948-tól 67-ig az egyesület úszószakosztályának edzője. A semmiből alakult körülötte NM I-es úszógarnitúra. 1960-ban három versenyzője szerepelt az országos válogatottban. Sportújságíró, humorista, a Ludas Matyi főmunkatársa.

Senkey I. Imre Az MTK-ból került a III. kerület FC-be, 1927-ben. 1930-ig játszott a csapatban. Közben 6 ízben tagja volt a Magyar válogatottnak is. Kemény hátvéd volt. 1929-ben a III. ker. FC trénereként működött.

Szabó Jenő. A nagy Öreg. Ritkaságszámbamenő ideig 1913-tól 1930-ig állandó tagja volt a labdarúgó csapatnak, TVE-től FC-ig. Összesen 223 bajnoki mérkőzést játszott és ezeken 24 gólt lőtt. 1921-ben a lengyelek ellen beválogatták a válogatottba, a csapat 1 : 0-ra győzöt,, a gólt Szabó J. szerezte. Szerencsétlenül csak kispados lehetett a válogatott csapatban, mert a Rumbold–Payer hátvédpáros mellett nem jutott szóhoz.

Tóth József (1887. Budapest). 1903-ban kezdte sportpályafutását. Mint birkozó is, mint labdarúgó is szép sikereket ért el. A III. ker. TVE kapuját védte nagy sikerrel.

Vámos Soma (1881. Tiszaigaz). A század első felének felejthetetlenül kedves alakja. A labdarúgást, birkózást, atlétikát, tornát és úszást egyforma sikerrel űzte. 1908-ban az ILSZ elnöke lett, majd a labdarúgó játékvezetők képzésében és ellenőrzésében végzett jelentős munkát. Maga is a legkiválóbb játékvezetők egyike volt. A nagy mérkőzések hevében elejtett „bemondásai” a magyar sport anekdota-kincsének valóságos gyöngyszemei.
Nyugalomba vonulása után minden szabad idejét a III. TVE Határ utcai klubházában töltötte, hozzátartozott a régi pálya.családias, kedves atmoszférájához.

Werner Ignác. A III. ker. FC jobbfedezete volt, 1924 és 1933 között 133 bajnoki mérkőzésen vett részt. 1927-ben Jugoszlávia ellen Budapesten 3 : 0 arányban győztes magyar válogatottban szerepelt. Nagyon határozott, munkabíró hátvéd volt, Bíró Sándorral szinte a „Fogl gát” lemásolói voltak.

Zweig Simon (1892. Budapest). A kerület színeiben evezett, tornászott és vívott, később az egyesület titkára és választmányi tagja lett. Legnagyobb sikerét az 1923-as szegedi tornaversenyen érte el. Mint óbudai sportélet egyik vezéralakja, általános megbecsülést vívott ki.

Egy és más

OLCSÓ SZÓRAKOZÁS

1923. november 17-én történt, hogy a Sparta AC „gálaestélyt" rendezett. Boxgálát.

Akkoriban az világszerte elterjedt szokás volt, ezer meg ezer kis klub köldte szorítóba öklözőit, némi barátságos püfölködésre. Ezekből a szorítókból keltek aztán szárnyra a boxvilág későbbi állócsillagai, sztárjai. A néző szívesen leszúrta azt a pár fillért a belépőjegyért, rezsi alig volt, többnyire maradt is még valami egy pár kesztyűre, homokzsákra.

Ezen az estén a vendéglátó szíves meghívásának eleget téve megjelentek a BKAC öklözői is, meg Slezák Jenő és Szeszler Tihamár, a Kerületből. Nekivetkőztek és közben – régi jó szokás! – ugratták egymást, hogy milyen nagy „ruha" lesz a ringben.

Aztán közbejött valami. A Főváros 25% vigalmi adót vetett ki az amatőrsport mindenfajta bevételére, a szurkolók fillléreinek negyedrészét magának követelte. A Sparta vezetői legyintettek egyet, már nem is érdemes megrendezni az egészet, ami megmaradt a bevételből, az a meleg vízre sem lesz elég.

De a közönség már a kapuk előtt nyüzsgött s a boxolók már égtek a harci láztól. Egyik felet sem lehetett visszatartani.

A kapukat megnyitották, a fiúk egymásnak estek és mindenki remekül szórakozott.

Beléptidíjat ezúttal nem kértek.

Sírjon a Főváros . . .

BAJ VAN A KÖTÉLLEL!

1923-ban már kétségtelen volt, hogy a futball mellett a box a legnépszerűbb sportág. Az országos bajnokságot – ennek megfelelően – a régi képviselőház Sándor utcai épületének nagytermében rendezték meg.

Tátongó széksorok előtt.

Csak a karzaton lézengett néhány néző.

Természetesen, hiszen a jegyek árát öt számjeggyel írták. 20–25 ezer korona volt egy valamire való ülőhely.

A ring sem volt még egészen „áramvonalas”. A kötelek lazán lógtak s a versenyzők így inkább csak középen táncoltaták körül egymást. A kötelek közé keveredni ugyanis olyan volt, mintha az ember felakasztotta volna magát.

A hét bajnokság közül – hármat a III. ker. TVE versenyzői nyertek.

A bantamsúly döntőjét két kerületi versenyző, Jávorszky és Szalay vívták egymás ellen.

Az est legszebb mérkőzését azonban a légsúlyúak küzdelme hozta. A Szobolevszky–Adler összecsapás.

Az utóbbi – alacsonytermetű, hihetetlenül mozgékony versenyző – 1925-ben is Magyarország bajnoka lett.

Huszonegynéhány év múlva pedig egy egészen ügyes kis tanítványa révén vált világhírűvé.

A tanítványt úgy hívták, hogy – Papp László.

KIK AZ URAK?

1926 júliusában csapatbajnoki teniszmérkőzést vívtak a Határ utcai pályán.

A III. ker. TVE versenyzői az URAK-kal (Ujpesti–Rákospalotai Atléták Köre) játszottak. A mérkőzés valami hihetetlenül izgalmasan alakult. A következőképpen: 1 : 0, 2 : 1, 2 : 2, 2 : 3, 3 : 3, 4 : 3, 4 : 4, 5 : 4, 6 : 4, 6 : 5, 6 : 6, 6 : 7, 7 : 7, 8 : 7, 8 : 8, s aztán . . . 9 : 8 a TVE javára.

– Végül mégis mi lettünk az URAK! – mondta Skvarek György, aki ekkor már nemcsak a TVE futball – hanem teniszcsapatának is erőssége volt.

ELMENT A FISCHER . . .

Az 1926-os futballszezon küszöbén elégedetten dörzsölgették a kezüket a Kerület futballvezetői:

– Jó lesz a csapat, jó lesz a csapat . . .

Minden jel arra vallott igazán.

Hiszen átjött a VAC-ból Konyor, Lengyel sőt Weisz József, a „Jocke” is. Ráadásul Vámos Soma külön örömhírrel állított be:

– Minden elsimult, Fischer nem megy Amerikába.

A kitűnő kapusnak ugyanis remek állást kínáltak a Nagy Vízen túlról. És mégis – mit ád az ég? mit adnak az egyre súlyosbodó megélhetési viszonyok? – két hét múlva már ezt énekelte az egész csapat az öltözőben:

– Elment a Fischer Amrikába, de én nem megyek utána . . .

Mégis elment.

JÓSZIVŰ!

Az 1926-os őszi szezonban a Kerület proficsapata 2 : 0-ra verte a Nemzetit. Különös meccs volt ez. Nemzeti csatárai nem tűntek éppen szívbajosnak, Singert, a kerület jobbhátvédjét úgy leterítették, hogy a fején tenyérnyi zúzott sebbel sántikált az öltözőbe.

Hogy miért kellett azért sántikálnia?

Egyszerű.

Mert a lába is kiugrott.

A II. félidőre már nem tudott kijönni, 10 emberrel küzdött tovább a kerület. A Nemzeti aztán folytatta a „túl férfias" játékot és ennek következtében a játékvezető 11-est ítélt a Kerület javára.

A labdának Horváth állt neki és minden teketória nélkül Augusztinovics kezébe emelte.

– Láttam, hogy szomorkodnak Singer sérülése miatt – mondta később. – Hát miért csüggesszem még én is őket?

AZ MÁS!

A Sportújság a következőket írta 1926. október 9-i számában:

– Az Újpestet könnyen meglepetés érheti a III. kerület elleni meccsen. Az esélyeket mérlegelve meg kell azonban állapítanunk, hogy a két csapat védelménél nagyobb plusz mutatkozik az Újpest javára és ez dönthet.

Nem döntött.

Az eredmény ugyanis: III. ker. TVE – Újpest 2 : 2 (1 : 1).

A következő számában aztán ezt olvashattuk:

– A nagyot javult Kerület a győzelmet is megérdemelte volna.

Az más.

Efféle helyreigazítást mindég örömmel olvas az ember.

Az óbudai ember.

EGY FANTASZTIKUS GÓL!

1926. november 22-én keserves meglepét érte a Hungáriát. A meglepetés – egészen röviden – így hangzott:

– III. ker. TVAC – Hungária 2 : 0 (0 :).

A mérkőzést a Hungária úti pályán játszották és a pesti kék-fehérek még veretlenek voltak. A kerület így állt fel: Neuhaus – Werner, Mayer – Nagy, Schwitzer dr., Kovásznay – Lennert, Horváth, Konyor, Skvarek, Drössler.

A kerület második gólja egyenesen fantasztikus volt.

Így esett:

A második félidő 29. percében Drössler megiramodott a balszélen. Egy csellel becapta Kővágot, de a Hungária hátvéd nem volt könnyű legény. Drössler után iramodott és vállal megnyomta a balszélsőt. Drössler kiesett az ütemből, lövés helyett afféle lapos beadással próbálkozott. Kropacsek, a Hungária kapusa előrevetődve ment a labdára. Hozzá is ért, már-már úgy látszott, meg is kaparintja. Ekkor azonban közberobban a Hungária második védőjátékosa, a kétségbeesetten keresztezni próbáló Kocsis, és nemcsak a kapusra rohanó Skvarekot sodorta el, hanem ugyanazzal a mozdulattal a labdát is kirúgta a kapusa kezéből. A kettős „felszabadító rúgás" közül csak az egyik sikerült. Skvarek messzire repült, a labda viszont ott maradt a közelben és a befutó Konyor nagy lelki nyugalommal pöccintette a hálóba.

Nos?

AZ AMATŐRÖK IS

1926. december 12-én a Magyar Kupa mérkőzésre került sor a Határ utcában.

A III. ker. TVE (a Kerület amatőrcsapata) játszott a Pesterzsébet (a peremváros proficsapata) ellen.

És 0 : 1-es félidő után 3 : 1-re győzött.

A TVE-ben két testvér is szerepelt. Az ifjabbik a jobbösszekötő helyén két gólt lőtt.

A csapatösszeállításban úgy szerepelt: Cseh II.

De legtöbben már akkor úgy hívták: Csehmatyi.

CSEKÉLYSÉG

Volt ám asztalitenisz-szakosztály is a kerületnek.

Sőt! Nem is olyan akármilyen asztalitenisz-szakosztálya. Mert ez asztalitenisz-szakosztály még az Országos CSB-re is benevezett és 1927. január 12-én olyan eredményt ért el, amilyen a világon csak kevés asztalitenisz-szakosztálynak sikerült.

Ez a nem is olyan akármilyen eredmény így festett:

– NSC – III. kerületi TVE 31 : 5.

Tegyük a szívünkre a kezünket. Hát akad ma olyan asztalitenisz-szakosztály, amely képes 26 meccskülönbséggel kikapni?

A KEDVENCEK

A Nemzeti Sport 1926 végén is megszavaztatta olvasóit: ki a kedvenc sportolójuk. A tengernyi levélíró között számtalan olyan is akadt, aki a III. ker. TVE valamelyik sportolójára adta le voksát. A szavazatok összeszámlálása után a Kerületiek között a következő sorrend alakult ki:

1. Keserű Ferenc	vízilabdázó
2. Barta István	vízilabdázó
3. Virág Éva	úszó
4. Skvarek György	labdarúgó
5. Szabó Jenő	labdarúgó
6. Adler Zsigmond	ökölvívó

S az ilyesmi aztán megint alkalmas arra, hogy elgondolkoztassa az embert. Vajon, ha ma rendeznének hasonló szavazást, ki kerülne a legjobbak közé az óbudaiak közül?

Alighanem senki.

Persze . . . persze nem mintha nem teremnének Óbudán ma is kiváló sportolók. Csakhogy úgy lehet az valahogy, hogy mire „kedvenccé" serdülnek, addigra már többnyire másutt sportolnak.

A „nagyobbaknál". . .

A FÜLES

Pardon, természetesen nem a mai népszerű rejtvényújságra gondolunk. Hanem a füleslabda játékára, amely – ki hitte volna? – még 1925-ben is megrendezte a magyar bajnokságát.

Persze nem volt ez valami világrengető esemény. A Magyar Országos Tornászegyesületek Szövetsége, amelynek égisze alá ez a sportág tartozott, kesergett is eleget miatta.

Hogy a füleslabdajáték immár csak nyomokban található meg Magyarországon, pedig micsoda kár, hogy elsorvad, mert a harmonikus testfejlesztés szempontjából összehasonlíthatatlanul értékesebb a futballnál. Hiszen a futball ugyebár csak egyoldalúan fejleszti a testet, minthogy a karokat teljesen tétlenségre kárhoztatja.

Már ebből is világos, a tornasport akkori vezetői nem láttak a jövőbe.

Hiszen a korszerű futball hátvédei ugyebár egyáltalán nem tétlenkednek a karjaikkal.

Nos, a MOTESZ mindenesetre kiírta a füleslabda-bajnokságot és ezen a bajnokságon a III. ker. TVE csapata a második helyen végzett.

Igaz, hogy ez a második hely sosem került be az egyesületek legjobb eredményeit regisztráló „aranykönyvbe".

Mert nagyon furcsa bajnokság volt ez a bajnokság és nagyon furcsa kis második hely ez a második hely.

A bajnokságra ugyanis öt csapat nevezett. Aztán a BEAC, a BTC és a BSE szépen egyenként visszalépett és így a „bajnokság" mindössze egyetlen mérkőzésre korlátozódott.

Az eredmény: BBTE – III. ker. TVE 4 : 0.

Ezek után persze: bajnok a BBTE, 2. a III. ker. TVE.

Hát így.

PUFF

Csak két eredményt az 1930-as I. osztályú tenisz CsB-ről.

Az első fordulóban: III. ker. TVE – OTE 7 : 4.

A második fordulóban: BBTE – III. ker. TVE 11 : 0.

Igy van az, amikor a kicsik valami nagyon naggyal próbálkoznak.

Vagy a kerületieket már az ősi vetélytárs OTE legyőzése is kielégítette?

MICSODA MECCS!

1913-ban a kerület visszakerült az első osztályba s egy ideig úgy látszott: benne is marad.

Aztán egy ideig úgy látszott, hogy – dehogyis marad benne.

Mert két meccs volt hátra, a két meccsen négy pontot kellett volna szerezni a bennmaradáshoz és az egyik mérkőzést – éppen az MTK ellen kellett volna megnyerni.

Méghozzá kapus nélkül!

Az intézővel a kapuban.

Ez úgy adódott, hogy előző héten Miskolcon játszott a csapat. Az egyik játékos lekéste a vonatot és így – szükségképpen – Federith Hermann, az ificsapat intézője állt a kapuban. És mit ád az ég? – gól nélkül úszta meg a dolgot, pedig Bodnár Sándor, a későbbi válogatott, a miskolciak kiválósága ugyancsak zúgatta bombáit.

Szóval Federith az MTK ellen is a kapuba került, a szurkolók az égnek ajánlották lelküket, várták a gólözönt – és a kiesést.

Erre az első percben – 1 : 0 a kerület javára. Hönich II. úgy szerzett gólt, hogy a kezdőrúgástól egészen Domonkos hálójáig – MTK láb nem is érintette a labdát.

Aztán a következő nyolcvannyolc percben – egykapura játszott az MTK. Tíz MTK és tizenegy kerület-játékos tolongott Federich kapuja előtt és a nagy sokadalomban az MTK aranycsatárai egyszerűen nem érhették el céljukat.

Sőt!

A kilencvenedik percben majdnem újabb gólt ért el a III. kerület.

Egy előrevágott labda a félvonal környékén tanyázó Goldsteinhez került. A csatár megiramodott, szélsebesen és lélekegyedül rohant végig a pályán. Domonkos kétségbeesetten rohant ki elé, önfeláldozóan dobta magát Goldstein lábára. A kerületi játékos Domonkost is kicselezte, elhúzta előle a labdát, és most már csak az üres kapuval állt szemben.

És ott aztán összeesett.

A kimerültségtől.

Maradt az 1 : 0. És maradt a kerület.

Az első osztályban.

A TÓTH-TANÁR

Tóth István, a futballszakosztály első szakosztályvezető-edző – szaktanácsadó – mindenese egyike volt a legmodernebb értelemben vett intézőknek is. És mint ilyen – egy kis ravaszságért sem ment éppen a szomszédba.

Az Ébel-család kertje akkoriban lenyúlt egészen a Dunáig, csak egy kerítés választotta el a Határ utcai pályától.

1912-ben gyomai portyára ment a futballcsapat és indulás előtt Tóth István átszólt ifijátékosának, Ébel Ernőnek, aki éppen a kertben játszott:

– Pakolj „Ebes", jössz velünk Gyomára.

Gyomán rezesbanda várta a kerületieket. Virágeső és fehérruhás lányok. Tóth István titkon félrevonta a gyomaiak vezetőjét és Ébelre mutatott:

– Látják kérem, ez a gyerek a legjobb játékosunk.

Díszbeszéd következett, a tizenhatéves Ernőt a főhelyre ültették. A plébános és az akkor már világhírű gyomai nyomdász, Kner Izidor közé. A poharak csengtek és a két helybeli nagyság ugyancsak szaporán töltögette az óbudai kisfiú poharát:

– Igyék öcsém. Egészségére.

Volt persze ebben egy kis célzatosság is. Nem árt, ha az ellenfél legjobb játékosa rózsaszínben látja a világot a meccsen. Tóth István hamiskásan mosolygott nagy, tömött bajusza alatt s aztán – természetesen – kihagyta Ébelt a csapatból.

A kerület 12 : 1-re verte GYOMA válogatottját.

– Látom már, túljárt az eszünkön – mondta később a gyomaiak vezetője Tóth Istvánnak – hát legalább azt engedje meg, hogy ez a gyerek holnap a mi csapatunkban játszék a békéscsabaiak ellen.

Igy öltötte magára Ébel Jenő Gyoma válogatott mezét és így verte Gyoma 6 : 0-ra Békéscsaba legjobbjait.

A hat gólt persze – mind az óbudai fiú lőtte.

„RIKIIII..."

Hát van új a nap alatt?

Ismerjük ugye a következő szituációt: a szélső meredek labdát kap és vágtatni kezd vele, talán meg sem áll a kapuig. Ezt a hosszú vágtát mindig a közönség elnyújtott kiáltása kíséri:

– Csikaaaar...

Néhány évvel ezelőtt:

– Pupooooos...

Valamivel még előbb:

– Gyetváááás...

És hogy kinél kezdődött? Nos a középkorú olvasó bizonyára máris jelentkezik. Hogyisne jelentkeznék, hiszen ma is a fülébe cseng:

– Kohuuuuut...

Nos, a középkorú olvasó ezúttal téved. Mert a buzdításnak ez a fajtája jóval a bombagóljairól híres balszélső feltűnése előtt született. A Határ utcában harsant fel először, úgy 1910 táján. Igy:

– Rikiiiiii...

Ez a „Rikiiii"... Hönich II. Richárd volt, remek játékos, mókás kedvű fiú, aki mindég azzal büszkélkedett, hogy Schakespeare tulajdonképpen róla írta II. Richárd című drámáját s a Hönich szó csak helyszűke miatt maradt le a színlapról.

Összekötőjével, Guttmann Józseffel egészen különleges jobbszányat alkottak, volt többek között egy nagyon érdekes trükkjük.

Jóska gyors, rövid labdát dobott Rikinek, aztán előre rohant és kifelé. Riki meg, ahogy megkapta a labdát, befelé húzódott a Jóska helyére.

Helycserés támadás.

Jelentkezzék, aki nem úgy tudta, hogy ezt a „figurát" a Budai–Kocsis duó találta ki – 1950-ben.

Hát van új a nap alatt?

A KLUB

Szentély és otthon, tanhely és meghitt fészek – ez volt egy időben a III. ker. TVE Határ utcai kis klubháza. Szerelmek szövődtek, házasságok indultak el szűk és szürke kis termeiből, naponta legalább egy percre benézni – ez szinte kötelező volt minden tag számára.

Fah Gyula innen ment érettségizni és ugyanaznap délutánján a szokásos tarokkpartijára érkező Vámos Soma bácsi újra itt találta rá a lépcsőház karfájára borulva.

Akkor lábujjhegyen ment be a többiekhez és szája elé tett ujjal intette csendre őket:

– Pszt, ne csapkodjátok a lapot, elvágták a Gyulát.

Az egyesület szokásos évi báljai nagy társadalmi eseményszámban mentek és 1925 telén joggal jegyezte fel a korszak legkiválóbb sportújságírója, Király Dezső:

– A siker legfőbb ismérve: a sértődések egyre növekvő száma. Idén még többen maradtak meghívó nélkül és idén ez még jobban fáj, mint tavaly.

Mert ugyebár a klubház befogadóképessége – mindössze százötven fő volt.

PROFIKOR

1925-ben megalakult a profiliga.

Némi töprengés után az óbudaiak is bejelentették: megszervezik a proficsapatukat és részt vesznek a bajnokságban.

Az ok meglehetősen egyszerű volt. A legjobb futballt ebben a ligában játszották s az óbudai kisemberek valami megható buzgalommal igyekeztek örökké a nagyok közé. Amatőrnek maradni – ez egyértelmű volt akkor a középszerűbe való beletörődéssel, az elszürküléssel. Ilyenféle beletörődésről, pedig – Óbudán – szó sem lehetett.

Igaz, elhatározni – viszonylag könnyű volt. Végrehajtani azonban . . .

Mert a proficsapat folytonégő kályha volt, azt örökké fűteni kellett. Ha a nézőnek talán nem akaródzott kijönni a Határ utcába, a játékosok, fizetését akkor is össze kellett kotorni valahogyan.

És ez az „összekotrás" olykor – nagyon különösen ment végbe.

Ma már – hatvanegynéhány esztendő távlatában – nincs miért pálcát törnünk a nagyratörő kisegyesület végtelenük makacs és éppen annyira suta próbálkozásain. Egy furcsa, foggal-körömmel küzdő és küszködő korszak velejárói voltak és talán inkább megható, hogy az óbudaiak . . . még ebbe is tudtak némi kedvességét, bájt lopni.

Az úgy ment például, hogy a helybeli textilbáró irodájában megjelent a csapat küldötte. Helyet foglalt. Elfogadta a szivart, beszélt erről, beszélt arról, aztán csak úgy odavetőleg megjegyezte:

– Méltóságos uram, a kerület főmérnöke – egyébként maga is egyesületünk tagja – különös dolgot vett észre az ön üzemében. Ugy tűnt neki, hogy a gyár kéménye egy kissé ferde. Nincs kizárva, hogy javaslatot tesz az egész kémény lebontására és átépítésére, hacsak . . .

A „méltóságos úr". . . már nyitotta is a páncélszekrényét.

A játékosok gázsija arra a hétre biztosítva volt.

S mégcsak a kémény sem dőlt össze.

A FÜGGÖNY

Mondják, hogy a profik így, meg a profik úgy...

A III. kerület játékosai – valahogyan még profikorukban is megmaradtak amatőrnek. Hogy is érzékeltethetnénk ezt?

Talán azzal, hogy Vértes Imrét, a proficsapat futballigazgatóját 1926-ban különös tevékenységen érte egy újságíró. Éppen akkor toppant az öltözőbe, amikor Vértes néhány madzagra nagy függönyöket szerelt fel.

– Elkerítem őket – monta végül, hosszas faggatás után. – Ne lássák az avatatlanok.

– De mit ne lássanak?

– Hát a könnyeket. Kérem, ezek egy-egy vereség után úgy sírnak, mint a kétévesek!

A „VÖRI"

Horváth Lászlót, a TTVE úszóját, majd az öttusázás olimpiai ezüstérmesét az égvilágon mindenki csak „Vörösnek", sőt „Vöri"-nek becézte. Lobogó hajszíne, de méginkább lobogó temperamentuma miatt.

1959 telán a Kerület úszói kinn fociztak az Uttörő stadion kispályáján. Térdigérő hóban, tízfokos hidegben, eszkimónak öltözve. A meccs szokatlan fordulattal ért véget. Az egyik lány szerencsétlenül rúgott a labdába, az átszállt a kerítésen, bele a zajló Dunába.

A Vöri sebzett oroszlán módjára ugrott a kerítésnek, majomügyességgel kúszott át a négyméter magas dróthálón és úgy ahogy volt – ronggyá izzadtan, gyapjúsapkában, sállal, duplamelegítőben, síkesztyűvel fejest ugrott a jégtáblák közé.

A társaság dermedten nézte a pályáról, többen elájultak. A Vöri néhány avatott gyorsúszómozdulattal utolérte a szökevény labdát és diadalmas vigyorral kapaszkodott vissza a pályára. A téli szereléséből dőlt a víz.

– Csak nem hagyok elúszni egy teljesen jó lasztit? – mondta magától értedődő módon.

Aztán becuppogott a Sportuszodába, lezuhanyozott – és kutyabaja nem lett.

Tizenhárom éves volt akkor...

A FAGYI

A csillaghegyi kis utca csendjét 1960 tavaszán minden délután pokoli csatazaj verte fel. Négy fiútestvér tépte ott egymást. A tízéves a nyolcévest, a nyolcéves a hatévest, de leginkább mindannyian a legkisebbiket, a négyévest, Ugyanis a négy fiútestvérnek egyetlen rozzant bringája volt, a használat jogát vitatták meg roppant rokoni pofonok érveivel. Világos, hogy a négyéves akart mindig bringázni, világos, hogy a négyévest ütötte az egész család.

Már nem annyira világos, viszont ténykérdés, hogy a négyéves visszaütött. Káromkodva, bömbölve, vicsorogva rohant neki a másik háromnak – rendszerint újabb pofonokért.

A csatajelenetet a szomszéd néni szakította félbe. Kiszaladt az utcára és – hogy véget vessen az ütközetnek – mind a négy srácot elvitte fagyizni.

Nos, ezek voltak az Esterházy-fiúk.

A legkisebbet, a legharciasabbat, a négyévest úgy hívták: Marci . . .

KRUMPLI

1972-ben a labdarúgó csapat romániai túrája során Kovásznán is bendégszerepelt. Ez ideig kielégítő vendéglátásban részesültek előző mérkőzéseik után. Itt a mérkőzés szünetében 4 : 0 arányban vezetett a magyar csapat. Az egyik kovásznai vezető mondta játékosainknak félig-meddig élcelődve: – „Ha ilyen lesz a végeredmény nem kaptok vacsorára csak krumplit!”

A „kerület” továbbra is sokkal jobban játszott ellenfelénél, annek ellenére, hogy már nem túlságosan igyekeztek, a hazai csapat sehogyan sem tudott gólt lőni. Azután – mit lehet tenni? – a mérkőzés vége felé egy ártatlan ütközés után felkiáltottak a magyarok: 11-es!!! – saját maguk ellen. A játékvezető nem akarta megítélni a büntetőt, mire Greff Misi a kapuból kiszaladt utána és úgy bizonygatta neki, hogy már pedig ez büntető, igenis jogos ellenünk, és tessék megítélni. Végül is hajlott a bíró a meggyőzésre és a 11-es pontra mutatott. Meglőtték . . . mellé! Erre Greff megint csak kiszaladt a bíróhoz: „Nem ér . . . elmozdultam . . .!!!”

Másodszorra a kapufáról ment be a labda a kapuba.

A végén nagyszerű vacsorát kapott a TTVE.

Beszélő számok

Összeállítás a III. ker. T. és VE – TTVE (stb.) labdarúgó csapatának a 100 év alatt a magyar bajnokságban elért helyezéseiről.

A profi korszakban az amatőr csapatot is szerepeltettük.

Az adatok soronkénti sorrendje:

Év, osztály, helyezési szám a tabellán, játszott mérkőzés, győzelem, döntetlen, vereség, gólarány vagy gólkülönbség-pont. Római számmal az osztály rangja a magyar bajnokságban. (Pl. NB. III = III. vagy IV. szint.) Végül az illető évben a csapat neve.

1902	II. o.	5.	13	5	1	7	17 : 28	11	II.	III. ker. T. és VE
1903	II. o.	4.	10	4	–	6	13 : 28	8	II.	III. ker. T. és VE
1904	II. o.	2.	12	7	3	2	39 : 24	17	II.	III. ker. T. és VE (osztályozó)
1905	II. o.	4.	16	9	1	6	27 : 22	19	II.	
1906 tav.	II. erl.	4.	3	–	–	3	1 : 11	–	II.	
1906–7	II. o.	6.	14	2	3	9	11 : 17	7	II.	TVE visszalépett
1907–8	II. o.	8.	14	1	3	10	8 : 21	5	II.	TVE visszalépett
1908–9	II. o.	7.	16	6	1	9	13 : 36	13	II.	TVE
1909–10	II. o.	5.	18	8	1	9	28 : 39	17	II.	TVE
1910–11	II. o.	1.	18	13	2	3	55 : 19	28	II.	TVE FELJUTÁS
1911–12	I. o.	9.	18	6	1	11	25 : 44	13	I.	TVE Kiesés (vesztegetés)
1912–13	II. o.	1.	20	18	2	–	85 : 6	38	II.	TVE Feljutás
1913–14	I. o.	9.	18	3	4	11	22 : 37	10	I.	TVE
1914	I. o. Auguszta	3.	11	6	2	3	26 : 16	14	I.	TVE
1915 tav.	I. liga Hadib.	7.	13	5	4	4	24 : 18	14	I.	TVE
1915 ősz.	I. liga Hadib.	9.	11	4	1	6	17 : 22	9	I.	TVE
1916–17	I. Hadibajn.	5.	22	9	4	9	32 : 30	22	I.	TVE
1917–18	I. Hadibajn.	6.	22	9	5	8	25 : 28	23	I.	TVE
1918–19	I. Hadibajn.	6.	22	6	8	8	33 : 33	20	I.	TVE
1919–20	I. o.	9.	28	8	8	12	22 : 30	24	I.	TVE
1920–21	I. o.	4.	24	8	8	8	25 : 34	24	I.	TVE
1921–22	I. o.	5.	22	8	5	9	27 : 37	21	I.	TVE
1922–23	I. o.	7.	22	8	5	9	24 : 38	21	I.	TVE
1923–24	I. o.	8.	22	4	10	8	21 : 23	18	I.	TVE

1924–25	I. o.	4.	22	7	9	6	24 : 25	23	I.	TVE	
1925–26	I. o.	7.	22	9	3	10	46 : 56	21	I.	TVE	
1926–27	Profi I. liga	5.	18	8	2	8	35 : 39	18	I.	III. ker. FC	
	Amatőr I. o.	6.	30	13	8	9	70 : 46	34	I.	TVE	
1927–28	Profi I. liga	5.	22	8	3	11	41 : 51	19	I.	III. ker. FC	
	Amatőr I. o.	3.	26	17	5	4	86 : 35	39	I.	TVE	
1928–29	Profi I. liga	6.	22	7	6	9	27 : 37	20	I.	III. ker. FC	
	Amatőr I. o.	6.	18	6	4	8	26 : 38	16	I.	TVE	
1929–30	Profi I. liga	4.	22	9	7	6	36 : 35	25	I.	III. ker. FC	
	Amatőr I. o.	10.	26	11	2	13	46 : 80	24	I.	TVE	
1930–31	Profi I. liga	6.	22	8	5	9	40 : 41	21	I.	III. ker. FC	
	Amatőr I. o.	11.	26	7	4	15	33 : 71	18	I.	TVE	
1931–32	Profi I. liga	5.	22	11	2	9	37 : 44	24	I.	III. ker. FC	
	Amatőr I. o.	14.	26	2	3	21	21 : 69	7	Kiesés	TVE	
1932–33	Profi I. liga	4.	22	11	5	6	51 : 39	27	I.	III. ker. FC	
	Amatőr II. o.	4.	26	12	5	9	64 : 52	29	Feljutás	TVE	II.
1933–34	Profi I. liga	9.	22	7	4	11	41 : 57	18	I.	III. ker. FC	
	Amatőr I. o.	8.	22	7	5	10	39 : 49	19	I.	TVE	
1934–35	Profi I. liga	10.	22	6	5	11	35 : 44	17	I.	III. ker. FC	
	Amatőr I. o.	12.	22	5	3	14	28 : 48	13	Kiesés	TVE	I.
1935–36	NB. I.	8.	26	10	3	13	38 : 57	23	I.	III. ker. FC	
	Amatőr II. o.	2.	24	14	6	4	72 : 48	34	Feljutás	TVE	II.
1936–37	NB I.	13.	26	3	2	21	16 : 90	8	Kiesés	III. ker. FC	I.
	Amatőr I. o.	4.	24	11	4	9	45 : 39	26	I.	TVE	
1937–38	BLASZ I. o.	12.	26	9	2	15	48 : 64	20	III.	TVE	
1938–39	BLASZ I. o.	8.	28	12	3	13	50 : 70	27	III.	TVE	
1939–40	BLASZ I. o.	5.	24	10	7	7	48 : 38	27	III.	III. ker. Árpád SE	
1940–41	NB III.	5.	18	9	3	6	27 : 26	21	III.	III. ker. Árpád SE	
1941–42	NB III.	5.	22	12	2	8	56 : 43	26	III.	III. ker. Árpád SE	
1942–43	NB II.	11.	26	7	5	14	45 : 71	19	II.	ÁMOTE	
1943–44	NB II.	5.	28	15	4	9	69 : 44	34	II.	OTE–III. ker.	
1944 ősz.	Körzeti b.	1.	10	8	1	1	31 : 15	17	II.	OTE–III. ker.	Félbesz.

FELSZABADULÁS UTÁN:

1945 tav.	II. o.	3.	22	14	3	5	58 : 30	31	II.	Madisz III. ker.
1945–46	II. o.	1.	23	19	3	1	74 : 24	41	II.	III. ker. Madisz
	osztályozón	3.	6	1	2	3	13 : 7	4	II.	III. ker. Madisz
1946–47	NB II.	4.	26	18	–	8	101 : 24	36	II.	III. ker. Madisz
1947–48	NB II.	10.	26	8	5	13	57 : 62	21	II.	III. ker. Madisz
1948–49	NB II.	12.	30	10	4	16	50 : 63	24	II.	III. ker. TVE
1949–50	NB II.	8	30	13	3	14	51 : 53	29	II.	III. ker. Textil
1950 ősz	NB II.	6.	15	6	4	5	21 : 18	16	II.	III. ker. Textil
1951	NB II.	11.	26	6	8	12	33 : 46	20	II.	III. ker. V. Lobogó
1952	NB II.	12.	34	9	12	13	56 : 66	30	II.	III. ker. VL Textilfestő
1953	BLASZ I.	4.	28	14	7	7	52 : 37	35	III.	Textilfestő
1954	BLASZ I.	4.	30	18	7	5	73 : 86	43	III.	Textilfestő
1955	BLASZ I.	2.	30	21	6	3	64 : 18	48	III.	Textilfestő
1956	BLASZ I.	5.	23	10	6	7	30 : 26	26	III.	Textilfestő
1957 tav.	NB III.	1.	14	9	3	2	43 : 12	21	III.	III. ker TVE

1957–58	NB III.	6.	30	12	11	7	36 : 35	35	III.	III. ker. TVE
1958–59	NB III.	9.	30	9	10	11	36 : 41	28	III.	III. ker. TVE
1959–60	NB III.	8.	30	13	5	2	42 : 30	31	III.	III. ker. TTVE
1960–61	NB III.	2.	30	13	10	7	49 : 32	36	III.	III. ker. TTVE
1961–62	NB III.	6.	30	12	10	8	70 : 42	34	III.	III. ker. TTVE
1962–63	NB III.	3.	30	15	7	8	44 : 33	37	III.	III. ker. TTVE
1963 ősz	NB II.	1.	17	13	1		41 : 17	27	III.	III. ker. TTVE
1964	NB II.	1.	34	23	4	7	76 : 44	50	III.	III. ker. TTVE
1965	NB I/B	16.	30	3	8	19	30 : 67	14	II.	III. ker. TTVE
1966	NB II.	13.	34	10	7	17	49 : 65	27	III.	III. ker. TTVE
1967	NB II.	2.	30	19	2	9	70 : 32	40	III.	III. ker. TTVE
1968	NB II.	14.	30	9	6	15	33 : 50	24	III.	III. ker. TTVE
1969	NB III.	3.	30	14	9	7	41 : 29	37	IV.	III. ker. TTVE
1970 tav.	NB III.	2.	15	9	4	2	24 : 10	22	IV.	III. ker. TTVE
1970–71	NB III.	5.	30	10	14	6	47–28	34	IV.	III. ker. TTVE
1971–72	NB III.	1.	30	22	5	3	65–24	49	IV.	III. ker. TTVE
1972–73	NB II.	6.	30	11	11	8	43–41	38	III.	III. ker. TTVE
1973–74	NB II.	8.	30	10	7	13	53–51	27	III.	III. ker. TTVE
1974–75	NB III.	19.	38	11	3	24	50–81	25	III.	III. ker. TTVE
1975–76	BLASZ I. o.	3.	34	19	8	7	102–52	46	IV.	III. ker. TTVE
1976–77	BLASZ I. o.	3.	33	19	7	7	67–43	45	IV.	III. ker. TTVE
1977–78	BLASZ I. o.	9.	34	11	11	12	47–47	33	IV.	III. ker. TTVE
1978–79	BLASZ I. o.	9.	38	14	11	13	58–51	39	IV.	III. ker. TTVE
1979–80	BLASZ I. o.	4.	38	19	9	10	83–47	47	IV.	III. ker. TTVE
1980–81	BLASZ I. o.	2.	38	20	11	7	72–36	51	IV.	III. ker. TTVE
1981–82	Területi b.	4.	34	18	6	10	61–37	42	III.	III. ker. TTVE
1982–83	Területi b.	15.	32	10	6	16	38–56	26	III.	III. ker. TTVE
1983–84	BLASZ I. o.	1.	30	18	7	5	52–23	43	IV.	III. ker. TTVE
1984–85	Területi b.	14.	34	8	12	14	42–50	28	III.	III. ker. TTVE
1985–86	Területi b.	5.	34	16	9	9	75–49	41	III.	III. ker. TTVE

A III. ker. TVE–TTVE VÁLOGATOTTJAI LABDARUGÁSBAN.

A Magyar Nemzeti Válogatott hivatalos mérkőzésein:

(Az első szám a válogatottság számát (zárójelben a válogatottként elért gólját) mutatjuk be. Az évszámok a válogatottság idejét jelzik, és a csapat akkori nevét, amikor a játékos bekerült a válogatottba.

A III. KERÜLET JÁTÉKOSAKÉNT KERÜLTEK A VÁLOGATOTTBA:

1.		LUDWIG BÉLA csatár	1917	III. ker. TVE
1.		STARK JÓZSEF kapus	1918	III. ker. TVE
1.	(1)	SZABÓ JENŐ csatár	1921	III. ker. TVE
2		NEUHAUS JÁNOS kapus	1922	III. ker. TVE
22		KLÉBER GÁBOR csatár	1922–31	III. ker. FC–MTK–Hungária
1	(1)	HORVÁTH II. LÁSZLÓ csatár	1926	III. ker. FC
1		WERNER IGNÁC fedezet	1927	III. ker. FC
1		HÖNICH LAJOS csatár	1928	III. ker. FC
2		DRÖSSLER BÉLA csatár	1930–31	III. ker. FC
3.		FENYVESI LÁSZLÓ csatár	1931–34	III. ker. FC
53.		BIRÓ SÁNDOR hátvéd	1932–46	III. ker. FC–BSZKRT–Ujpest–MTK
1		GYŐRY II JÓZSEF hátvéd	1934	III. ker. FC

MÁS EGYESÜLETBŐL VÁLOGATOTTKÉNT JÖTT A III. KERÜLETBE ÉS ITT IS VÁLOGATOTT LETT:

9		FEHÉR FERENC kapus	1922–30	MAC–III. ker. FC
6		SENKEY I. IMRE hátvéd	1924–28	MTK–III. ker. FC
2	(2)	SÁRVÁRI SKVAREK GYÖRGY csatár	1927–28	Hungária–III. ker. FC
3.		GALLINA KÁROLY kapus	1927–31	Nemzeti–III. ker. FC
4.		LUTZ II. LAJOS középhátvéd	1927–32	Ujpest–III. ker. FC

A III. ker. TVE (FC)-ből elmenve más egyesületben lettek válogatottak:

5		BIRI JÁNOS kapus	1923–28	Kispest–Budai 33
33	(15)	CSEH II. LÁSZLÓ csatár	1932–39	Hungária
2		TAMÁSSY ISTVÁN csatár	1934	Ujpest
3		FEKETE JENŐ hátvéd	1936	Phöbus
6		SZIMCSÁK I ISTVÁN csatár	1955–61	VL–MTK
24	(18)	PALOTÁS PÉTER csatár	1950–56	Textiles–MTK
61		MÉSZÖLY KÁLMÁN középhátvéd	1961–69	Vasas
2		DUNAI LAJOS középpályás	1966	MTK
17		MÜLLER SÁNDOR csatár	1970–82	Vasas–Alicante–Antwerpen
53	(3)	GARABA IMRE hátvéd	1980–86	Bp. Honvéd
23	(9)	ESTERHÁZI MÁRTON csatár	1980–86	Bp. Honvéd

budaprint

Textilfestőgyár

TEXTIL

MÉTERÁRU
ÉS HÁZTARTÁSI DARABÁRU

MINTABOLT

BP. III., SZENTENDREI ÚT 95.

AUTÓVILLAMOSSÁGI
FELSZERELÉSEK
GYÁRA

Budapest XIII., Váci út 20–26.
Telefon: 201-680
Levélcím: 1388 Budapest, Pf. 85.

JÖJJÖN KI ÓBUDÁRA! . . .

KERÜLET VENDÉGLŐ

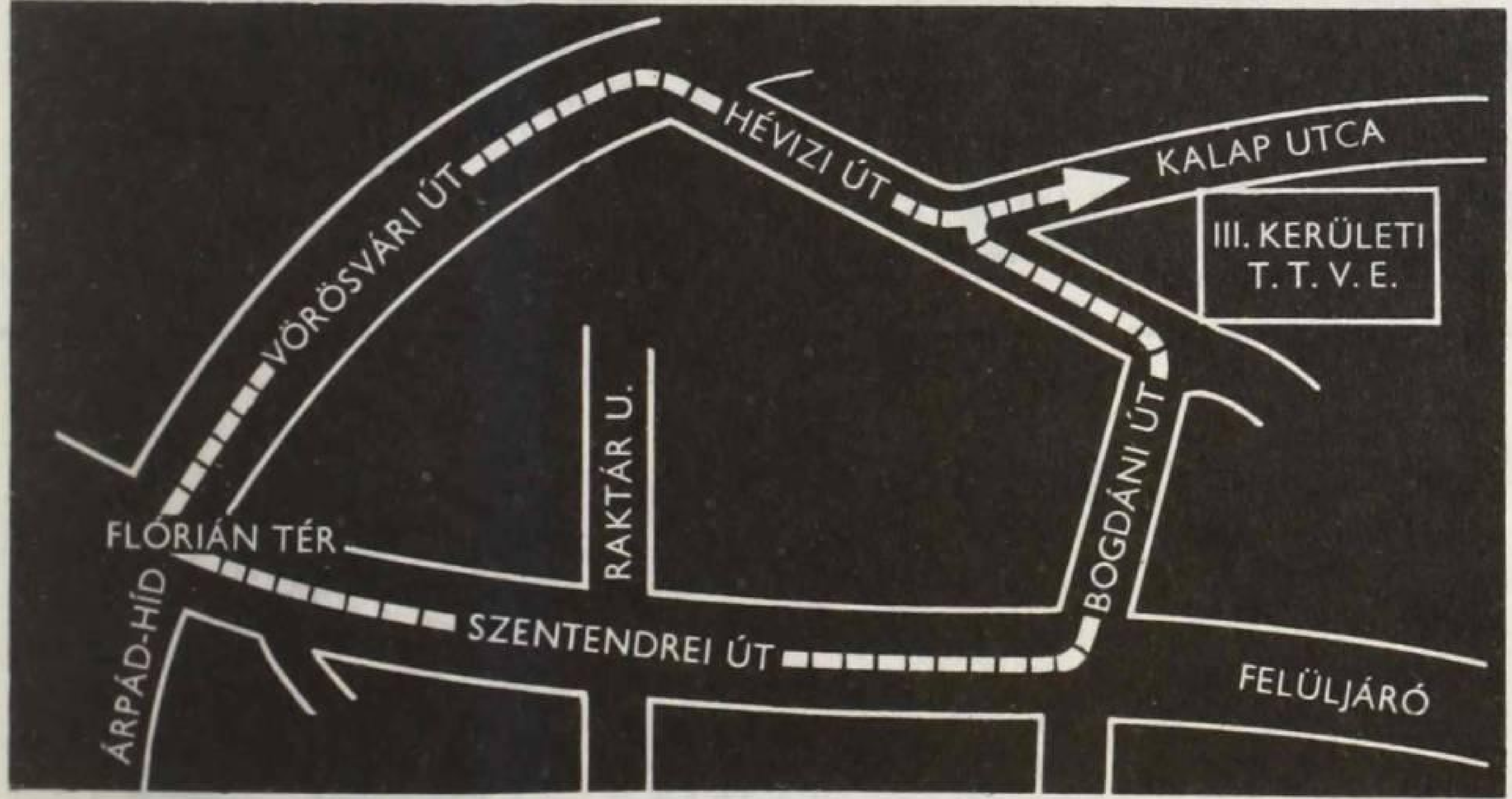
VÖRÖSVÁRI ÚT
HÉVIZI ÚT
KALAP UTCA
III. KERÜLETI T. T. V. E.
RAKTÁR U.
BOGDÁNI ÚT
FLÓRIÁN TÉR
ÁRPÁD-HÍD
SZENTENDREI ÚT
FELÜLJÁRÓ

A III. KERÜLETI T. T. V. E. KLUBHÁZÁBAN

1037 BUDAPEST III., KALAP U. 1.

TELEFON: 887-662

Magyaros és óbudai ételek, házi tészták
hangulatos zene.
Rendezvényre külön terem

NYITVA: KEDDTŐL–SZOMBATIG 15–22 ÓRÁIG

Keresse fel
a Magyar Selyemipari Vállalat
újonnan megnyílt
selyemszaküzletét
a Kálvin tér 7. sz. alatt,
ahol gazdag
választék várja Önt
divatos selyemből
és korszerű
lakástextíliákból

DUNASILK
BUDAPEST

ALKALMI
ÁRUHÁZ

alkalmi

— ALKALMI VÉTEL

**MMG
AUTOMATIKA
MŰVEK**

BUDAPEST III., SZÉPVÖLGYI ÚT 41. TEL.: 886 - 340* TX.: 22 - 4444

**ENERGIA TAKARÉKOS
HÁZTARTÁSI SZABÁLYOZÓK**

- szobahőmérséklet szabályozó
- termosztatikus radiátorszelep
- kapilláriscsöves szabályozók és korlátozók

Forgalmazza:

MÜÁRT Budapest XIV., Tatai u. 7.
RAMOVILL Budapest IX., Rádai u. 39.

TAKARÉKOSSÁG

B
H
BUDAPESTI HARISNYAGYÁR

A BUDAPESTI HARISNYAGYÁR

szeretettel várja
minden kedves vásárlóját
Óbudán,
az 1. sz. mintaboltjában
III., Szentendrei út 39–53.

Nyitvatartás:
hétfő–szerda 10,00–16,30
csütörtök 10,00–18,30
péntek 10,00–14,30

Viszonteladók keressék fel
a kereskedők Áruházát:
III., Vihar u. 18.
Nyitva: 8,00–14,00 óráig

ÉPFU

Építőipari Szállítási Vállalat
Budapest III., Zay u. 1–3. 1037
Telefon: 686-060 Telex: 224657

AZ ÉPÍTŐIPAR ÉS A LAKOSSÁG SZOLGÁLATÁBAN

Végezzük az építőipari anyagok, termékek, gépek, berendezések, felszerelések, betonelemek, házelemek és hosszúanyagok, poranyagféleségek bel- és külföldi fuvarozását, 6–40 tonna teherbírású közúti és vasúti járművekkel. Üzemeltetünk ömlesztett cementreléállomásokat, kavics, homok és salakbányákat. Kiegészítő tevékenységként gépi földmunkákat, bányalefedéseket végzünk.

ÜZEMEGYSÉGEINK:

Budapesti Szállítási Üzemegység
Budapest, Helsinki út 105. 1201
Telefon: 571-233

Győri Szállítási Üzemegység
Győr, Fehérvári út 80. 9028
Telefon: (96) 17-721

Miskolci Szállítási Üzemegység
Miskolc, Besnyői út 24. 3527
Telefon: (46) 17-211

Pécsi Szállítási Üzemegység
Pécs, Megyeri út 26. 7623
Telefon: (72) 15-733

25 éve
ÉSZAK-BUDAI VENDÉGLÁTÓ V.
az Önök szolgálatában

Ha betér a Fő térre . . .

Az óbudai Fő téren a vendéglátás áll a fő helyen
és az ínyencek szigeteként őrzi még
a régi Óbuda stílusjegyeit külsőségeiben
és vendéglátásban egyaránt.

VASMACSKA ÉTTEREM
18 56
RESTAURANT

A VASMACSKA étterem
az év új vendéglője.
Óbudán a Laktanya u. 3–5-ben.
Nyitva: 10–24 óráig.
Asztalfoglalás: 887-123.

Radeberger

A RADEBERGER Söröző
a Hídfő utca 16-ban
a régi Óbudai kisvendéglők
hangulatát őrzi.
Nyitva: 12–24 óráig.
Asztalfoglalás: 805-578.

SIPOS
halászkert

A SIPOS Halászkert
a halétel kedvelők
találkahelye.
12–24 óráig várja vendégeit.
Bárja hajnali 4 óráig
tart nyitva.
Asztalfoglalás: 888-745.

POSTAKOCSI ÉTTEREM (Fő tér 2.)

A POSTAKOCSI étterem,
hangulatos pinceborozójával,
első osztályú éttermével
a Fő tér büszkesége.
Nyitva: 12–24 óráig.
Asztalfoglalás: 687-801.

. . . mi szívesen látjuk!

A 125 ÉVES
ÓBUDAI SZESZGYÁR

az alábbi termékeivel áll
a fogyasztók rendelkezésére:

SZÉNSAVAS
SZTÁR
ÜDÍTŐITALOK
0,2 ÉS 1 LITERES
KISZERELÉSBEN

CSEMEGE ECET
TERMÉSZETES FŰSZEREKBŐL
KÉSZÜL
SALÁTÁK KÉSZÍTÉSÉHEZ
JAVASOLJUK

NÉPSZAVA
NÉPSZAVA
N

Eladási ár: köznap 1,80 Ft
szombaton 2,20 Ft

Megjelenés: heti 6 alkalommal
Terjesztési forma: előfizetés (postai)
és árusítás

Előfizetési díj:	havi	43,– Ft
	1/4 év:	129,– Ft
	1/2 év:	258,– Ft
	1 éves	516,– Ft

A KÉSZLET- ÉS HATÁRIDŐ-NYILVÁNTARTÁS, KAPACITÁSLETERHELTSÉG, TERMELÉSIRÁNYÍTÁS, KÖLTSÉGELEMZÉS...

... és sok más munkafolyamat irányításához, ellenőrzéséhez segítség a vezető számára az

efficienta

VIZUÁLIS
TERVEZŐ–ELLENŐRZŐ RENDSZER!

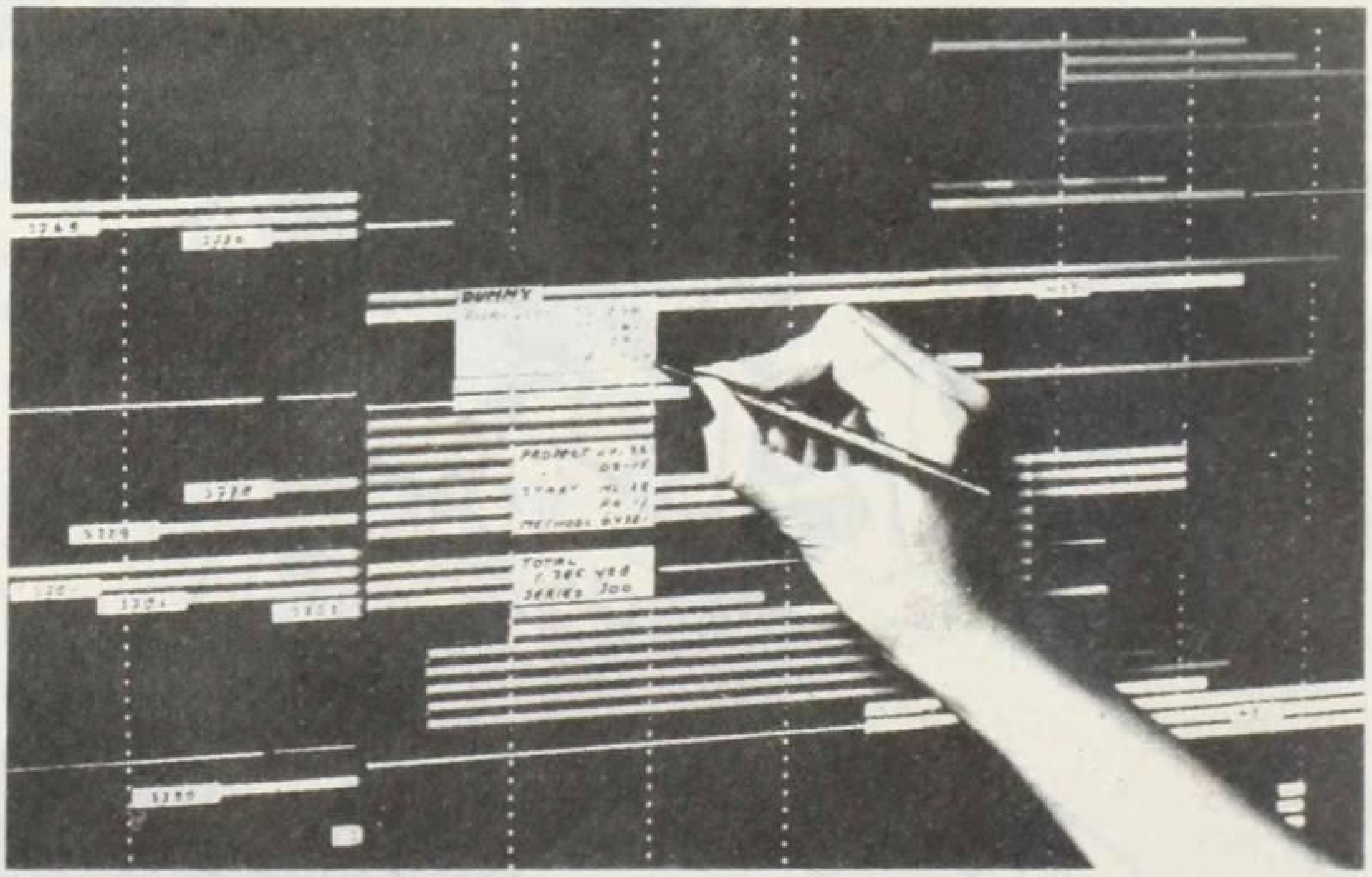

STANDARD PROGRAMTÁBLÁK, MODULÁRIS RENDSZEREK!

Rövid határidővel forgalmazza a

SKV
STATISZTIKAI
KIADÓ
VÁLLALAT

Bemutató, szaktanácsadás és rendelésfelvétel:
Statisztikai Kiadó Vállalat Vevőszolgálat
Bp. III., Kaszásdűlő u. 2. Tel.: 688-637, 803-311/17

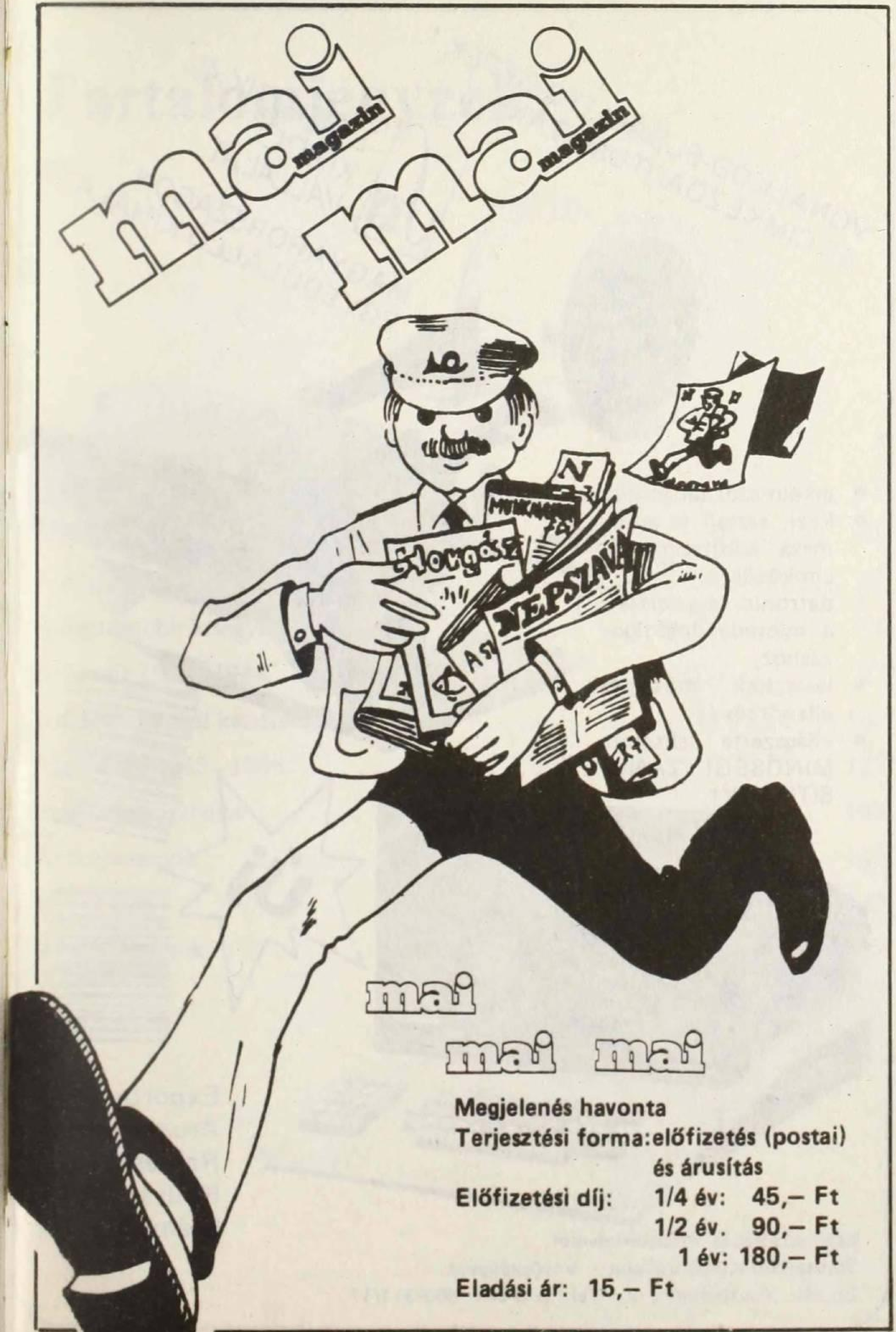
mai magazin
mai magazin
N
NÉPSZAVA
mai
mai mai

Megjelenés havonta
Terjesztési forma: előfizetés (postai)
és árusítás

Előfizetési díj:	1/4 év: 45,– Ft
	1/2 év. 90,– Ft
	1 év: 180,– Ft

Eladási ár: 15,– Ft

VONALKÓD-ELŐÁLLÍTÓ GÉPEK
ÉS CIMKÉZŐAUTOMATÁK

SKV
A
STATISZTIKAI
KIADÓ
VÁLLALAT

MAGYARORSZÁGON
EGYEDÜLÁLLÓ KÍNÁLATA

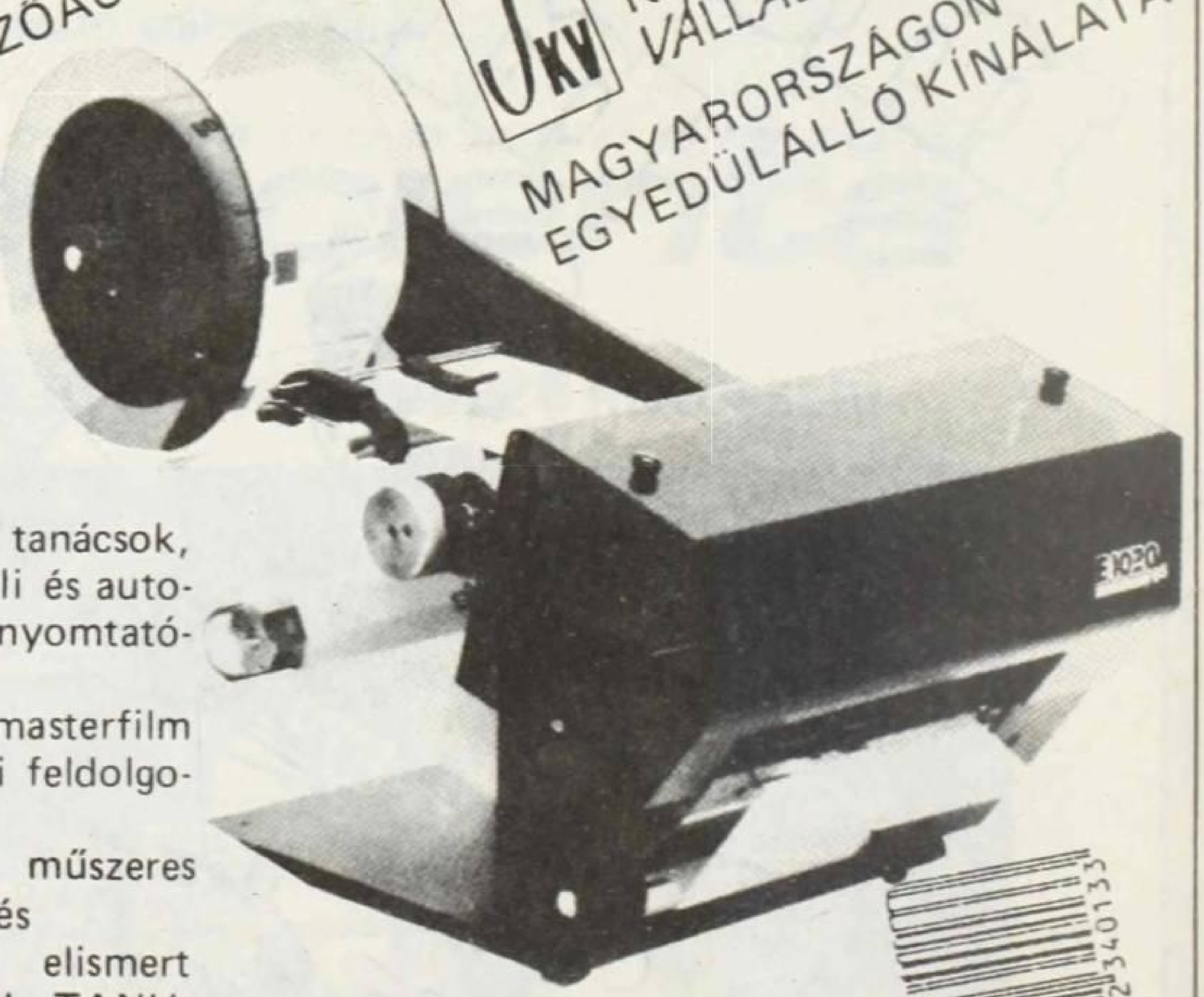

- alkalmazói tanácsok,
- kézi, asztali és automata kódnyomtató-címkézők,
- datronic masterfilm a nyomdai feldolgozáshoz,
- laserchek műszeres ellenőrzés és
- világszerte elismert MINŐSÉGI TANUSÍTVÁNY!

Új

5 997002 340133

5 997002 340133

Exportnövelés
Áruazonosítás
Raktározás
Nyilvántartás
Számlázás

Szaktanácsadás, rendelésfelvétel:
Statisztikai Kiadó Vállalat – Vevőszolgálat
Bp. III., Kaszásdűlő u. 2. Tel.: 688-637, 803-311/17

Tartalomjegyzék

Előszó 5
Egyszer volt, hol nem volt 1887–1901 9
Az ártatlanság kora 1902–1913 25
Komjádi és . . . 1914–1925 45
A legnagyobb kisegylet 1926–1937 61
Beborult 1938–1944 97
Azután újra élni kezdtünk 1945–1965 105
Szerényen 1965–1986 127
Szerelmünk Óbuda 135
Arcképcsarnok 141
Egy és más 147
Beszélő számok 159

STATISZTIKAI
KIADÓ
VÁLLALAT

KORSZERŰ OFSZET NYOMDAÜZEMÉBE
FELVESZ SZAKKÉPZETT:

- fényszedőt,
- IBM szedőgépírót,
- fényképészt,
- gépmestert és gépkezelőt,
- berakónőt,
- géptermi leválogatót,
- könyvkötő-vágót,
- expeditőrt, valamint
- nyomdai kalkulátort,
- programozót,
- gyors- és gépírót.

Jövedelem: Gyakorlati időtől és szakképzettségtől
függően, megállapodás szerint.

Jelentkezés: Statisztikai Kiadó Vállalat
1033 Budapest, Kaszásdűlő u. 2.
Telefon: 803-311/43 személyzeti vezető

50,– Ft

1887
III. ker.
TTVE
BUDAPEST